

ΑΣ ΓΕΛΑΣΟΝΜΕ

—Μα δέν μοι λές, σέ παρακαλώ, ό οικοδεσπότης, γιορτάζει σήμερα τό γενέθλιά του;
—Όχι, γιορτάζει την τρίτην επέτειον της... τριας κονταετίας της γυναίκας του!...

Νέα και περίεργα

Είς τό Σικάγον μία κυρία, έπειδή ήνοχλείτο, λόγω του συνωστισμού, δάκρυς έμπαينه σέ τραμ, συνέλασε μίαν ώραιαν ιδεάν. Έκρέμασε πύδ κάτω από την πλάτην της μίαν ταμπέλλαν, ή όποία έγραφε: «Απαγορεύονται α.λ., τοιχοκολλησεις. Νόμος 4265».

—Ένας Νεοϋρκέζος έμπορος έσκέφθη μίαν πρωτότυπον μέθοδον, διά νά προσελκύη πελάτας εις τό κατάστημά του. Διέταξε τούς υπαλλήλους του νά μένουν σιωπηλοί, διάτί είχε άκούσει τό άρχαίον ρητόν: «Η σιγή... κοσμών φέρει».

Μέθοδος 'Ολλενδόρφου

—Διαβάσατε τας οδηγίας της 'Αστυνομίας προς τούς πεζούς;
—Δέν με άφορούν, διότι δέν είμαι πεζός, άλλα... ποητής.

—Κατεστήσατε, μοντάι, τόν σύζυγόν σας ευτυχί;
—Βεβαίως. Την έπομένην του γάμου μας του έδωσα διαζύγιον.

—Προτιμάτε την 'Αλθιαν γυνήν;
—Όχι, διότι είμαι έμπορος ύφασματων.

—Τι ιδεάν έχετε περί του κ. Μίμη;
—Ότι πρόκειται περί ήλιθίου. Χθές μόλις με έδω- νεισε ένα πενήνταρι.

—Τί περιμένεις εδώ και δέν πάς νά κοιμηθής;
—Περιμένω νά περάση κάποιος κλειδαράς, γιατί έχασα τό κλειδί μου.

Σινεμά

Συνήλθε τό Συνέδριον του κινηματογράφου και διά τινος έγγράφου υπέβαλεν αίτηματά και τά πορίσματά του, αυτά άπάνω - κάτω.

Γά σινεμά, ως έξερτε, όλοι εξ ιδίας πείρας διδάσκουν πράγματα πολλά χρήσιμα και πολύ καλά εις νέους, νέες και παιδιά ακόμη και στο γήρας.

Στό σινεμά και ή Λουλούδι πούναε Ξοηθός σέ καπελλού πηγαίνει τακτικώτατα με φίλες της παρέα και τέλεια διδάσκει νά κάη την μοιραία Κί' ό μαθητής στο σινεμά συχνά νά πάη προτιμά

στά φίλμ πού έχουνε πολλά και πλούσια μπαλλέτα και όπου νέτα - σκέτα δίχως ποσώς νά στραθώθι στο διάβασμα με λάμπα θά μάθι στην έντέλεια τό άλφα, ήττα... γάμπα.

Στό σινεμά μαθαίνουνε οι νεαροί δανδήδες και οι μοντέρνοι Σούπερ πώς ά λά Γκάρο Κούπερ γ' άπλώνουν τίς άρίδες.

Στό σινεμά και ή καθεμία μικρούλα καμαριέρα θά μάθι νάναί θολική και θά σπουδάσθι... τακτική κι' έτσι θά κάμη στη ζωή, πολύ καλή καριέρα.

Στό σινεμά διδάσκονται εσχάτως οι γυναίκες από μικρές μπεμπέκες πώς νά μη χάνουνε καιρόν στον έρωτα άδίκως και πόσο τό καλό φίλμ πρέπει νά έχη μήκος...

Από τά φίλμ μιμούμεθα τόν κάθε έναν γόητα και λόγια πάντα ανόητα μαθαίνουμε νά λέμε. Θά μάθουμε άπ' τόν Χοντρό νά κάνουμε τόν... σοσάρό κι' άπ' τόν Λιγνό μαθαίνουμε άραία πώς νά... κλαίμε 'Απ' τόν Ταρζάν πού μόρσε και ήμέρως θηρία μαθαίνουμε οι σύζυγοι μ' αυτήν την ευκαιρία τό πώς νά ήμερώσουνε κι' αυτόι με τη σειρά των την... πεθερά των.

Τά φίλμ τά άστυνομικά πάντοτε μάς κυριεύουν τούς γκάγκωτερς όταν θέλουμε κρυφά πώς δρα- (πετεύουν όλοι μας διδασκόμεθα τό κόλπο με χαρά μας πώς νά τό σκάσουμε άπ' την... σπιτονοικοκυρά μας. Τό σινεμά στο έίο μας παίζει μεγάλον ρόλον θέλουμε νέα από παντού, τας Κάννας, τό Τυρόλον, από Παρίσι, 'Αμερική, Ρώμη, Λονδίον, Νίτσα κι' άπ' την 'Αγουλινίτσα.

Βλέπουμε πώς ψαρεύουνε στη θάλασσα τό ψάρι Βλέπουμε τόν Βεζούδιον, τί... κοπνύ φουμάρει. Βλέπουμε και τήνερημο σάν εκ του φυσικού πού στην πλατεία έπάρθηκε... θεάτρου 'Ελληνικού. Βλέπουμε μίαν έορτήν στο κτίριο του Ζάππα και τέλος εις τά Μούθειον θέλουμε και τόν Πάππα.

Τό σινεμά τό έχουμε πλέον μέσα στο αίμα μας και οι άστέρες άπαντες είνε σάν νάναι θρέμμα μας Τόν Φρίτς τόν ξέρουμε καλά, και τότε λέμε Βίλλυ λές και μαζί στον καφενέ παίζαμε σκαμπίλι. Ξέρουμε τίς συνήθειες του Γκέιμπλ και της 'Οντρα. Γνωρίζουμε πώς ό Γκαρά τρώγει συχνά κουκιά ξερά και πώς όταν ξυρίζεται ποτέ δέν κάνει κόντρα. Ξέρουμε γιά τόν Ταίηλορ πώς έπαθε πονόλαιμο σάν ήτανε έφτά έτών λές και μαζί μ' αυτόν πώς όταν είμασαν μικροί, παίζαμε... πετροπόλεμο.

Γιά όλα αυτά πρέπει άσφαλώς τόν κινηματογράφο νά πόν υποστηρίζουμε. Τό λέω και υπογράφω.

Ο ΜΑΓΚΑΣ

Μικράι άγγελία

—'Επισκευάζονται ώ τό, 'Απευθυνθήτε εις... ό το- λαρυγγολόγον Σ. Π.

—'Αναλαμβάνω την περιποίησιν μικρών παιδιών. 'Απευθυνθήτε: Δράκον 'Αναδύσσου.

—'Αλλάζονται σόλες έντός δύο ώρών. 'Απευθυ- θήτε εις... 'Ιππόδρομον Φαλήρου και γυρίστε με τά πόδια.

—Τινάζονται χαλιά. 'Απευθυνθήτε: "Ένωσιν (άγ- γλιστι... κλόμπ) 'Ασφαλειών.

—Δίδονται έλαφρά γεύματα. 'Απευθυνθήτε... Μα- γνησίαν Πελλεγκρίνο

—Κόπτονται κάλλοι. 'Απευθυνθήτε... Χοροδία- σκαλείον κ. 'Ησαία.

Γάμοι και έορται

Είς τούς τελούντας σήμεραν τούς γάμους των κ. Κωνσταντίνου Π. και διδά 'Ελένης Ρ. εύχόμεθα... κ α ι τ ο υ χ ρ ό ν ο υ καθ' όσον οι δύο μελλό- νυμφοι τελούν συνάμα σήμεραν, έορτήν του 'Αγίου Κωνσταντίνου, την ονομαστικήν των έορτήν.

'Ασφαλείς έπιχειρήσεις

Διά νά μη διεκινδυνεύσετε τά κεφάλαιά σας εις έπιποφαλείς εργασίας, νά προτιμήσετε μίαν των κά- τωθι έπιχειρήσεων:

—Ν' άνοίξετε παγοποιείον εις... Βόρειον Πόλον.

—Ν' άνοίξετε μαιευτήριον εις... πα ρ θ έ ν α δάση.

—Ν' άνοίξετε όδοντιατρείον εις τόν... όδοντωτόν τειρηρόδρομον Καλασφύτων.

—Νά πουλάτε ρουζ εις τούς... έρυθροδέρμους.

Γνωρίζετε ότι...

—Γνωρίζετε, ότι την Κυριακήν στο γκόλφ παρε- στή ή... Γκόλφω;

—Γνωρίζετε, ότι εις τό σουπράιζ - πάρτυ γνωστού τραπεζίτου παρέστη ό λήτοταρχος κ. Νταβέλης, ό όποιος μετέβαλε τό δνομά του επί τό γαλλικώτερον και άριστοκρατικώτερον εις... Ντ' 'Αβελίς;

—Γνωρίζετε, ότι είναι πολύ της μόδας, οι θέλον- τες νά έφρεσιβάλουν τας δικαστικές ταν ύποθέσεις, νά υποβάλλουν την έφρεσιν εις τόν ναόν Διονυσίου τού... 'Αρεοπαγίτου;

—Τί μοι' κάνεις τόν παλληκαρά κλεισμενος εκεί μέσα; 'Αν σοι' έσπότη ήγα ξεω!...

32
ΣΕΛΙΔΕΣ
ΔΡΑΧΜΑΙ
4

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

'Αθήναι

21 Μαΐου 1933

'Ετος Β' 'Αρ. φύλλου 67

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πολιτική άνασκόησις της έβδομάδος.

Σπύρου Μελά

Οι έρωτες του 'Αετού και της 'Ιωσφίνας (Μυστιό- ρημα).

Γεωργίου 'Ασπρέα

'Ο έραστής της Λαίδης Κί- μπερλν (Μυστιότρημα).

Παύλου Παλαιολόγου

Τό άνθισμα

Σ. Σκίτη

Μουσικά γυναικών

Λούρα

Βάσανα στομάχου

Δημοσθένη Βουτυρά

'Η μάννα του Γρίζα

Κωνσταντίνου Ράδου

'Ο πειρατής της Γραμβού- σης (Ναυτική Νουβέλλα).

'Αντώνη Τσέχωφ

Τό κακό σημάδι

Λάουρα Ρεμπράντ

'Ηταν έρωτευμένη (Αισθη- ματικόν διήγημα).

Ν. Γύρα

Πριν και μετά τόν γάμο.

'Ασ. Γιαλαμά

Πώς θά μάθουμε νά θαδι- ζουμε.

'Αθηναίου

Φλέφτ

Πέννα Χ.

'Εξωτισμός

Παντελή Καψή

Οι παλληκαράδες.

Μιχ. Κυριακίδη

'Η 'Αθηναϊκή καλλιτεχνική σαιζόν

Ζύλ. Ραμώ

Μέντιονι και άπατεώνες (Γό- ρα από τόν πνευματισμόν).

Παλαιού

Τ' άνδράγωνα πού στο τέλος συμφωνούν.

Ζώρς Ρατώ

'Αι μακρυναί 'Ινδία.

Εβδομες σελίδες. —'Εκλεκτά ανέκδοτα. —Γελοιογραφία. —'Εγκυκλοπαιδικά και ιστο- ρικά περίεργα. —Μικρές Ι- στορίες. —Παιγνίδια κλπ. —Εκίτσα του κ. Μιχ. Γάλια)

7 HUEPES 7 NUKTES

Τὸ Βασιλικὸν Θέατρον θ' ἀρχί-
σῃ τὰς παραστάσεις του εἰς τὴν
Θεσσαλονίκην τὴν 24 'Ιουνίου. Θὰ
παραμείνῃ ἐκεῖ ἐπὶ ἓνα μῆνα κατὰ
τὸ διάστημα τοῦ ὁποίου θὰ δώσῃ
48 παραστάσεις μὲ 12 ἔξοχα..

λύη κανείς τὸ ζήτημα τῆς δια-
της καὶ τῆς ὑγιεινῆς τροφῆς!

...ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ - ΛΕΟΠΑΡΔΑΛΕΙΣ

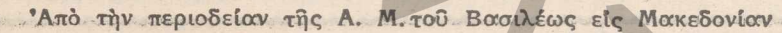
—Απαγορεύεται ασπλή την ώρα, κυρία!... Είπε ο θεομωφύλακας ξερά.
—Δεν μπορείς τουλάχιστον να τον ελδοποήσης να κατεβή έως έδα;
—Μάς είν το ίδιο κυρία... Απαγορεύεται...
—...
—Το ρουσκώμένο στήθος της, ρόζος έξέσπασε σπ πνιγμένους λυγμούς. Έπιήρε το χοντρό χέρι του φύλακου μέσας στο άβρο και πυρσώσεν δική της και τάβρεχε μέ σφονδα βάρικα. Και τόν παρακούσσε και τόν ίκτευε και τόν έξωρρίζε.

Η ΣΥΝΧΕΙΛΙΑ: Είς το έπόμενον.

Τραπεζῶν καὶ Κινηματογράφων κατὰ στίχον Δραχ. 15
Ἐμπορικαὶ ἀγγελίαι Δρ. 12

ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΙΣ ΕΠΤΑ ΗΜΕΡΩΝ

★
*Επίσης ο πόλεμος εις την Κίναν ευρίσκειται εις ὕψει. Οἱ Ἰάπωνες ἐμφανίζονται σημειοῦντες μικράς ἐπιτυχίας, ἀλλ' ὁ Κινέζος ἀρχιστράτηγος δηλοῖ ὅτι

Κατά γνώμην των ἀγγλικῶν κύκλων, αἱ τελευταῖαι δηλώσεις τοῦ κ. Τσάρντλ, ἐπὶ τὴν προσηνότητα των συνομιλητῶν μετ' ὧν κ. Χεβλάνδ ἐγέννησαν ἀσθμία αἰσιοδοκίας ἀπὸ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ γεωπολιτο-
γραφικοῦ ζητήματος. Πιστεύεται ἤδη ὅτι ὁ κ. Χεβλάνδ, πληροφορηθεὶς σαφῶς τὰς ἀγγλικὰς ἀντιλήψεις, θὰ φαῖν ἑξέφριξ διαιλεκτικώτερος εἰς τὰς ἀξιώσεις του διὰ τὴν γνώριξιν πλέουν ἐπὶ αἰὼν προκλήθῃ ὑπερβάς καὶ ἐμπληρῇ εἰς αὐτὴν τὴν Γαλλίαν, λόγῳ τοῦ γεωπολιτικοῦ συμφέροντος. Ὁ κ. Χεβλάνδ δὲν θὰ παραμυθῇ οὐδέποτε. Ὁ κ. Χεβλάνδ ὅτιοι θὰ λάθῃ σφοδρὰς ὅτ' ὧν τὰς γενουμένας εἰς αὐτὸν ἀγγλικὰς συστάσεις καὶ θὰ ἀποφασίῃ νὰ ἐξα-
βῇ τὰ πράγματα εἰς τὰ ἄκρα. Ἡ ἡγή-
κατὰ γεωγραφισμὸν ἐκ Πράγας, ὁ Τσε-
χοσλοβάκος πρωθυπουργὸς κ. Χότζα, ὁ
ὁποῖος ἀνέβηκε τὴν ἐξουσίαν διὰ τὸ κα-
ταστατικὸν τὸν ἐθνικισμὸν, θὰ ἀρχίσῃ
ἐντός των προσεχόν ἡμερῶν τὴν ἐξέτασιν
τοῦ καταστατικοῦ αὐτοῦ μετὰ ἀπὸ προ-
σέλευσιν ἐν τῇ Βουλῇ τῶν ἐθνικιστῶν
ἐνδιαφερόμενα διὰ τὴν ἐκτέλεσιν, ἔ-
πειρα θὰ ἐλασθῇ ἐν τῇ ὁρᾷ. Προβλεπεται
ὅτι αἱ δηλώσεις τοῦ κ. Χότζα διὰ τὸ ζή-
τημα τὸν μειονότητων θὰ γίνωνται σημερινῶν.
Ἐμφηρίδες τινες προβλεπόμεναι ὅτι τὸ κα-
ταστατικὸν τὸν ἐθνικισμὸν δὲν θὰ ὑπο-
βλήθῃ εἰς τὴν Βουλὴν τῶν πρὸς τοὺς
ἐθνικοφρον. Πάντως ἡ κυβέρνησις τῆς
Πράγας ἐκάλεισε τὸν κ. Χεβλάνδ ὥπως
προσέλθῃ εἰς αὐτ' εὐθετὰς διαπραγματεύ-
σεις μετ' αὐτοῦ, πιστεύεται δὲ ὅτι ὁ ἀρχι-
λόγος τὸν Σουητὸν ὃν ἀποδεχθῇ τὴν πρό-
κλιμακα καὶ ὅτι ὅπως αἱ διαπραγματεύ-
σεις θ' ὀργισθῶσι λίαν περὶ τὰς με-
ταξύ αὐτῶν ν' ἀποληθῶσι εἰς ἀποτε-
λέσματα.

★

Ὁ ἑμφηρίων πόλεμος εἰς τὴν Ἰσπανίαν
οὐδὲν αἴσιον λόγῳ παρουσιάζει. Μάχαι
μικρὰς σημασίας διεξάγονται πρὸς ὄφελ-
ος πάντοτε τὸν ἐθνικιστῶν.

★

Ἐπίσης ὁ πόλεμος εἰς τὴν Κίναν ἐπι-
σκέπεται εἰς ὄφελον. Οἱ Ἰσπανοὶ ἐμφανί-
ζονται σημειωτικῶς μικρὰς ἐπιτυχίας,
ἀλλ' ὁ Κινεζὸς ἀρροχίστατος ἡλθὶ εἰς
τελικὰς ἡ νίκη θὰ ἀσπῇ τὰ ὅπλα του.

Αισθηματικές ιστορίες

Ήταν ασφαλώς
ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗΈνα υπέροχο διήγημα της
ΛΑΟΥΡΑΣ ΡΕΜΠΡΑΝΤ

Το κέντρον φλεγόντανε από κίνησι. Τα τραπέζια ήσαν γεμάτα από παρές, από ζευγαράκια, από λογις-λογής ανθρώπους.

Κι' όλοι έτοιμοι. Βελόνα αν έπεφτε χάμου θ' άκούονταν.

Γιατί τραγουδούσε ή άραία Γκονζόλες, τό άωτρο πού γύρω του έκαυε άφθονος ο λιβανισμός της δόξης, ή βασίλισσα της Μασρίτης, ή γυναίκα πού ένα της θλέμμα άναθε άστέες.

Κι' όλοι άκούον τό περίφημο τραγούδι της πού τό μικρόφωνο τό έπαιρνε και τό μετεβίβαζε σ' όλο τόν κόσμο.

Μόλις τελείωσε τό «Έλεσσεράντο» οικειοσπάχη από τά χειροκροτήματα.

Κι' ή άραία Γκονζόλες χαίρεται υπερίφανα με μία κλίσι του υπέροχου κεφαλιού της και τράβηξε στην έξέδρα.

Είχε εκεί τό τραπέζακι της, τό τραπέζακι πού δέν τό πλησίαζε κανείς, αν δέν έδιδε αυτή ή ίδια την άδεια.

Στάθηκε, την καμάρωσε λίγο, Μιά άζουρέ καρδελίτσα, άνάμεσα στα καστανά μαλλιά της, συγκρατούσε πάνω από τ' αόακι της ένα γλυκό ρόδο.

Τό προσόπακι της είχε την ίδια γλαυιά, την ίδια λιγνιμένη γλάκα με τό ρόδο των μαλλιών της...

Λεπτά θλέφαρα, μελαγχολικό στόμα, άραιοί όμοι, δέρμα σάν αλάσαστρο, όλα της ήσαν λεπτά και τρυφερά!

Καθισμένη παράμερα χαμογελοδός σκεπτική, σάν νά ήταν βυθισμένη σέ όνειροπολήσεις.

Όλος ο κόσμος διεσκέδαζε στο ασόδι ένέκτου του χορού. Τα πρόσωπα ήσαν άναμμένα, τά φλέρτ έγίνοντο όσο περ- νούσε ή ώρα και π'ό τοιμηρά, όλες ή γυναίκες φανόντουσαν άραιοι, κι' έρωτευμένοι όλοι οι άνδρες.

Η χειμωνιάτικη σύγη πού επρόβλεπε διασπαστική μέσ' από τά τζάκια, δέν έτολμούσε άκόμη νά δώ- ση ένα τέλος στην ευμορφή αταπάτη του πόθου, πού άνάβει όλη τη νύχτα και σβύνει μαζί με τό σβόσιμο τών φωτών.

Πλησίασα τη γλαυιά νέα και της έίδα: «Μικρούλα φίλη μου, τί κάνεις εδώ μόνη σου σέ τόση τη γυνιά; Σ' ότ' έρ- ρει λοιπόν νά σέ ξεγυρνά ή χορευτά;»

Πόσες φορές σ' είδα άλλοτε νά σέ παρα- σέρνουν χαριστή κι' ευτυχισμένη στην τρέλλα του χορού! Γιατί άλλαζες τώρα τόσο πολύ;

Τότε άπάντησε: «Δέν μ' άρέσει τόρα ο χορός!»

—Στόν μπουφέ βρίσκονται γίλια-δού ύ- πέροχα φαγάκια, πού ξετρελλανίζουν και την πιο λιχούδα... Ο κύριος αυτός πού περνά θά σούδινε με μεγάλη χαρά τό μπράτσό του γιά νά σέ οδηγήσ' έ- κει. Θά σπρώξει όδον τόν κόσμο, θά κά- νη όλα άνα-κάστα, θά τά θέλει με τού- μαίρ ντ' ότέλ, θά σπάση πιάτα, θά σκορ- πίση ποτήρια γιά νά σεβρισισθής σ' πρώ- τη κι' έπειτα θά καμαρώσ' τις κομψές κινήσεις σου την ώρα πού τά δαχτυλά- κια σου θά χειρίζονται τό πιρούνι ή θά σηκώνουν τό ποτήρι της σπινάνας... Κι' αν άκόμη ή σαμπάνια σέ ζαλλίση και σέ κάνη νά μοιάζεις με θαγκίβα, μη σέ μέλλη και δέ θά σκανδαλισθ' κανένας... Κόττα τις άλλες νέες γυναίκες. Όλες τό ίδιο κάνουν!

Μού άπάντησε: «Δέν πνίω πιά σαμπάνια και δέ θέ- θελα νά μοιάζω με θαγκίβα, πρós χάρη αυτού του κυρίου. Πίρα μόνι μου προ- τίτερα ένα γλυκό και ήπια μία πορτο- καλάδα...»

—Μικρούλα μου, φανόσουν όλοτι πολ- λή έξυπνη, επείραζες τόν κόσμο ότι με καίκια. Άλλά με κάστα πάντα ταπει- νιά. Τι άραία πού ήφες νά ζωντανεύεις τη συνουσία, τί άφρόπτες άπαντήσεις έφινες καμιά φορά, πός διάβρωνες τις γκάφες πούκαναν οι άλλοι! Κοντά σου οι έξυπνοι είχαν τό φόβο πάντα μη κά- νει έξυπνοι είχαν τό φόβο πάντα μη φα- νούν άνόητοι. Όλοι δαναειότουσαν μία λάμψη από σένα. Κι' όλοι φεύγουν κατεν- θουσιασμένοι και ήσαν δύσκολο νά σέ ξε- χάσουν. Γιατί έγινες τώρα σιωπηλή, με- λαγχολική, αδιάφορη;

—Είπε περίεργο, μού άπάντησε. Δέν έξέρω τί νά πώ πεία, στενοχωριέμαι όταν

άκούω όσα μου λένε άλλοι.

—Μικρούλα μου, δέν πέρασε πολύς καιρός από τότε πού τά λόγια σου, ή χειρνομίες σου κι' ή στάσις σου έδεναν την έπιθύμια νά άρέσης. Ήσουν κοκέττα, σου άρεσε τό φλέρτ. Ο κόσμος, ο περι- φημος κόσμος, πού θρίσκειται παντού, όλα τά θέλει κι' όλα τά ξέρει, έλεγε πός είχες και κάποιες περιπετειές. Ή βέβαια, ήταν κάποια υπέρβολη σέ δ' α- σ' ατά! Μην κοκκινίζεις, μικρούλα μου, και μην ταραξέσαι. Κλείσε γρήγορα τά θλέφαρά σου... γιατί θλέπω πός ένα δά- κρυ είν' έτοιμο νά κυλήσ' από τά μάτια σου. Κι' ο κόσμος είνε κακός. Έγώ δέ μεις, μικρούλα μου, δέν είμαι ούτε κακή, ούτε αδιάκριτη. Είμαι βέβαιη πού μόνο έφλερτάρεις. Μισόλογα, μισές ύποχέ- ρσεις, πού εύκολα παίρνονται πίσω, σφι- χτιμο χειρών, κανένα κλεφτό φλάκι, ίσως λίγα χάδια και κάποιος άσθηματος πόνος, ξεφυλλισμένα πέταλλα του λου- λουδιού της αγάπης, πού δέ θέλει κανείς νά τό δρέψη...

—Εφλερτάρα, αλήθεια, δέν τό θυμού- μαι πεία! άπάντησε με ειλικρίνεια. Εί- μαι όμως βέβαιη πός άπατάσθ'ε, γιατί φλέρτ είνε τό άραιο όνομα ενός πολύ ά- σχημου πράγματος. Είδα απόψε γυναι- κες πού έφλερτασαν.

Μιά νέα μ' άγγελικά μάτια και με κον- τό φουστάνι, άκούγε κάποια σκανδαλί- ρική ιστορία κι' έκανε άλλοτε πού δέν καταλάβαινε όλα καλά.

Μιά νέα γυναίκα, ξεπιλωμένη αδιάκρι- τα στόν καναπέ, όρκιζότανε σέ τρεις κυ- ρίους πού την έτριγύριζαν, πός δέν είχε φορέσει ποτέ της κορσέ.

Μιά άλλη έβεβαίωνε τόν καθάλιερό της πός ο έρωσ την άφηνε έντελώς ά- διάφορη.

Μιά μισόκοιτη, επί τέλους, έκμιστη- ρευότανε σ' ένα σχεδόν παιδί, ξανθό και ροδοκόκκινο, πός πολλοί έγύρουν ν' άποχτήσουν την αγάπη της.

«Άκουσα λόγια πού ήσαν τοιμηρό- τερα από γάδια, κι' έκείνες πού τάκου- γαν διατηρούσαν μία άφάνταστη άπάθεια, δέν άδριόκουσαν, ούτε έκοκκινίζουν. Μόνι- πού τό στήθος τους άνασηκόντουσε λι- γάκι. Κι' έννοιασσε πός σ'όλη αυτή τη φλο- γή νύχτα μία σκέψις μόνο έκταίραζε: «Ανάθε φωτιάς σ'τά μάτια, έκανε νε- ρικά τά γέλια. Ή λείεις αγάπη... αγά- πη... αγάπη...»

—Αλήθεια λές, καλή μου...

—Αυτό λοιπόν είνε τό φλέρτ; Κι' έ- φλερτάρα έγώ άλλοτε μ' αυτή την έλευ- βερία, με τόση τέχνη και αδιακρισία; Άδύνατο μού φαίνεται. Κι' αν είνε αλή- θεια πός έφλερτάρα, αυτό θά π'ή πός χωρίς άλλο έγέρασα ή επί τέλους άλλα- ζα πολύ...

—Εσύ, μικρούλα μου;

—Ναι, ναι! Άνάμεσα σ' όλους αυτούς τους ανθρώπους πού μίλανε γιά αγάπη, αν ήταν ένας μόνο, άντρας ή γυναίκα, άξιος ν' αγάπησ' αληθινά ή νά αγάπηθ' έβ, πός θ' άναζητούσα αυτή τη στιγμή τη μόνον! Ή τυπική ευγένεια θά του άποχρέωνε νά κάνει πός γελάει, τά μά-τια του θ' άντίκριναν κάποιο άλλο: μακρόν, σ'τά περασμένα ή σ'τό μέλλον, τό άγαπημένο εκείνο πρόσωπο πού μπροστά του σβύνουν όλα τ' άλλα, τό αληθινά διαμάντι της αγάπης πού τό θαμνώνει όλη τη ζωή, ενώ οι άλλοι φλερτάρουντα καμαρώνουν ψεύτικα πετράδια, χωρίς πα- ραμικρή αξία. Κι' ο άνθρωπος αυτός, άν- τρας ή γυναίκα, τί περιφρόνησι και τί οικτο θά αισθανότανε γιά όλους τους άλλους πού ζούν με την ψευτιά, γιά τις γυναίκες αυτές πού διασκεδάζουν με τά ψεύτικα των άνδρών καμώματα, ός πού νά ήθελαν ή άρα νά κλάψουν με την καρδιά τους!

«Ή δύναμις της άναμνήσεως θά ήταν τότε τόσο μεγάλη, ώστε ο άνθρωπος αυ- τός, κουρασμένος από τόν θόρυβο και τήν κίνησι, γεμάτος έκπληξη, γιατί οέν βρίσκει νη τί τίποτε, γεμάτος φόβο γιά την τεχνητή έξαψη πού χαρίζουν τά λουλούδια, τά άρώματα και τά έρωτικά μισόλογα, θ' άποτραβιότανε σέ μία γο- νιά μόνος του, όχι μόνος του... μαζί με την άλλη, την άγαπημένη σκιά πού την έπεκαλόσθηκε κι' εκείνη έτρεξε γρήγορα κοντά του. Κατάνικτρο τότε στόν κόσμο

πού είν' έκούσια τυφλός, θά μιλούσαι μαζί τους άπαλά, τόσο τρυφερά, ώστε νά χάνουν την αντίληψι όλου του γύρω κόσμου!

«Άφού μίλησε έτσι ή μικρούλα μου φι- λή, έχαμυγέλασε και άναστένανε συγ- χρόνως. Τό προσόπακι της έγινε πιο ρό- βινο απ' τό ρόδο των μαλλιών της. Έ- πεται όμως ή μισιά της, πού ήταν σάν ασημένια νάτεθηκε πρós τ' άργυρά γο- στήρι της. Και τότε οι γυμνοί της ό- μοι, τά γυνιά της υπέρτατα, έγιναν πάλι άπό κοντά μου, άφινόντας με με τό τυ- ραννικό: «γιατί ή αλλαγή αυτή;»

Κι' ίσως νά μην είχα ποτέ την άπάν- τησι σ' αυτή την άπορία, αν μία άλλη τραγουδίστρια δέν έρχόταν νά πάρη την θέσι της Γκονζόλες και νά μού π'ή με κάποια κακεντρέχια:

—Ζητάς και σ' νά έμβόθνης, σάν τό- σοι άλλοι, σ'τό μουσικό της αλλαγής της Γκονζαλές; Μάταιος κόπος. Ή ίδια δέν θά σ'ό π'ή ποτέ κι' άλλος κανείς από μέ- να δέν τό γνωρίζει.

Γιά μία στιγμή σκέφθηκα νά διώξω με περιφρόνησι την αδιάκριτη, πού δίχως άλλο ζήλευε τη Γκονζόλες γιά την ασύγ- κριτη όμορφια και την υπέροχη μελωδι- κή φωνή της. Μά ή περιέργεια ένίκησε την περιφρόνησι και έρώτησα με φλογε- ρή ένδιαφέρον:

—Τι ξέρεις, λοιπόν, έσύ πάνω σ' αυτό;

—Ξαίρω ότι ή Γκονζαλές, είνε ένα κο- ρίστιο τίμιο κι' άπλό. Μην κυττάζετε πός είνε τραγουδίστρια. Κάθε θράδυ, θά πά- ρη τ' άμασι και θά πάη σ'ότι της έμα- τελειώση τη δουλειά της... Ναί... Δέν έ- χει κανένα φιλο... Κανένα... Γιατί; Γιατί είχε ένα έρωτα, ένα και μόνο έρωτα σ'ή ζωή της. Άγαπούσε κάποιον άεροπόρο. Μά σκοτώθηκε σ'τό μετωπο. Και ζή τώ- ρα με τόν πόνο της.

—Μικρούλα μου, της είπα. Ή ζωή μας είνε τόσο σύντομη και τό φλέρτ, ο έρω- τας—και ο πιο έφημερος έστω—ή πιο ήδονική χαρά πού μπορεί νά μας προσφέ- ρη, Γιατί την άποκρούεις; Κότταζε κεί σ'ή δονική χαρά πού άποκρούει με τά όλό- θανατα μαλλιά, τό ήλιοκαμμένο πρόσωπο και τά γαλάζια, γεμάτα έπιθυμίες και δνείρα μάτια, με ποιά τρυφερότητα σέ

Μπορεί όλα σ' αυτόν τόν κόσμο νά γί- νονται γιά τόν άνθρωπο θαρετά. Πιθα- νός ο κόσμος νάρχεται μία στιγμή νά μας κάνει άναρό ότι άλλοτε μ'ή ήταν ή ήδονικότερη άπασχόλησις. Δέν μπορού- σα όμως νά δεχθώ ποτέ πός τό φλέρτ μπορούσε νά κρατήσ' αδιάφορη μία νέα και άραία γυναίκα.

«Ετσι έπέμεινα ν' άποσπαστώ από την Γκονζαλές τό μουσικό της ανεξήγητης αλλαγής της. Και κατέβαλα γι' αυτό όλη τη δεξιόχευια πού χρειαζότανε γιά νά μ'απορώσ' νά την κάνω νά μιλήσ'.

—Μικρούλα μου, της είπα. Ή ζωή μας είνε τόσο σύντομη και τό φλέρτ, ο έρω- τας—και ο πιο έφημερος έστω—ή πιο ήδονική χαρά πού μπορεί νά μας προσφέ- ρη, Γιατί την άποκρούεις; Κότταζε κεί σ'ή δονική χαρά πού άποκρούει με τά όλό- θανατα μαλλιά, τό ήλιοκαμμένο πρόσωπο και τά γαλάζια, γεμάτα έπιθυμίες και δνείρα μάτια, με ποιά τρυφερότητα σέ

—Μικρούλα μου, της είπα. Ή ζωή μας είνε τόσο σύντομη και τό φλέρτ, ο έρω- τας—και ο πιο έφημερος έστω—ή πιο ήδονική χαρά πού μπορεί νά μας προσφέ- ρη, Γιατί την άποκρούεις; Κότταζε κεί σ'ή δονική χαρά πού άποκρούει με τά όλό- θανατα μαλλιά, τό ήλιοκαμμένο πρόσωπο και τά γαλάζια, γεμάτα έπιθυμίες και δνείρα μάτια, με ποιά τρυφερότητα σέ

—Μικρούλα μου, της είπα. Ή ζωή μας είνε τόσο σύντομη και τό φλέρτ, ο έρω- τας—και ο πιο έφημερος έστω—ή πιο ήδονική χαρά πού μπορεί νά μας προσφέ- ρη, Γιατί την άποκρούεις; Κότταζε κεί σ'ή δονική χαρά πού άποκρούει με τά όλό- θανατα μαλλιά, τό ήλιοκαμμένο πρόσωπο και τά γαλάζια, γεμάτα έπιθυμίες και δνείρα μάτια, με ποιά τρυφερότητα σέ

—Μικρούλα μου, της είπα. Ή ζωή μας είνε τόσο σύντομη και τό φλέρτ, ο έρω- τας—και ο πιο έφημερος έστω—ή πιο ήδονική χαρά πού μπορεί νά μας προσφέ- ρη, Γιατί την άποκρούεις; Κότταζε κεί σ'ή δονική χαρά πού άποκρούει με τά όλό- θανατα μαλλιά, τό ήλιοκαμμένο πρόσωπο και τά γαλάζια, γεμάτα έπιθυμίες και δνείρα μάτια, με ποιά τρυφερότητα σέ

—Μικρούλα μου, της είπα. Ή ζωή μας είνε τόσο σύντομη και τό φλέρτ, ο έρω- τας—και ο πιο έφημερος έστω—ή πιο ήδονική χαρά πού μπορεί νά μας προσφέ- ρη, Γιατί την άποκρούεις; Κότταζε κεί σ'ή δονική χαρά πού άποκρούει με τά όλό- θανατα μαλλιά, τό ήλιοκαμμένο πρόσωπο και τά γαλάζια, γεμάτα έπιθυμίες και δνείρα μάτια, με ποιά τρυφερότητα σέ

—Μικρούλα μου, της είπα. Ή ζωή μας είνε τόσο σύντομη και τό φλέρτ, ο έρω- τας—και ο πιο έφημερος έστω—ή πιο ήδονική χαρά πού μπορεί νά μας προσφέ- ρη, Γιατί την άποκρούεις; Κότταζε κεί σ'ή δονική χαρά πού άποκρούει με τά όλό- θανατα μαλλιά, τό ήλιοκαμμένο πρόσωπο και τά γαλάζια, γεμάτα έπιθυμίες και δνείρα μάτια, με ποιά τρυφερότητα σέ

ΛΑΟΥΡΑ ΡΕΜΠΡΑΝΤ

Φλέρτ

Ο γοητευτικός πρόλογος του έρωτος

Θά έχανε τά έβδομήντα έκατοστά της γοητείας του ο έρως, αν τού έστε- ρούσαμε τόν πρόλογόν του: Δηλαδή τό φλέρτ. Τί μπορεί αλήθεια νά παραβλη- θή εις χάριν, εις γλυκειαν μέην, εις ό- νειρώδη γοητεία από την πρώτην έρω- τικήν άναπόκρισιν ενός νέου και μιάς νέας;

Στό φλέρτ υπάρχει όλη ή αρχική δύ- ναμις της φλόγας του αίσθήματος, πού πυρώνει τά μάγουλα, λιώνει τις κόρες των ματιών εις μιαν ρευστήν λάμψιν, διαστέλλει τά χείλη εις τό πειό δροσσε- ρό, γεμάτο χυμούς ζωής, χαμόγελο. Τό φλέρτ είνε ο ήλεκτρικός σπινθήρ της συγκινήσεως και της ευδαιμονίας πού λάμπει αλφινδία στα πρόσωπα των δύο νέων, όταν τά ρεύματα της αισθηματι- κότητος, πού έκπέμπουν, συναντηθούν.

Έπακολουθούν συχνά εις τόν έρωτα σελίδες τραγικές, αίματηρές, σελίδες δυστυχίας. Τό πρώτο όμως σελίδα του έρωτος—τό φλέρτ—είναι πάντα ρό- δινη, είνε πάντα σελίδα έξέλιξη—άπό ευτυχίας. Τέτοια είνε ή πρώτη σελίς του ειδήλιου της Τιτίκας και του Μα- ρίου ή του φλογερού έρωτος του Ρω- μανίου και της Ίουλιέττας. Τό φλέρτ είνε πάντα τό πειό ευτυχισμένο θέμα ποι- ήσεως.

Δέν χωρεί τίποτε άλλο από ποιήσιν εις τό φλέρτ. Γι' αυτό και ή προλογια- κή αυτή διαδικασία του έρωτος είνε ή πειό αγνή, ή πειό αισθηματική, αυτή πού μένει στην καρδιά και μ'ός συγκι- νεί και με την άνάμνησιν της άκόμη. Νά κυριώρς γιατί ο πολούμενος έρως μένει έξω από την καρδιά μας; Διότι φθάνει άμέσως εις τόν έπιλογον. Έχει καταρ- γήσει την χαριτωμένη γοητεία του φλέρτ.

Τό φλέρτ γίνεται διά πολλών μέ- σων έκδηλώσεως: Με τά μάτια εν πρώ- τοις. Είνε τό κλασικόν είδος φλέρτ. Α' Α- πό τά μάτια πίνεταται, λέγει γιά την έγάπη τό γνωστόν τραγουδάκι.

Τά μάτια μιλούν. Έκδηλώνουν τόν θαυμασμόν των πρós τά θέλητρα της άντίκρου καθήμενης νέας. Διηγούνται τούς πόθους της καρδιάς. Φλευρούν την χαριτωμένη γλώσσαν των ύποσχέσεων.

Τά ρομείκα δέ μάτια ιδιαιτέρως δη- λούν και την θρασεϊαν περιέογειαν των. Τέρπονται εις τό νά εισθύσουν ως ακίντες Ρσί'ιγκεν, μέσας από τό ντύσι- μο και νά θωπεύουν καμυλωτήτες. Τί τά θέλετε; Και εις τό φλέρτ εισχωρεί άρ- κητή δόσις κυδαιότητας.

Προχωρούμε εις τό διά ζωής φλέρτ. —Δεσποινίς είσθε πολύ άραία...

—Αν ήξερετε πόσο με έχετε συγκι- νήσει!

Δού είνε τά πρόσωπα, άλλ' ή κουβέν- τα είνε μονόλογος. Διότι μόνον ο νέος όμιλεί. Ή νέα άπάντα με έρασμωπι- κά. Από την ικανότητα του νέου θά έ- ξαρτηθί νά μεταβληθί ο μόνολογος εις διάλογον.

Τό είδος αυτό του φλέρτ θέλει ικανό- τητες πολλές. Θέλει μαεστρίαν. Θέλει έξυπνάδα. Θέλει ύπομονή. Άλλά πρò

παντός έξυπνάδα, πνεύμα. Άν δέν τό έχετε αυτό τό προσόν, μη φλερτάρετε διά ζωής. Προτιμήστε την γλώσσαν των βλεμμάτων. Ή αν σ'ας είνε δυνα- τόν, τό φλέρτ δι' έφ'αφής.

Είνε τρίτο είδος φλέρτ αυτό. Γιά νά γίνη, άπαιτεί ένα καμουφλάζ. Ένα τραπεζί, αίφνης, σ'ίς δύο πλευρές του όποιου κάθονται μεταξύ άλλων ο νέος, αστικό, πρέπει νά είνε βέβαιος, ότι θά

Είνε ενάτενις από μακριά, πού διαρ- κεί πέντε μήνες, είνε άνταλλαγή μονά- χα άναστεναγμών, πού διαρκεί άλλους όκτώ μήνες και γιά νά περιμένη κα- νείς με τέτοιου είδους τακτική νά φθάσ' σέ κάτι συγκεκριμένο και ούσι- στικό, πρέπει νά είνε βέβαιος, ότι θά

Μία άφορμή προσγγίσεως: 'Ο Χο- ρός Ύψαρχον και πλείστες άλλες. Συ- ζήσεις γιά την τέχνην, την ζωήν, την μόδαν.

—Θαυμάζω τις γνώσεις σας, δεσποι- νίς.

—Μέ κολακεύετε.

Τό φλέρτ των ασκονιών στηρίζεται εις τό κοπιμένο. Και γι' αυτό κλείνει άρκητήν άνειλικρίνεια.

Πειό ειλικρινές είνε τό φλέρτ του δρόμου. Αυτό είνε τό φλέρτ του λαού. 'Ο μορτάκος θά έκδηλώσ'η την αισθη- ματικότητα του κατά χοντράν ίσως, άλ- λά κατ' ειλικρίνη πάντα τρόπον:

—Νταρνανά μου, μ' έκαψες.

Και πέφτει από κοντά. Τό κυνήγι του θήλεως από τό άρρεν εις την άρχέο- νον μορφήν... άστυνομική παρακολούθη- σης. Με την διαφοράν, ότι ή παρακολου- θούμενη διατελεί έν πλήρει γνώσει του πράγματος. Και ένδομώχως κολακεύε- ται. Τό δείχνει αυτό με ένα λοζόν μει- δίαιμα, γιά νά μη τό άντιληφθί αυτός, πού την παρακολουθί. Σ' αυτόν δείχνει άρχικώς σνοφοφορία. Μπορεί και νά του φερθί άσχημα. Άλλά τις περισό- τερες εύχεται από μέλας:

—Δείξ' έπιμονή, βλάκα. Πές μου κι' άλλα...

Εις τό φλέρτ του δρόμου άκούεται συ- χνά και ο συριγμός του έρωτικού βέ- λους. Είνε τό «φιτ» πού έκτοξεύει ο νε- αρός κατά της προπορευομένης νέας.

Άλλ' άσταγίς πάντα τό «φιτ». Άντι νά στρέψ' ή νέα, στρέφει ένας... κύριος με μουστάκια.

Είνε τέλος τό φλέρτ των κέντρων. Και αυτό είνε άραιο. Είνετα κυρίως με τό βλέμμα. Τά θέλητρα της νέας, καθώς κάβεται λίγο τοιμηρά εις την καρέκλα του ζαχαροπλαστέιου, φλα- ρούν την γλώσσαν της προκλητικότητος.

Άπαντούν τά άνδρικά μάτια με την γλώσσαν της βουλιμίας. Και ή τροπι- κή πεταλούδα του μειδιώματος πτερυ- γίζει από τό πρόσωπο του νέου στο πρό- σωπο της νέας. Ή συνεννόσις γίνεται καλή.

Τό πειό θαρραλέο είδος του φλέρτ αυτού γίνεται σ'τά μπαϊν-μίζτ. Έκει τά πάντα λαμβάνουν μέρος εις την έ- ρωτικήν άναπόκρισιν των δύο νέων. Πόδια, όμοι, πλάτες, βλέμματα, μει- διώματα, ξεφωνήτα.

Χαρά σ' εκείνον ο όποιος ξέρει την τέχνην του φλέρτ. Έχει εξηρασιαμέ- νην την έπιτυχία. Ή άρχη του ειδυλ- λίου είνε περισσότερο από τό ήμισυ του παντός.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

Μπορεί νά γίνη και τρίτη ύποδιαί-

Προσέξτε όμως, μήπως πάθετε ότι δύο φίλοι κάποτε. Έκάνοντο στο ίδιο τραπέζι με μία νέα και την έπωφά- λυναν με τα λόγια τους. Όταν έσκηώθηκαν και έφυγαν, έξι πού βγήκαν, ο ένας έειπε στον άλλον:

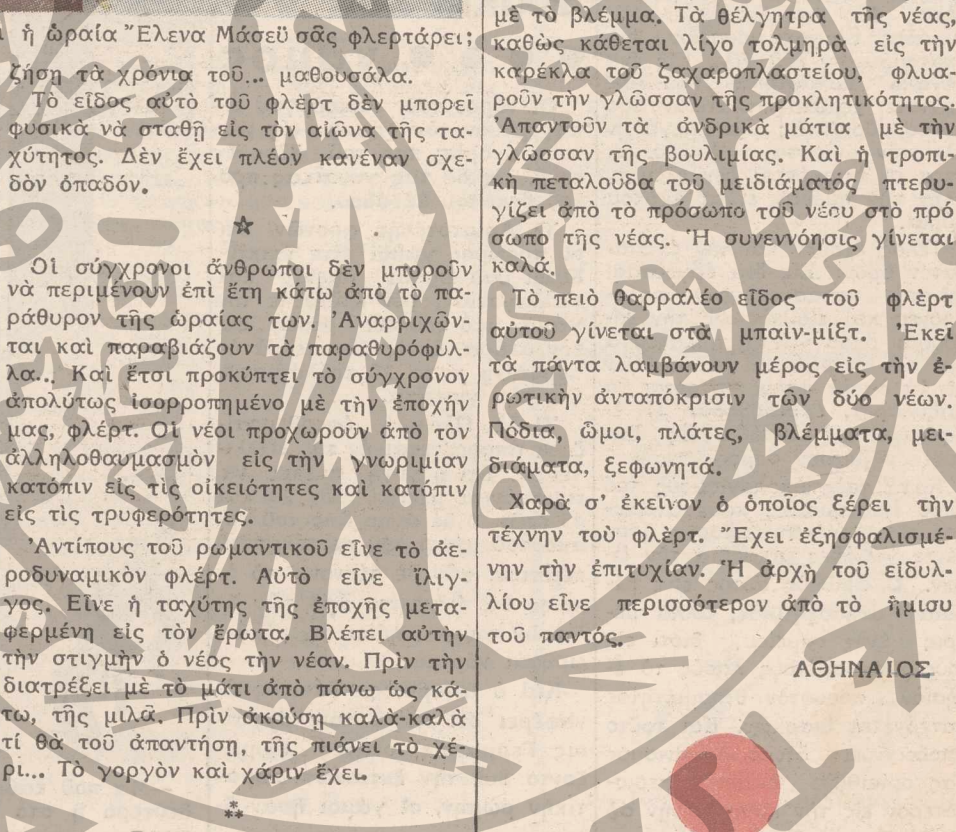
—Ξέρεις; Όλη την ώρα ή κοπέλα είχε τό πόδι της επάνω στο δικό μου.

Ο άλλος έτράβηξε τά μαλλιά του, μόλις άκούσε αυτό τό νέο:

—Τι λές κορέ; Τό δικό σου πόδι πα- τούσα; Φου! Νά πάρη ή όργη.

Τό φλέρτ μπορεί νά διαρρήθ' εις κα- τηγορίες επί άλλης βάσεως: Επί της μορφής. Είνε δηλαδή ο ρωμαντικόν φλέρτ, τό ίσοροπτημένο και τό άερο- δυναμικόν.

Τό ρομαντικόν είνε ο άτελείωτος, πολ- λυέλεος έκείνος πρόλογος των μυθι- στορημάτων του παρελθόντος αιώνας.

ΝΑΥΤΙΚΕΣ ΝΟΥΒΕΛΕΣ

Ο περατής της Γραμβούσης

ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Ν. ΡΑΔΟΥ

Ένας δεν ήταν να καθαντήρη την Καλή - Άκρια και να μη ριέει τα μάτια του πέρας, ψηλά στη ρίζα του κάστρου, που ξεχώριζε κάταστρο μέρ' στις προσωινές, το σπίτι του Νταλαμάγκα. «Τα Νταλαμάγκα» φωνάζαν χαρούμενοι οι Ασπροβαλαστίτες και οι μούσσοι λέγονται: «Αίντε να μάς ζήσης, καπτάν Γιάννη, πότε θα πάσους με πάλι στο Πόρτο. Σικό να σου φιλήσωμε το χέρι!»

Το σπίτι του καπτάν Γιάννη του Νταλαμάγκα, πρώτου καραβοκύρη του νησιού, άφράντατα γλισμένο πάνω σε δυο ζουανία κασιάρη, το τριγυρίζαν η λεμονιάς και η πορτοκαλιάς και κρεμείς κληματαριές σκεπάζαν την μαρμαρένια αλλη του με τις αλάνες γύρω, πνιγμένες στο λουλούδι. Τρείς πήγες ψηλά η φύγισσα του παλμού του καροπίου σκεπάζοντο από πάνω στη μέση γάλη πόρτα, με το σπαί στο χέρι σαν άφρατα στα μπεντίνια, κι από κάτω άφρατος φύλακας, ξεπλωμένος στην πέτρινη τη σκάλα, ο Άράρης, δεν κούναγε την ατά του, σ' άλλον απ' τη κυρά του, την καπτάν Γιάννα, που κάθε φορά περνώνας τουλένε με τη γλυκερά και ορμητική φωνή της: «Μπρέ, τί κάνει ο Άράρης μας! Μπρέ, τί κάνει το καλό σκυλί μας!» και τον γάδισε στο κεφάλι. Η καπτάν Γιάννα, η κυρά καπτάν, άφρατος, Τσεμελχίτισ, ήταν άφρατος σαν τη Παναγία και γάλοου ο κόσμος σαν έβλεπε το σμυρνεϊκό να πάει στην Εκκλησία. Εγγενή και καταδεχτική, είχε πάει την ψυχρή όλων των γυναικών στο νησί. «Όλο κοκόνια μου και κοκόνια μου» το πηγαίνανε, τη θάλασε στην μέση και με τα τραγούδια τη φέρνανε στο σπίτι της. Ο καπτάν Γιάννης, ένας ανδρόκυλαρος έσκιρ' εκεί πάνω, είχε άφρατα πιά - τον είχαν περάσει τα πόδια του - και δεν τυχαίνανε πολλές κούβεντες: μά ήτανε κι αυτές καλές ανθρωπες. Στον καιρό του έακουστος, κούναγε τους Μπαρμπάρους έσκιε μέσα στη Γκούλετα και στο Σφάζ, να ξεκαλώσουν τους χριστιανούς και μόνος αυτός πήγαγε άφρατα να φοτάσει φέσι στο Τσίονα, για τους ρανιδέες, κι ο Άμπελκιώτης ο Θεσσαλός μόνο σ' αυτόν δίδαν σίγουρα τα νήματα για το Τριέστι. Οι Τούρκοι θάλασε τον δραγουμάνο του ντοναμά! να του πή: «Ο σσοσ-σκέρης της Άσπρης και Μαύρης: δάσας σε θέλει για υπάσ - ρεις στη κοιπ-τάνα». Τού λέγανε και στο νησί: «Αίντε, καπτάν Γιάννη, νάωμε κι έμεις έμ' άποκοδύπια. Μά ο Νταλαμάγκας άγρεψε: «Δέν πάω με τη Τούρκια» και στο γυνάτι πάει και παίρνει γυναικία την Μαντίνα απ' τον Τσεμέ, απ' τους Παπαολυτίους, που 'σαν ανάντες και πελούσαν κοντά στον Μπαρμπάρε στο Μισίρι.

Ταξίδι στο ταξίδι, τόνα καράβι γίνιηε τρία κι ο Νταλαμάγκας μεγάλος και τσιανός. Όταν με το φάλασε πιά έβησαν λοιπόν κούραροι, δυο μεριλά αυτοί κι ένα το γκούβερόν απ' τις πρέζες. Μά χτυπούσαν άβιακρά την τουρκική παντιέρα χωρίς να κιντάνε, τούρκοι είναι μέσα η ρωμηοί. Χτυπούσαν και τα φράγκια. Για καιρό δεν τους είχαν πάει γαμπα. Άλλά τους στην άνεμοζάλη χαίρεται. Άλλά τους στον κάδο - Σίγρη ο ναυαρχος των Ψαρώνων. «Βρέ κ...», τους λέει, που τού πάτε αούτουσι! αυτοί 'νοι χριστιανοί. «Η καμάνστε πώς δεν καταλαδάνετε. Μπαί και γυρεύετε να σας δουλιάζω;» Άσε να μου χαίτε από μπρος μου! Κι έδωσε διαταγή και κόψαν το ρυμουλκι κι έμεινε λευτέρω το χριστιανικό καράβι. Έγιναν έμεις ο ναυαρχος στο νησί τους, αλλά οι τούρκοι στα καταβέρανε και τα μπαλόνια. Τώρα όμως τέλος - τέλος, έβγαλε και, χ'έκει, μεγάλη θρωμωδολία. Τους λέγανε πως έβγαζε δουλιές ένα όλλανδέζικο άφου το γδούσαν και σκούσανε κι όλας τους άνω θρώμους. Οι ξένοι ναύαρχοι στείλανε μαντάτο, κι όταν του λόγου τους γυλίζε φρέκοι - φρέκοι στο νησί, οι καπτάν Γιάννης έβγαζε με τους ξένους ταπταλάρια τους έβγαζε έμεις - Ογ, σεις έβγαζετε! Δέν έμπαρνε όμως και μπροτάρια. Η Καπταλάρια μ' όλον τους πόνο πήρε την όρντιανή της κούρας πίσω, τους κράτησε τα χαρτιά τους, δεν τους άφινε να ξεμυτίσουν απ' το λιμάνι. Έγιναν και στην άρματα να φροντίσει να μάρη το τί και πώς τους όλλανδέζικο. Μά τους έβγαζε μπλόκο, δεν τους άφινε τόν μόνον και μπότα ήτανε σαν το γάλο και τριανταφυλένια τα μάγουλά της και τα μάτια

Ο Κωνσταντίνος Ν. Ράδος, δεν υπήρξε μόνον ο καλός καθηγητής, υπήρξε και ένας από τους καλύτερους λογοτέχνες μας. Στο διήγημα, που δόσιν είχε την ιστορία και τους θρώλους μας, έρχεται στην πρώτη σειρά των συγγραφέων μας.

«Ο Πειρατής της Γραμβούσης» - της Γραμβούσης που είναι στην βορειοδυτική άκρη της Κρήτης και ήτο τα παλιά χρόνια ένα από τα καλύτερα άφρατηρία των κούραρων - ως διήγημα, είναι από τα καλύτερα του έλεκτου συγγραφέως.

Πλάκειται γύρω από μια ιστορική παράδοση, που ο Κ. Ράδος την έμμεταλλεύεται κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να γοητεί τον αναγνώστη, να κρατή το ενδιαφέρον του άμείωναν, να τον κάμνει κάποτε ν' άγωνιά, αλλά και να τον διδάσκει μαζί. Διαθέσει το:

της γεμάτα γλύκα. «Η μάνα της πέθανε για δούτη. Δεκαοχτώ χρονών κορίτσι και την νανούριζε στην άγκαλιά της σε μαρμό παιδί.

Το σπίτι του Νταλαμάγκα ήταν άνοιχτό. Καλοί και κακοί έρχονταν να πουν τον πόνο τους: ο καπτάν Γιάννης δεν έπαύονε κανένα. Τώρα κάμποσο καιρό είχε στο κεφάλι του τον καπτάν Γιωργίτη τον Μπαρμπάρε με τον άδερφό του. Άν ήταν: ο Άχλλας φερών, θά τους έβγαζε δέω. Πολλές φορές το Έγχελεστικό είχε γράψει για δούτους στο νησί: «Μαζεύετε τους Μπαρμπάρε. Μάθαμε πως χτυπάνε τους χριστιανούς». Ήτανε Τσεμελχίτισ, καπτάν Έλκοιάν και ο καπτάν Γιωργίτης είχε μια σκούνα, καλή και γλήγορη. Παρούσαίσκες λαπών στη διοίκησι και είπε: «Ο πατέρας μας ήτανε με το Μητρομά-

της δεν τους τρύπωνε στη Γραμβούσα. Νά μπορούσε τώρα να ξεγελήσει το έλαιο του τούδε προστούσε με τού δώσαν άδεια να έβη στο καρενάγιο να μερεμετίσει και να παλαμίσουν τάχα: Απ' κεί τη νύχτα τους έβγαζε μια γαρά. Γι' αυτό λαπών πήγαινε κι έρχονταν με τον άδερφό του, στο Νταλαμάγκα. Τούλεγον και τούλεγον, τούχαν πιπιλάει το μυαλό: «Στο χέρι σου είναι καπτάν Γιάννη». «Είνας ψήρος είμαι», έλεγε ο Νταλαμάγκας, «μά θα σας φροντίσω τέλος πάντων - κάντε ύπουνο». Άφου είσατε παστρικοί, περιμένετε τα χαρτιά απ' την άρματα να πάτε δουλειά σας με το καλό». Ήτανε το γάδ τους, τα ίδια και τα ίδια, να έβγουν μπάλια. Είπε και το πορτραίτο που του είχε κάνει ένας φιλέλληνας. Ήτανε έτοιμοι να σκαπούν στα πανιά με τον άφρατο λάρ Κογράνη. Ο καπτάν Γιάννης πήρε το κάδρο και το κούτασε πολλή ώρα. Δυο χονδρά δάκρυα κούσαν απ' τα μάτια του. Τό πήρε και πήγε στο - κούτα να το κρεμάσει στην σκούνα, ανάμεσα στον ιέννα Άλέξανδρο και τον Πατρίγγρη. Η Μαντίνα συλλογιζόταν μελάνωλολική.

«Πόσον καιρό έγω να ιδώ το παιδί μου. Ο Χοιστός κι η Παναγία να μάς το φυλάνε απ' τις μπάλλες των Τουρκών κι' απ' τα κακά της θάλασσας.

Κι' η Χρυσή φανταζότανε χαρούμενη τον καιρό που άφρότανε ο Άχλλας και θά τις έβγαζε την Κυριακή περπάτο, με τις ξανθές της, στο μούργιο και στα περιβόλια!

«Όσο πέσανε ο καιρός κι' η σκούνα δεν έπαυαν το πρώτο, τόσο κι' ο καπτάν Γιωργίτης Μπαρμπάρε γινότανε σκυλί απ' το κακό του.

Τον βρόκαμε τον μπελλά μες για καλά, μ' αυτόν την άμνη την Κανταλάρια, φονάζε μέσ' τον καφενέ του Τσιταμπιδά. Τί κάναμε και μάς έβγαζε δεινούς: Άχ, μαρ, ήθελα να την μάθαινα το ιπαγόνια, που μάς έβγαζε αυτή τη βουλιό! Χτυπήσαμε φράγκικο καράβι! Έμεις! Έλα, Παντοδύναμε, και που τείβαινε το φράγκικο καράβι! Άνιμερα του Χριστού μάς στείλανε στους Καρμαναλές για ζωντανά για την άσπα. Τίς δύο του φάλασε είσατε περσικά στην άρματα, στα Βάτικα, κι' από τ' έδω, τρείς μήνες στο πέλας και για το εφύρατό δεν πλερώσανε και τα μερικά της τούρας.

Καπτάν Γιωργίτη, με το συμπάθειο, Κανέναν δεν πλερώθηκε. Ούτε οι άνθρωποι τις φλόττες.

Είπ' ένα νεροτάκι με μούρη σκούφια, που καθότανε πιά με γυνιά με καφενέ. Τί με νοιάζει, μωρέ, μένα, ξενιτάς γιός ο Γιωργίτης. Πούος μου τούζει ιέννα τα σκούφια, σασάντα νουατίουσι. Γιατί δεν μ' άφινουν να σασάπο, να πάω να κάνω πρέζε!

Το άβρηξε δυο τρείς φορές βιαστικά τον νανυλέ. Εμένα θα μού τούς χτυπάντας τη γουδιά του στο τραπέζι.

Δέν έβγαζε πασάδες! Για υπεικοή είναι πασάδες! Για τους τσιανούς με το καλώς! Έμεις, πεσοκοβήσαντε κι' έλάνον τους εν' όντων τα νεότατα τους. Μάς φάσαν όδλες τις παζές και τότε ας έβγαν και μπαντινιούς, για νάβανον λάδι μπροστά τα φράγκια. Έγιναν δέκα. Είπαν μενάνη κι' είπατε μικροί. Μικροί και νουτοί και γι' αυτό πάντα άθμαστε σνάβλο και με Τούρκικο και με Ρωμειόκο!

Πέστα, πέστα, καπτάν Γιωργίτη, πετάνηκε κάποιος.

Μά το γερνاتیος τούς έκοψε πάλι το βήχ.

Καπτάν Γιωργίτη, δεν έβγαζε δέκα. Έφ'τα γονάτια που πελούσαν τον έχθρο, τον πολεμάμε με τα γρόσα των μεγάλων.

«Άφρισε τότε ο Μπαρμπάρε. -Θάφραγε και ού απ' το έγγλέζικο δάνειο, λέω γώ.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Είς το προσέχε.

Καί πριν της δούσαν απάντησι τούβαλε στο τραπέζι και τ' άνοιξε. Το πορτραίτο που Άχλλας! Νά τον, σαν να σου μιλάει, απράβλαχτος. Άκουμπήσανε στο κανόνι, το χέρι στην μπάλια. Είπε και το πορτραίτο που του είχε κάνει ένας φιλέλληνας. Ήτανε έτοιμοι να σκαπούν στα πανιά με τον άφρατο λάρ Κογράνη. Ο καπτάν Γιάννης πήρε το κάδρο και το κούτασε πολλή ώρα. Δυο χονδρά δάκρυα κούσαν απ' τα μάτια του. Τό πήρε και πήγε στο - κούτα να το κρεμάσει στην σκούνα, ανάμεσα στον ιέννα Άλέξανδρο και τον Πατρίγγρη. Η Μαντίνα συλλογιζόταν μελάνωλολική.

«Πόσον καιρό έγω να ιδώ το παιδί μου. Ο Χοιστός κι' η Παναγία να μάς το φυλάνε απ' τις μπάλλες των Τουρκών κι' απ' τα κακά της θάλασσας.

Κι' η Χρυσή φανταζότανε χαρούμενη τον καιρό που άφρότανε ο Άχλλας και θά τις έβγαζε την Κυριακή περπάτο, με τις ξανθές της, στο μούργιο και στα περιβόλια!

«Όσο πέσανε ο καιρός κι' η σκούνα δεν έπαυαν το πρώτο, τόσο κι' ο καπτάν Γιωργίτης Μπαρμπάρε γινότανε σκυλί απ' το κακό του.

Τον βρόκαμε τον μπελλά μες για καλά, μ' αυτόν την άμνη την Κανταλάρια, φονάζε μέσ' τον καφενέ του Τσιταμπιδά. Τί κάναμε και μάς έβγαζε δεινούς: Άχ, μαρ, ήθελα να την μάθαινα το ιπαγόνια, που μάς έβγαζε αυτή τη βουλιό! Χτυπήσαμε φράγκικο καράβι! Έμεις! Έλα, Παντοδύναμε, και που τείβαινε το φράγκικο καράβι! Άνιμερα του Χριστού μάς στείλανε στους Καρμαναλές για ζωντανά για την άσπα. Τίς δύο του φάλασε είσατε περσικά στην άρματα, στα Βάτικα, κι' από τ' έδω, τρείς μήνες στο πέλας και για το εφύρατό δεν πλερώσανε και τα μερικά της τούρας.

Καπτάν Γιωργίτη, με το συμπάθειο, Κανέναν δεν πλερώθηκε. Ούτε οι άνθρωποι τις φλόττες.

Είπ' ένα νεροτάκι με μούρη σκούφια, που καθότανε πιά με γυνιά με καφενέ. Τί με νοιάζει, μωρέ, μένα, ξενιτάς γιός ο Γιωργίτης. Πούος μου τούζει ιέννα τα σκούφια, σασάντα νουατίουσι. Γιατί δεν μ' άφινουν να σασάπο, να πάω να κάνω πρέζε!

Το άβρηξε δυο τρείς φορές βιαστικά τον νανυλέ. Εμένα θα μού τούς χτυπάντας τη γουδιά του στο τραπέζι.

Δέν έβγαζε πασάδες! Για υπεικοή είναι πασάδες! Για τους τσιανούς με το καλώς! Έμεις, πεσοκοβήσαντε κι' έλάνον τους εν' όντων τα νεότατα τους. Μάς φάσαν όδλες τις παζές και τότε ας έβγαν και μπαντινιούς, για νάβανον λάδι μπροστά τα φράγκια. Έγιναν δέκα. Είπαν μενάνη κι' είπατε μικροί. Μικροί και νουτοί και γι' αυτό πάντα άθμαστε σνάβλο και με Τούρκικο και με Ρωμειόκο!

Πέστα, πέστα, καπτάν Γιωργίτη, πετάνηκε κάποιος.

Μά το γερνاتیος τούς έκοψε πάλι το βήχ.

Καπτάν Γιωργίτη, δεν έβγαζε δέκα. Έφ'τα γονάτια που πελούσαν τον έχθρο, τον πολεμάμε με τα γρόσα των μεγάλων.

«Άφρισε τότε ο Μπαρμπάρε. -Θάφραγε και ού απ' το έγγλέζικο δάνειο, λέω γώ.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Είς το προσέχε.

ΤΗΣ ΛΑΙΑΣ ΚΙΜΠΕΡΛΕΝ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΑΘΗΝΑ'ΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Κ. Γ. ΑΣΠΡΕΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ: Ο Φίλιππος Βαλνέντης, άμωρικός του παρβαλίκου, σ' ένα σε κάποια έζωχι της Άττικής, με άμωρικό άμωρικό, άμωρικό άμωρικό. Είπα η Λοιπή Κιμπερλέ, Σ' ανανάναι πολλές φορές, άμωρικό και η Έγγλέσια, σ' ανανάναι άμωρικό και η γουδιά του φίλου της, που προτείνα να την άφραγι. Εύχρηστοί γυρίζουν πίσω στην Άθήνα, που ο Βαλνέντης άμωρικό να του λέει, όπως έβγαζε: Έξω από καπτε, θάρω να σας έδω!

9ον

Έκει στο βάθος του δωματίου, που από το άνοιγτο παράθυρο το άναλφορο άνοιξιακό άεράκι σιγώφερνε τις μεθυστικές εύδεις από τον άνθισμένο κήπο, ο Φίλιππος και η Έλινωρ λημονήθηκαν στα φίλια της παράφρασης άγας τους, στα φίλια που δημιουργούν στους έρωταμένους τις ψευδαισθήσεις κάποιου άλλου κόσμου.

Συνοψίζουμε σε λίγο. Μέσα στο δωμάτιο μισοκοιμήσανε. Δέν υπήρχε άναγμένη μου, του ψιθούρις η Έλινωρ, δεν υπήρχε άνθρωπινη δύναμις ικανή να μ' άπομακρύνει από σένα Φίλιπ, σε λατρέω.

Τού ψιθούριζε λόγια παράφραση άγας σ' ένα φίλι, κρατούσε τα κεφάλια του άναμια στις μικρές παλμές της, και εκείνος έβγαζε τα χείλη της με φίλια και την έσφιγγε με δύναμη στα στήθη του.

Όταν χωρίστηκαν ήτανε νύχτα. Πριν χωρίσουν δούσαν ραντεβούγια την άλλη μέρα το άπόγευμα.

Ο Φίλιππος πέσανε από το ξενοδοχείο της Άγγλίας που συνήθιζε να μένη η μητέρα του, όταν έρχονταν σ' αυτήν Άθήνα, κράτησε δύο δωμάτια και την άλλη μέρα το πρωί έπέτυχε άδεια είκοσιτεσσάρω.

Κατέβηκε πρωί πρωί στον Πειραιά. Το «Τοιγατόν» είχε έμμερως άπ' έξω από το λιμάνι και με την άνασπα, το άμωρικό άμωρικό στην σ' ανανάναι πλευρά του τελωνείου, που ήτανε και τότε άμωρικό.

Διατυπώσανε και διαβάρησε και τελωνειακοί και άστυνομικοί έλεγχοι ήσαν άκόμη κατά την έπονην εκείνην άπλοούτατο. Μά ένα απά-παρτούς ταξίδευσαν οι άνθρωποι χωρίς τις άφροπτες ένοχλήσεις και διατυπώσεις που τυραννούν σ' όλην κάθε ταξείδιωτη.

Κατέβηκε πρωί πρωί στον Πειραιά. Το «Τοιγατόν» είχε έμμερως άπ' έξω από το λιμάνι και με την άνασπα, το άμωρικό άμωρικό στην σ' ανανάναι πλευρά του τελωνείου, που ήτανε και τότε άμωρικό.

Διατυπώσανε και διαβάρησε και τελωνειακοί και άστυνομικοί έλεγχοι ήσαν άκόμη κατά την έπονην εκείνην άπλοούτατο. Μά ένα απά-παρτούς ταξίδευσαν οι άνθρωποι χωρίς τις άφροπτες ένοχλήσεις και διατυπώσεις που τυραννούν σ' όλην κάθε ταξείδιωτη.

Κατέβηκε πρωί πρωί στον Πειραιά. Το «Τοιγατόν» είχε έμμερως άπ' έξω από το λιμάνι και με την άνασπα, το άμωρικό άμωρικό στην σ' ανανάναι πλευρά του τελωνείου, που ήτανε και τότε άμωρικό.

Διατυπώσανε και διαβάρησε και τελωνειακοί και άστυνομικοί έλεγχοι ήσαν άκόμη κατά την έπονην εκείνην άπλοούτατο. Μά ένα απά-παρτούς ταξίδευσαν οι άνθρωποι χωρίς τις άφροπτες ένοχλήσεις και διατυπώσεις που τυραννούν σ' όλην κάθε ταξείδιωτη.

Κατέβηκε πρωί πρωί στον Πειραιά. Το «Τοιγατόν» είχε έμμερως άπ' έξω από το λιμάνι και με την άνασπα, το άμωρικό άμωρικό στην σ' ανανάναι πλευρά του τελωνείου, που ήτανε και τότε άμωρικό.

Διατυπώσανε και διαβάρησε και τελωνειακοί και άστυνομικοί έλεγχοι ήσαν άκόμη κατά την έπονην εκείνην άπλοούτατο. Μά ένα απά-παρτούς ταξίδευσαν οι άνθρωποι χωρίς τις άφροπτες ένοχλήσεις και διατυπώσεις που τυραννούν σ' όλην κάθε ταξείδιωτη.

Κατέβηκε πρωί πρωί στον Πειραιά. Το «Τοιγατόν» είχε έμμερως άπ' έξω από το λιμάνι και με την άνασπα, το άμωρικό άμωρικό στην σ' ανανάναι πλευρά του τελωνείου, που ήτανε και τότε άμωρικό.

Διατυπώσανε και διαβάρησε και τελωνειακοί και άστυνομικοί έλεγχοι ήσαν άκόμη κατά την έπονην εκείνην άπλοούτατο. Μά ένα απά-παρτούς ταξίδευσαν οι άνθρωποι χωρίς τις άφροπτες ένοχλήσεις και διατυπώσεις που τυραννούν σ' όλην κάθε ταξείδιωτη.

Κατέβηκε πρωί πρωί στον Πειραιά. Το «Τοιγατόν» είχε έμμερως άπ' έξω από το λιμάνι και με την άνασπα, το άμωρικό άμωρικό στην σ' ανανάναι πλευρά του τελωνείου, που ήτανε και τότε άμωρικό.

Διατυπώσανε και διαβάρησε και τελωνειακοί και άστυνομικοί έλεγχοι ήσαν άκόμη κατά την έπονην εκείνην άπλοούτατο. Μά ένα απά-παρτούς ταξίδευσαν οι άνθρωποι χωρίς τις άφροπτες ένοχλήσεις και διατυπώσεις που τυραννούν σ' όλην κάθε ταξείδιωτη.

«Όχι μητέρα άχι, η στρατιωτική ζωή κάνει τους ανθρώπους λίγο ψυχρούς χωρίς να το θέλουν, της έξηγησε ο Φίλιππος.

«Όχι παιδί μου άχι, τον έδιεκοφε η μητέρα του, αυτή δεν είναι δικαιοσύνη. Καί χωρίς να τον άφήση να προσέθει και άλλη δικαιοσύνη, τού έπε με έκπληξη.

«Επειτα πως φέρθηκε έτσι στην Τζούλια;»

«Ετσι; Πώς έτσι; Τί έννοιες μητέρας;»

«Μιά παιδική σου φίλη που άφειλες και είχες και το θάρρος να την φιλήσες άκόμη, ού παιδί μου Φίλιππε της φέρθηκε σαν να σε διασέρισε ο έρχομός της μαζί μου.

«Μά τι έινε αυτό μητέρα;»

«Η καμμένη η Τζούλια δεν την πρόσεξε, ταράχθηκε πολύ. Μόνο που δεν έκλαψε. Στοιχηματίω πως τώρα στην

τον ψυχολογούσε, τόσο σχημάτιζε την ύποψια πως το παιδί της είχε κάποιον μπελά.

«Ο Φίλιππος άρχισε να τη ρωτά για οικογένειες και φίλους του στην Άλεξάνδρεια πως έινε, τί γινότανε, τί κάνανε.

«Η κυρία Βαλνέντη έκανε πως δεν άντελλήφθη τη στροφή της συνομιλίας, τού άπαντούσε με ψεύτικο ενδιαφέρον

«Μα τι έινε αυτό μητέρα, άκούσε με. Αισθανόταν τον πόνο της καρδιάς, μιάς πονετικής μητρικής καρδιάς, που άρχιζε να ασφαλίζει για το άγόρι της την έσφιγγα της ζωής του. Άλλά να την άσφαλίσω πως, με τις άνταλίες και τη νοσοπρία τη δική της. Νά αυτό έινε η πλάνη που μητέρα. Διατάζει να μού πής την άλήθεια, θά σου την πιά δώσω έγώ μητέρα. Ήρθες στην Άθήνα για να με παντρεύης με την Τζούλια. Το σφάλμα σου δεν έινε αυτό. Η Τζούλια έινε λαμπρό κορίτσι. Το έκτιμα, το σέβοναι, το πονώ, άλλά ποτέ, ποτέ, μητέρα δεν θά παντρευτώ την Τζούλια. Πρόδωσε μητέρα, μη δημιούργησε καμιά δυστυχία. Έκανε άσφαδη άμωρικό να έναρμόνησε την άδω.

αυτό το κορίτσι, χωρίς να έχρη άπό μένα άχι σ' ανανάναι άλλά ούτε την παραμικρή νύξη. Πρέπει να έργασθης τώρα με δλη σου τη δύναμη να ξεοριζώσης από την ψυχή της κάθε έλπίδα γι' αυτό το γάμο. Η Τζούλια καθώς μούδωσε να καταλάβω προηγουμένως έχει προικα είκοσι χιλιάδες λίρες. Σε βεβαίω πως με την προικα αυτή μπορεί να παντρευτεί όποιον θέλει στην Άθήνα. Έγώ έμεινα ένας άνθρωπος λογανάκος που δεν άείζω για τίς τόσες χιλιάδες λίρες. Νά το ξεγράψης μητέρα έινε πάντα και από το δικό σου το νου και να ξεοριζώσης κάθε έλπίδα από την ψυχή της Τζούλιας. Είπε άνα άθω κορίτσι, και καθώς έννοιωσα έχει σωματική ψυχή. Θά ήτανε έγκλημα να άνασπης άδωσα που έινε ανθρωπίνως άδύνατο να την παντρευτεί. Αυτά έπρεπε να σου πω μητέρα.

«Έκανε να φύγει και πήρε το πλίκιό του που είχε άφηνε στο τραπέζι.

«Έκανε να φύγει και πήρε το πλίκιό του που είχε άφηνε στο τραπέζι.

«Έκανε να φύγει και πήρε το πλίκιό του που είχε άφηνε στο τραπέζι.

«Έκανε να φύγει και πήρε το πλίκιό του που είχε άφηνε στο τραπέζι.

«Έκανε να φύγει και πήρε το πλίκιό του που είχε άφηνε στο τραπέζι.

«Έκανε να φύγει και πήρε το πλίκιό του που είχε άφηνε στο τραπέζι.

«Έκανε να φύγει και πήρε το πλίκιό του που είχε άφηνε στο τραπέζι.

«Έκανε να φύγει και πήρε το πλίκιό του που είχε άφηνε στο τραπέζι.

«Έκανε να φύγει και πήρε το πλίκιό του που είχε άφηνε στο τραπέζι.

«Έκανε να φύγει και πήρε το πλίκιό του που είχε άφηνε στο τραπέζι.

«Έκανε να φύγει και πήρε το πλίκιό του που είχε άφηνε στο τραπέζι.

«Έκανε να φύγει και πήρε το πλίκιό του που είχε άφηνε στο τραπέζι.

«Έκανε να φύγει και πήρε το πλίκιό του που είχε άφηνε στο τραπέζι.

«Έκανε να φύγει και πήρε το πλίκιό του που είχε άφηνε στο τραπέζι.

«Έκανε να φύγει και πήρε το πλίκιό του που είχε άφηνε στο τραπέζι.

«Ήρθες στην Άθήνα μητέρα για να με κηδεμευήσης.

«Παιδί μου...

«Σε παρακάλεω μητέρα, άκούσε με. Αισθανόταν τον πόνο της καρδιάς, μιάς πονετικής μητρικής καρδιάς, που άρχιζε να ασφαλίζει για το άγόρι της την έσφιγγα της ζωής του. Άλλά να την άσφαλίσω πως, με τις άνταλίες και τη νοσοπρία τη δική της. Νά αυτό έινε η πλάνη που μητέρα. Διατάζει να μού πής την άλήθεια, θά σου την πιά δώσω έγώ μητέρα. Ήρθες στην Άθήνα για να με παντρεύης με την Τζούλια. Το σφάλμα σου δεν έινε αυτό. Η Τζούλια έινε λαμπρό κορίτσι. Το έκτιμα, το σέβοναι, το πονώ, άλλά ποτέ, ποτέ, μητέρα δεν θά παντρευτώ την Τζούλια. Πρόδωσε μητέρα, μη δημιούργησε καμιά δυστυχία. Έκανε άσφαδη άμωρικό να έναρμόνησε την άδω.

αυτό το κορίτσι, χωρίς να έχρη άπό μένα άχι σ' ανανάναι άλλά ούτε την παραμικρή νύξη. Πρέπει να έργασθης τώρα με δλη σου τη δύναμη να ξεοριζώσης από την ψυχή της κάθε έλπίδα γι' αυτό το γάμο. Η Τζούλια καθώς μούδωσε να καταλάβω προηγουμένως έχει προικα είκοσι χιλιάδες λίρες. Σε βεβαίω πως με την προικα αυτή μπορεί να παντρευτεί όποιον θέλει στην Άθήνα. Έγώ έμεινα ένας άνθρωπος λογανάκος που δεν άείζω για τίς τόσες χιλιάδες λίρες. Νά το ξεγράψης μητέρα έινε πάντα και από το δικό σου το νου και να ξεοριζώσης κάθε έλπίδα από την ψυχή της Τζούλιας. Είπε άνα άθω κορίτσι, και καθώς έννοιωσα έχει σωματική ψυχή. Θά ήτανε έγκλημα να άνασπης άδωσα που έινε ανθρωπίνως άδύνατο να την παντρευτεί. Αυτά έπρεπε να σου πω μητέρα.

«Έκανε να φύγει και πήρε το πλίκιό του που είχε άφηνε στο τραπέζι.

«Έκανε να φύγει και πήρε το πλίκιό του που είχε άφηνε στο τραπέζι.

«Έκανε να φύγει και πήρε το πλίκιό του που είχε άφηνε στο τραπέζι.

«Έκανε να φύγει και πήρε το πλίκιό του που είχε άφηνε στο τραπέζι.

«Έκανε να φύγει και πήρε το πλίκιό του που είχε άφηνε στο τραπέζι.

«Έκανε να φύγει και πήρε το πλίκιό του που είχε άφηνε στο τραπέζι.

«Έκανε να φύγει και πήρε το πλίκιό του που είχε άφηνε στο τραπέζι.

«Έκανε να φύγει και πήρε το πλίκιό του που είχε άφηνε στο τραπέζι.

«Έκανε να φύγει και πήρε το πλίκιό του που είχε άφηνε στο τραπέζι.

«Έκανε να φύγει και πήρε το πλίκιό του που είχε άφηνε στο τραπέζι.

«Έκανε να φύγει και πήρε το πλίκιό του που είχε άφηνε στο τραπέζι.

«Έκανε να φύγει και πήρε το πλίκιό του που είχε άφηνε στο τραπέζι.

«Έκανε να φύγει και πήρε το πλίκιό του που είχε άφηνε στο τραπέζι.

ΣΑΝ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΗΣ ΧΑΛΙΜΑΣ ΔΙ ΜΑΚΡΥΝΑΙ ΙΝΔΙΑΙ

Ο ΤΟΠΟΣ ΤΗΣ ΧΛΙΔΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΛΟΥΤΟΥ

Είς την Κίνα αι επιχειρήσεις των 'Ισπανών επεκτείνονται προς νότον. "Ηδη, το Χόγκ-Κόνγκ εφύκειται σχεδόν εντός της ζώνης των επιχειρήσεων και εἰς διὰ μεγάλων ἀποστάσεων πλέον — ὅπως δείχνει ἐνὰ ἐλθέμα σὸν χάρτη της "Απω 'Ανατολῆς — εἰναί ἡ Γαλλικὴ 'Ινδία, το Σιάμ καὶ αἱ 'Αγγλικαὶ 'Ινδία, ἡ τερσατία αὐτῇ Αὐτοκρατορία τῶν 350 ἑκατομμυρίων κατοίκων.

Καμμία Εὐρωπαϊκὴ κτίσις, οὔτε αἱ πλησιέσταται 'Ολλανδικαὶ 'Ινδία, ἀλλ' οὔτε καὶ τὸ ἡμιανεξάρτητον Σιάμ, δὲν κινδυνεύουσι σήμερον ἀπὸ τῆς 'Ενωτικῆς πεινῆς. Καὶ οἱ δύο ἀντίπαλοι εἰναί πολὺ ἀπογοητευμένοι εἰς τὰ ἀπερριπτα πεδία τῶν μαχῶν τῆς Κίνας γιὰ νὰ στρέψουν τὰ θλέμματα τους καὶ ἀλλοῦ. Δὲν πρόκειται γιὰ τὴν Κίνα, θέσθαι, ἡ ὁποία δὲν εἶχε ποτὲ ἐλπίδας καὶ στήν ὁποία ἡ ἐσωτερικὴ ἀναδιοργάνωσις ἀπορροφῶσε ὅλας τὰς δυνατότητας καὶ ὅλην τὴν προσοχὴν τῶν ἰδίωντων, ἀλλὰ καὶ ἡ 'Ισπανία, τῆς ὁποίας αἱ πόλεις καὶ αἱ διαμέσεις εἶχον δημιουργήσει φθόους μεγαλύτερους περὶ πλοκάμους σὲ ἀρχαῖα τὸ πολέμου, δὲν σκέπτεται θέσθαι σήμερον νὰ ἐπικτείνῃ τὸν πολεμικὸν μέτωπον καὶ ἀλλοῦ καὶ νὰ δημιουργήσῃ καὶ ἄλλους ἐχθρούς.

Ἐνδιαφέρουσα ὀλαι αὐταὶ αἱ χώραι τῆς "Απω 'Ανατολῆς, ἀπὸ ὅλας περισσοτέρας ἐνδιαφέρουσαι αἱ 'Ινδία μὲ τὴν ποικίλαν τὴν λαὸν, τὴν γλωσσικὴν καὶ τὴν θρησκευτικὴν καὶ θύμων της. Ἀς ριζώμεν σήμερον μίαν ματιὰ στὴν μεγαλύτεραν αὐτὴν καὶ πλουσιωτέραν τῶν 'Αγγλικῶν κτήσεις. Στὸ μεγάλο αὐτὸ Κράτος ὑπάρχουν πολλὰ ἄλλα ἡμιανεξάρτητα κράτη, ὑποταχθὲν στὴν 'Αγγλία, τὰ μαχαρναγιάτα. Κράτη με πολλὰ ἑκατομμύρια κατοίκων — ἀπὸ ἑξ ἑως τριάντα — καὶ με μεγάλα πλούτη.

Εἶναί τὰ Κράτη τῶν ὁποίων αἱ ἀρχαὶ, οἱ μαχαρναγιάδες, ἔχουν μυθικὰς περιουσίας ἀπὸ κοιμήματα χρυσοῦ καὶ ἀπὸ παντὸς εἶδους πολιτισμὸς λίθους. Ἐκεῖ ἐπικρατεῖ καὶ τὸ ἔθιμον νὰ διανέμουν οἱ πρίγκιπες αὐτοὶ σὺν λαὸν κατὰ τὸν ἑορτασμὸν γενεθλίων καὶ ἡμερησίων, ἰδίως, τὸσον χρυσόν, ὅσον εἶνε τὸ βάρος τῶν ἰδίων. Κάθε φθινόπωρον τελείται εἰς τὰς 'Ινδίας ἡ ἐορτὴ τῆς Ντασαρά, μίαν ἀπὸ τῶν μεγάλων τῆς θρησκείας τῶν 'Ινδίων.

Μὲ ἰδιαίτερον, μυθικὴν πράγματι, πολυτέλειαν διεξάγεται ἐκ τῶν μαχαρναγιάτων τῆς Μυζόρης. Ἡ ἐορτὴ διαρκεῖ ἐν νύκτι καὶ τελειώνει μὲ μίαν μεγαλοπρεπὴ πορκαλὸν κατὰ τὴν ὁποίαν

ὁ μαχαρναγιάς πηγαίνει ἀπὸ τὸ παλάτι του εἰς ἕνα ναὸ, ποὺ εὐρίσκεται εἰς ἀπόστασιν 4-5 χιλιομέτρων, ἐπὶ κεφαλῇ ἐλεφάντων πού γονατίζουν, τοποθετοῦνται ἐλαφρά καθίσματα, ἀλλὰ ὁ χρυσὸς θρόνος ὁ ἑχθρὸς τοῦ μαχαρναγιά, θάρον ἐνάμιση τοῦλάχιστον τόννου, πρέπει νὰ ὑψωθῇ ἕως στὴν πλάτη τοῦ μεγαλύτερου ἐλεφάντος μ' ἕναν ἰδιαί-

Εἰς τὴν χώραν τῶν μακρυνῶν 'Ινδίων. Μία καλλονὴ, ποὺ φέρεται σὲ μέτωπον ὡς κοσμημα ἐνὰ στήνῳ. Καὶ παραπλευρῶνς ὁ ἐλέφας μὲ τὸν χρυσὸν θρόνον ὅπου δὲ ἀνέβη ὁ μαχαρναγιάς.

λῆς πολλῶν ἐλεφάντων πλουσιώτατα καὶ καλλωπὸν μὲ χρυσὸν καὶ ἀργυρὸν, μετὰ δὲ, δελουδὴν χαλὰ καὶ πολυτελῆς λίθους. Ἡ ἐορτὴ διαρκεῖ ἐν νύκτι καὶ τελειώνει μὲ μίαν μεγαλοπρεπὴ πορκαλὸν κατὰ τὴν ὁποίαν

τερο βασιλικὸν καὶ νὰ στερεωθῇ μὲ μακρὰ χοντρά σχοινία. Προσέρχονται δὲ τῆς πομπῆς γέλοιοι ποῖοι μὲ διάφορας μάσκες, ὅπως σὲς παρελάσεις τῶν κορναδίων ἐνὸς τοῦ πρώτου τῆς τελευταίας ἡμέρας. Ἐπάνω στὴν πλάτη τῶν

λιδάς ἀπὸ τὴν ὑπαίθριον γιὰ νὰ παραστῶν εἰς τὴν ἐορτήν καὶ κατασκινῶν εἰς τὸ ὑπαίθριον γύρω σὲ παλάτι τοῦ μαχαρναγιά καὶ σὲς δρόμους τῆς πόλεως.

Εἶναί γνωστὴ καὶ παροιμιώδης ἡ λατρεία μίας φυλῆς 'Ινδῶν πρὸς ὅλα, ἐν γένει τὰ ζῶα. Καὶ τὰ φείδια καὶ οἱ σκορπιοὶ οἱ πῶ δηλητηριώδεις ἀκόμη, θεωροῦνται δντα ἱερὰ τὰ ὁποία δὲν πρέπει νὰ φονεύονται οὔτε οὔτε ἐπιτίθενται κατὰ τὸν ἀνθρώπον. Εἰς τὴν Καλκούταν, τὴν Βομβάην καὶ εἰς ἄλλας μεγάλας ἰνδικὰς πόλεις ὑπάρχουν ἀγάλματα καὶ θωμιοὶ παραστάσεις τῆς λατρείας αὐτῆς. Μία τῶν μεγάλων ἀντιθέσεων — μετὰ δὲ τὸν πολλὸν ποὺ κινεῖται τὸ ἐνδιαφέρον εἰς τὴν μουσικὴν αὐτὴν χώραν — εἶναί καὶ αὕτη: Εἰς μικρὰ ἀπόστασιν σχετικῶς ἀπὸ τὸν ὁμῶν τῆς λατρείας τῶν ζώων ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ μεγάλα ὑπερμοντέρνα ἐξοδωχεῖα ὅπου διατηρεῖται χαμηλὴ ἡ θερμοκρασία με πᾶσαν καὶ εἰδικὴς ψυχτικῆς συσκευῆς καὶ ὅπου κάθε θράδυ γίνεται μεγάλος χορὸς μὲ τῆς πολυτελεστερας τουαλέτες, εἶναί ὁ ναὸς τῆς σκληρῆς θεᾶς Κάλι ἡ ὁποία ἐπατεῖ καθημερινὰ θύματα εἰς τὸν θωμὸν της. Ἐκεῖ σφάζονται τοῦλάχιστον 250 κατ'οἰκὴς ἡ ἀρνία κάθε μέρα. Καὶ οἱ πιστοὶ τῆς θεᾶς ἀλλοίωσι καὶ τὸν αἷμα τῶν σφαζομένων ζώων τὸ μέτωπον της. Ὁ Γάνγκς ἀλλὰ καὶ ὁ Χούγκλ ποὺ ρεῖ εἰς τὴν Καλκούταν θεωροῦνται ἱεροὶ ποταμοὶ ὅπου κατὰ χιλιάδες λούονται καθημερινῶς πρὸς καθάρσιν 'Ινδοὶ ἀπὸ δατὰ μέρη τῆς χώρας καὶ ὅπου ἀπτεταί ἡ σάχη τῶν καυμένων νεκρῶν.

Εἰς τὴν ἱερὰν πόλιν τοῦ Μπενάρς σὲς θύρας τοῦ Γάνγκς φθάνουν κατὰ ἑκατοντάδες χιλιάδων οἱ προσκυνηταί. Οἱ ἱερεῖς καθίστανται κατὰ μεγάλας διμυρέλλας καὶ ἀντὶ σχετικῆς ἀμοιβῆς προσέχουν καὶ στεγνάνουν τὰ ρούχα τῶν λουομένων. Ἀπ' ἐξοῦ δὲως ἡ δικητικὴ ὀργάνωσις εἶναί τελεία καὶ ἡ στρατιωτικὴ ἐπίσημη πρὸς ἀμυναν τῆς χώρας ἀπὸ παντὸς ἐξωτερικοῦ κινδύνου.

Αὐταὶ εἶναί αἱ 'Ινδία, σὲ μίαν γρήγορ ἀνασκόπησιν. Ἄν θέλετε περισσοτέρα, ὠργανώσατε ἕνα ταξίδι ἕως ἐκεῖ. Θὰ ἴδωτε καὶ θὰ θαυμάσετε πράγματα, ποὺ μόνον σὺν ὕπνῳ σας, ἐν εἰσὶ τυχεροῖ, μπορεῖ νὰ τὰ ἴδωτε κάποτε.

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΟΔΑΡΙΟΥ!...

Ἡ πενία τέχνης κατεργάζεται. Αὐτὸ τὸ ἔλεγον εἰς ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ ἐπαγγέλματα ἐμετράτον εἰς τὰ βάκτυλα καὶ πάντα ἡμπούρουσε νὰ ἐβρῇ κανεὶς κατὰ νέον.

Τώρα δὲως; Τώρα ὁ κόσμος δὲν εὐρεῖ πλέον τί νὰ κάμῃ εἰς τὰ κερδοσὶ χρημάτων.

Καὶ δὲως! Ὁ κατάλογος τῶν νέων ἐπαγγελμάτων καὶ γενικῶς τῶν μέσων ποὺ μεταχειρίζονται μερικὸν διὰ νὰ κερδίσουν τὴν ζοὴν των, ἀεζάνουν καθημερινῶς.

Ἐνα καλὸν ἐπάγγελμα τὸ εὐρῆκεν ἕνας γάλλος, ὁ κ. Παιγιό. Καλὸς ἐντομολόγος, ἐκέφθη εἰς ἐγκαταστήσῃ εἰς ἕνα φορτηγὸν αὐτοκίνητον ποὺ εἶχεν ἀγοράσῃ εἰς δημοπρασίαν, ἕνα μικρὸν γημικὸν καὶ μικροβιολογικὸν ἐργαστήριον, μὲ τὸ ὅποιν περιήρχετο τὰς ἐπαρχίας ἐκεῖνα, ὅπου ἔνε ἀνεπτυγμένη ἡ βιομηχανία τῆς μετάξις, προσφέρον εἰς τοὺς ἐκτροφεῖς μετασκαλῆκαν τὰς πολυτιμὰς ὀμπρεσίας του εἰς τὴν καταπολέμησιν διαφόρων δασυνών. Κατὰ τὸν τρόπον αὐτὸν ὁ Παιγιό καθάρθηκε νὰ ζῇ με κάποιαν ἀνείαν, δυνάται δὲ νὰ καυχήσῃ διὰ τῶν πολλοῦς μετασκαρπαγωγούς.

Μία ἀπὸ τὰς πλέον διαδεδομένας προλήψεις εἶνε ἐκείνη ποὺ ἀφορᾷ τὸν ἀριθμὸν 13. Ἀκόμη καὶ ἐκεῖνα ποὺ περιγράφουν τῆς προλήψεις ἀποφύγουσιν νὰ καθίσουν εἰς ἕνα τραπέζι ὅπου οἱ συνδαιτυμόνες εἶνε 13. Πι τὰ θέλετε; Ἀλγὴν προφύλαξι δὲν βλάπτει ποτέ. Ἐταί, λοιπόν, ὅταν συμβῇ τὸ δυσάρεστον αὐτὸ, ὁ οἰκοδομητὴς ἀγωνίζεται νὰ ἐβρῇ τὸν δέκατον τέταρτον ποὺ θὰ χαλᾷ τὸν

μοιραῖον ἀριθμ. Ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἔλθιν, ἡ ἀναχώρησις αὐτῇ, ἀκόμη καὶ εἰς τὰς μεγάλαις πόλεις, δὲ εἶνε ἐυκολοτάτη. Εἰς τὸ Παρίσι λ.χ. μερικὸι ἐκκέφθησαν νὰ δημιουργήσουν ἕνα νέον ἐπάγγελμα τοῦ «δεκάτου τέταρτου» καὶ ν' αἰτοῦσιν ἕνα γραφεῖον εἰς τὸ ὁποῖον ἐνοικιάζονται ἀνθρώποι.

Τὸ πριερίον αὐτὸ ἐπάγγελμα, ἂν καὶ φαίνεται ἀπίστευτον, δὲν ἐσημειώσεν ἕως τώρα ἀνθρώπων. Τούτων, ἐκεῖνοι ποὺ τὸ ἔβου δὲν μένουν ποτέ με τὰ χέρια ἑαυτομένων. Ἀεζάνται διαρκῶς ποὺ σκληροῖς διὰ γεύματα, ἐπίσημα καὶ μὴ, διὰ τὰ ὁποία, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ φαγητόν, παίρνουν καὶ ἰδιαίτερον ἀμοιβήν. Τόση δὲ εἶνε ἡ ζήτησις τῶν ὥστε εἰς μίαν καὶ μόνην ἡμέραν ἕνας ἐξ αὐτῶν παρεκλήθησεν εἰς 4 γεύματα.

Ἐνα ἄλλο πριερίον ἐπάγγελμα, ποὺ δὲ διαδεδομένον εἰς τὰς οἰκογενείας ὁγούς ἐπαρχίας τῆς Γαλλίας εἶνε οἱ δοκιμαστικὰ τῶν κρασίων, ἐκεῖνοι δηλαδὴ ποὺ δοκιμαζοῦν τὰ διάφορα κρασιά καὶ ἀποφασίζονται περὶ τῆς γεύσεως των. Ὑπάρχουν δὲως καὶ ἄλλα εἰδη δοκιμαστικῶν: τῆς μύτης, τοῦ καπνοῦ, τοῦ καφέ, τῶν ἀρωμάτων καὶ διαφόρων τροφίμων.

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἕνα ἐργαστήριον ποὺ κατασκευάζει πίπτες πολυτελεῖας προσέλθετε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν εἰδικῶν ἀνθρώπων ποὺ δοκιμαζοῦν τὰ εἰδη αὐτὰ τῶν καπνιστῶν ποὺ τὸν δοδοῦν πρὸς πώλησιν. Καὶ καθορίζουν τὴν καταλλήλότη

ταν ποιότητάς καπνοῦ διὰ κάθε εἶδος πίπτες. Ἐπίσης εἶνε ἐκεῖνοι ποὺ δοκιμαζοῦν τὰ καπνὰ καὶ τὸ σιγαρόχαρτον μὲ τὸ ὁποῖον κατασκευάζονται τὰ σιγαρέτα.

Ἀλλὰ τί νὰ πῇ κανεὶς διὰ τοὺς πεντικὸν τῶν ἐλεφάντων; Τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ τὸ ἐφευρεν ἕνας ἀγγλός, ὁ ὁποῖος τώρα κερδοῖε πολλὰ χρήματα εἰς τὰς 'Ινδίας, ὅπου οἱ ἐλεφάντες εἶνε σχεδόν κατοικίδια ζῶα.

Ἐρωτηθεὶς ἀπὸ ἕνα δημοσιογράφον, ὁ πεντικὸς αὐτὸς εἰδήλωσεν ὅτι ἡ ἀφαίρεσις τῶν καλῶν ἀπὸ τοὺς ἐλεφάντας δὲν εἶνε τόσο ἐυκόλος καὶ σύντομος ὅσον νὰ μῖζῃ κανεὶς. Πρὸ παντὸς πρέπει νὰ τεθῇ τὸ παχύδερμον εἰς τελείαν ἀκίνησιν. Τὰ ἐργαλεῖα ποὺ χρησιμοποιοῦνται διὰ τὴν ἐργασίαν αὐτὴν εἶνε ἕνα μεταλλικὸν δακτυλίδι διὰ τὴν ἀπομόνωσιν τοῦ κάλου καὶ ἕνα πριονάκι διὰ τὸ κόψιμον. Μετὰ τὴν ἐγχείρησιν αὐτὴν τὰ παχύδερμα ἐκδηλώνουν τὴν εὐχαρίστησιν τῶν μετὰ τὴν ἔργασίαν.

Ἀπὸ δὲως τὰ νέα ἐπαγγέλματα, τὸ περιεργότερον, πρὸ παντὸς διὰ τὸν τρόπον ποὺ ἀσκεῖται, εἶναί ἐκεῖνον ποὺ ἀνακαλύπτει χαμένα ἀντικείμενα. Εἶνε ἕνα γνήσιος παριζιάνος ποὺ εἶπε τὰ ἐξῆς εἰς ἕνα δημοσιογράφον ποὺ τὸν ἐπεσκέφθη:

—Τὸ πρῶτ, μόλις ἐμπνῆσθω, διαβάζω ὅλας τὰς μικρὰς ἀγγελίας τῶν ἐφημερί-

δων, διὰ νὰ ἴδω μῆπως κανεὶς ἔχασε τίποτα. Ἐπειτα πορὰ σχηματίζω ρούχα, τὰ γαῖνα εἰς τὴν ἀποθήκην μου καὶ πρὸς τὸ ὅδω νὰ εὐρὼ ἕνα ἀντικείμενον ποὺ νὰ ὁμοιάζῃ ὅσον τὸ δικόν μου περισσότερο μὲ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔχασα ὁ πελάτης μου. Μὲ τὸ ἀντικείμενον αὐτὸ πηγαίνω εἰς τὸ σπίτι του, καὶ τοῦ τὸ προσφέρω ἂν καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν τοῦ ἀνήκει.

Ὁ ἀνθρώπος δὲως βλέπει τὰ ράκη μου, λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὴν κούρασιν καὶ τὴν τιμωρίαν καὶ καὶ συνκινεῖται. Θὰ εἰμποροῦσα θαυμάσια νὰ τὸ κρατήσῃ τὸ ἀντικείμενον αὐτὸ, ἀφοῦ εἶμαι τόσο πτωχός. Ὁμολογεῖ ὅτι δὲν εἶνε ἰδόν τὸν ἀλλὰ ἐπιθεῖ με λυπητὰ μοῦ δίδει κανένα φράγκον καὶ τὸ ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον σπεύδω νὰ ἐπαναφέρω εἰς τὴν ἀποθήκην μου.

Κάποτε δὲως συμβαίνει ὥστε ὁ πελάτης ν' ἀναγνωρίσῃ εἰς τὸ πρᾶγμα ποὺ τοῦ δίδω ἐκεῖνον ποὺ ἔχασα. Εἶνε ἀνθρώπος καλῆς πίστεως καὶ ἡ ἐυωφελουμένη τῆς εὐκαιρίας διὰ νὰ ἐπανακτήσῃ ἐκεῖνον ποὺ ἔχασαν. Ἀλλὰ τὴν παθαίνον τὸ ἴδιο. Τελευταίως μίαν κυρία ποὺ εἶχε χάσει ἕνα ὄρατο δακτυλίδι, με διαμάντι, εἶνε ἀρετὴ τὴν ὄρατον διαμαρτυρίαν, τέλος δὲ ἀνεγνώρισε ἐκεῖνον ποὺ τῆς εἰδενκα καὶ εἶπε διὰ εἰνὸς τὸ ἰδόν τῆς. Μοδ ἔδοσε 50 φράγκα διὰ ἕνα φευτικό δακτυλίδι ποὺ εἶχε πληρώσει μόνον δέκα..

Δραματικά Διηγήματα Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ •• ΤΟΥ ΟΣΚΑΡ ΒΕΡΛΥ

Δέκα χρόνια τώρα πηγαίνει ὁ 'Αζιάκ κάθε γειωμένη κυνηγί σὲς μεγάλες δασομένους περιοχὰς τῆς Τουσκάνιας, ἀνατολικότερα ἀπὸ τῆς ἐκβολῆς τοῦ μεγάλου ποταμοῦ Γενεσάκ, μακρὰ στὴν παγομένη Σιθέρη. Οὔτε τουρφεὶ ἔχει μαζὶ του, οὔτε κανένα ἄλλο σύγχρονον ὄπλο. Μόνον ἀκόντιον καὶ δελὴ ὅπως ὀλοὶ οἱ πρόγονοί του. Καὶ πάντοτε ὡς τώρα ἐδῆκε νικητὴς ἀπὸ τὴν πάλιν πρὸς τὰ ζῶα.

Ἀρκοῦσα, λυκο, ἡ μεγάλη ἐλάφι, ὅσο καὶ ἂν ἦεν ἰσχυρὸς ὁ ἀντίπαλός, ὁ 'Αζιάκ κατέβαλε πάντοτε τὸν ἀντίπαλόν μὲ τὸ σιγερὸν μᾶτι του καὶ τὸ δυνάτο του χέρι. Τὰ ζῶα ἐπεφταν μὲ ἕνα θέλος εἰς τὸ μᾶτι ἢ μὲ τὴν αἰχμηρὴ μὴτὴ τῆς λόγχιος στήν καρδίαν. Τὸ αἷμα ἔβασε τὸ χιόνι καὶ τὸ μᾶτι ἐβόησε, πάντοτε τὸ ἴδιο. Μὰ χαρὰ ἔβιπε ὁ 'Αζιάκ τὸ ζεστὸ αἷμα καὶ μετὰ ἔβλεπε νὰ πεθαίνον τὰ ζῶα, τὰ ὁποία τοῦ ἐξηφοδάλυν τὴν ζῶη μὲ τὸ αἷμα, τὸ κρῖος, τὸ λίπος καὶ τὸ δέμα τους. Αὐτὴ τὴ φράξ διὸς τοῦ ἐθανιδόταν περιέργου ἵππου ὅτι δὲν εἶχε αἰσθανθῇ τὴν ἰδία φράξ.

Εἶχε θύσει τὸ ἀκόντιον του σὲ στήθος τοῦ 'Αἰνὸς, τοῦ καλυτέρου φίλου του, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε συνδεύσει σὲ κυνηγί καὶ μὲ τὸν ὅποιον, δύο μέρες τώρα, ἐσυνέχισε τὴν καταδίωξιν ἐνὸς τεραστίου ἐλάφου καὶ εἶχε περπατήσῃ ἀπὸ μᾶτα ποὺ ἐβόων ἐκδοῦς ἐκδοῦς ἐπάνω σὲν ἐτοιμοθάνατο γιὰ νὰ θῶλῃ τὸ ἀκόντιον ἀπὸ τὴν πληγὴν. Τὰ μᾶτια αὐτὰ ἦσαν γεμάτα λυγρὰ καὶ ἦσαν σὺν νὰ τὸν ἐρωτοῦσαν, μετὰ ἐκπλήξῃ, καὶ πικρὰ, γιὰ τὸ εἶχε κάνει αὐτὸ. Ὁ φίλος του, ὁ ἀδελφός τοῦ 'Αἰνὸς, δὲν θὰ εἶχε καταλάβει θέσθαι τὴν τελευταία στιγμὴν γιὰ τὸν εἶχε σκοτῆσει ὁ 'Αζιάκ. Ὁ 'Αζιάκ δὲως ἔβλεπε καλὰ γιὰ τὸν 'Αἰνὸν, ὅτι δὲν εἶχε μὴν ἔβλεπε τὴν φλὴ του δὲ γυνοῖς καὶ τὸν 'Αἰνὸν καὶ οἱ γέροι, οἱ νέοι 'Ακτιού, μὲ τὸ στρογγυλὸ, σὺν φεγγαρί, καὶ φαινεῖτο πρόσωπον, θὰ τὸν ρωτοῦσαν: —Ποῦ εἶμεν ὁ 'Αἰνὸς; Ὁ 'Αζιάκ δὲν θὰ χαμῆλοιε τὸ μᾶτι του καὶ θ' ἀπαντοῦν:

—Ὁ 'Εξ, ὁ θεὸς τοῦ οὐρανοῦ, τὸν κατέδικασε καὶ ὁ κυρίαρχος τοῦ δάσους ὁ 'Εξοκίμος ἀπὸ τὸν 'Εξοκίμο κατὰ τὰ περὶ δία του, 'Εγὼ δὲως, ὁ 'Αζιάκ, ἐκδοῦσα τὸν κυρίαρχο τοῦ δάσους καὶ ἔβρα κατὰ τὸν δέρμα του καὶ τὰ μεγάλα του κέρατα. Τὸ αἷμα εἶνε σκεπασμένο με χιόνι καὶ θὰ ἐκινήσῃ αὐρὸν μὲ τὸ ἐλκυθρὸν νὰ τὸ πάρο.

Ὅλες οἱ σκηνῆς θὰ πειθίσουν, ὁ πατὴρ τοῦ γιου θὰ ψάλλῃ τῆς νεκρῶσεως προσηχῶς του καὶ ἡ νέα 'Ακτιού δὲν θὰ ἐκλεισθῇ μέσα γιὰ μίαν ὀδομάδα καὶ θὰ

καπέσῃ τὸ ὄρατο τῆς μέτωπον καὶ τὰ ἑσπᾶ χέρια με σάγγα. Κατὰ τὴν ὁμοίαν ἐξασπῆλ καὶ τὴν ἀγάπην τὴν ὁποῖαν εἶχε στήν καρδίαν τῆς γιὰ τὸν 'Αἰνὸν θὰ τὴν χάρισῃ ὁ αὐτὸν, τὸν ἀδελφάτο κυνηγί, τὸν νικητὴ τοῦ κυρίαρχου τοῦ δάσους. Δὲν θὰ τοῦ εἶδινε μόνον τὴν ἀγάπην τῆς ἡ 'Ακτιού, ἀλλὰ καὶ ὅλη τὴν σκηνὴ τῆς, τὰ σκυλιά γιὰ τὸ ἐλκυθρὸν, τὰ δέρματα ἐλάφους, λυκῶν, ἀλεπούδων καὶ ἄλλα πολυτίμητα ποτὶ τῆς εἶχε ἀφίσει κληρονομία ὁ ἀσπὴρ ὁ πατέρας της.

Ἡ 'Ακτιού θὰ ἐβρῇ νὰ κατακίηθῃ μαζὶ του, θὰ τοῦ μαγειρεύῃ, θὰ τὸν φροντίξῃ, θὰ τοῦ φέρνῃ τὸ ζεστὸ ψωμὶ σὲ δάσους ὅταν θὰ κυνηγῇ, ὅπως τὸ κάνουν ὅλες οἱ ἄλλες γυναῖκες, καὶ θὰ τὸν ἀγαπᾷ καὶ θὰ τὸν σέβεται ὡς τὸν ἀπῆλτον τὸν πατρίαν της. Θὰ τοῦ χάρισῃ σὲ τέλος πολλοὺς μικροὺς 'Αζιάκ. Γιὰ αὐτὸ ἐβόησε τὸ ἀκόντιον του σὲ τὸ στήθος τοῦ 'Αἰνὸς.

Μὲ τῆς σκέψεις αὐτῆς, ἐσυνέχισε τὴν καταδίωξιν τοῦ μεγάλου ἐλάφου. Τὸ τεραστίον ζῶον, ψηλὸ σχεδόν σὺν μεγάλῳ ἀλλογῳ, με γερὰ, νεύρῳδῳ πόδια, με πελώρια κέρατα, με φαρδύ, τριχομένο στήθος, εἶχε κούρασθῃ. Ἦταν φανερό ὅτι δὲν θὰ πῆγαῖεν πιά ποὺ μακρὰ. Αὐτὸ δὲως δὲν ἐβόηκεν ὅτι τὸ μᾶτι τοῦ ἐλάφου θὰ παρεδίδεται, ἡ δὲ αἷμα, θὰ σταίαν τοὺς μόνον γιὰ ν' ἀμύνθῃ, γιὰ νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ του, κατὰ τὸ νᾶν ἐκεῖνον ποὺ δὲν τὸν ἀφινε ἰσχυρὸν τώρα μέρες. Καὶ πράγματι. Μὲ μίαν τὸν μεγάλο ἐλάφι ἐστάθηκε, ἐγύρισε πρὸς τὸν 'Αζιάκ καὶ μὲ τὸ κεφάλι ψηλὰ τὸν περιεμῖνε νὰ πλησιάσῃ.

Βεβαίως ἡ πάλιν θὰ ἦτο ἀδύνατη μετὰ τὸν κόλπο αὐτοῦ ποὺ οἱ 'Εξοκίμοι ἀνομιάζουν κυρίαρχο τοῦ δάσους καὶ τοῦ μικροῦ ἀνθρώπου, ἕν ὁ τελευταῖος δὲν εἶχε τὴν ὑπεροχὴν τῶν ὁπλων. Ἀλλὰ τὰ ὅπλα δὲν ἐβόων, ἐνὸς ὁ ἀνθρώπος δὲν ἦταν τελείως ἥρεμος, τελείως ψυχρὰς, ἀπολύτως κυρίαρχος τοῦ αὐτοῦ του. Τὸ μᾶτι, τὸ χέρι καὶ τὸ πόδι ἐπρεπε νὰ παίζον σὲ στιγμὴν γιὰ νὰ ἀποφύγουν τὴν ἐπίθεσιν τοῦ ἰσχυροῦ ἀντιπάλου καὶ γιὰ νὰ φέρουν τὰ ὅπλα τὸ παθόμενον ἀποτέλεσμα. Γιὰ νὰ εἶνε πῶς ἐλευθεροῖς σὲς κινήσεις του, ὁ 'Αζιάκ ἐμπέτηε τὸ ἀκόντιον σὲ χιόνι. Ἡ σιδερένια μῆτὴ του ἔχει ἀκόμα ἀποσπᾶ αἷμα τοῦ 'Αἰνὸς καὶ τὸ χιόνι ἔβινε κόκκινον, ὡς νὰ ἔτρεχε αἷμα ἀπὸ τὸ ἀκόντιον. Ὁ 'Αζιάκ δὲν εἶχε κατὰ διὸς νὰ τὸ προσέξῃ αὐτὰ. Τὸ μᾶτι ἔχει κακρῶς νὰ σὲ μᾶτι τοῦ ἐλάφου ποὺ ἐτοιμάζεται νὰ ἐπιτεθῇ. Τὰ ζῶα κατέλασε ὅτι δὲν εἶχε ἄλλο δρόμο σπηλκίσεθ μέσα γιὰ μίαν ὀδομάδα καὶ θὰ

ταυνητρήσεως, συγκεντρῶναι ὅλες τοὺς δυνάμεις γιὰ νὰ ἀπολλήσῃ ἀπὸ τὸν ἐχθρὸν του. Ἐτοιμάζεται πάλιν ὡς καὶ θανάτου. Τὸ μᾶτι τοῦ ζῶου γυροῖται. Τὸ μᾶτι εἶναί αὐτό; Μία κακὴ φλόγα καίει μέσα του, μίαν φλόγα σὺν ἀρχαίαν ἐκείνου τὴν ὥρα θὰ ἐκδοκῶναι εὐκολότερα μαζὶ τὸν μεγάλο ἐλάφι, τὸ μεγάλο μᾶτι ποὺ τὸν κῦτταζε μὲ ἕνα κακὸ μᾶτι ποὺ ἡ κούρασις καὶ ὁ θυμὸς τοῦ εἶχαν γεμίσει αἷμα.

Σὺν νὰ φοβήθηκε γιὰ μίαν στιγμὴν ὁ 'Αζιάκ, ὁ δυνατὸς καὶ σκληρὸς κυνηγός. Τὸ τοῦ συνέβαινε; Τὸ μᾶτι τοῦ ἀντιπάλου του τοῦ θύμιζε τὸ μᾶτι τοῦ 'Αἰνὸς, ὅταν ψυχροαγῶσε, ὅταν ἐξέφυγε, ἀπὸ τὸ χέρι του. Ἀλλὰ... Τὸ μᾶτι θέλει τῆς περὶ τῆς σκέψεως ἐκείνῃ τὴν ὥρα; Τὸ ἐλάφι χυμᾶται ἐπάνω του με σκουμένο τὸ κεφάλι καὶ μὲ ὅλη τὴν ὀρμὴ καὶ τὸ θάρος τοῦ αἵματος τῶν ὀντων του. Ὁ 'Αζιάκ πῆδινε πρὸς τὰ πλάγια καὶ ν' ἀποφύγῃ νὰ τὸν χτυπήσουν τὰ φοβερά κέρατα ἀλλὰ σκοντάτρεται σὲ κοντάρι του, ποὺ εἶχε φυτέμει σὲ χιόνι—σὲ κοντάρι ποὺ ἐκδοκῶσε τὸν 'Αἰνὸν—καὶ πέφτει. Τὸ βέλος φεύγει ἀπὸ τὸν τόρον καὶ χάνεται μακρὰ. Ὁ 'Αζιάκ δὲν προφταίνει νὰ σηκωθῇ ποὺ τὸ ἐλάφι, ποὺ ἔκανε στροφή ἐν τῷ μεταξύ, εἶναί ἀπὸ πάνω του καὶ ἀρχίζει νὰ τὸν ποδοπατῇ μὲ ἀφάσταντη λύσσα. Ὁ 'Αζιάκ κατασάβειν ὅτι εἶναί χαμένος καὶ πῶν ἐξερῶσθ

ΠΑΛΗΣΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΟΙ ΠΑΛΗΚΑΡΑΔΕΣ

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ Κ. ΠΑΝΤ. ΚΑΨΗ

—Όλοι αυτοί που κάνουν τον παλληκαριό στην ταβέρνα, στους υπογειούς παραδίστους και στα χαρτοπαίγνια και τρομοκρατούν τους φιλητάτους πολιτάς με τις κουμπούρες των και με τις 100-έλεες των, εις την πραγματικότητα είναι δειλοί και ανάνοροι. Είπεν ο υπολογιστής Μοράκης τελειώνοντας την κουβέντα του σε μία φιλική συγκέντρωση αξιωματικών, ένα φράδι — πρό χρόνων — σε κάποια κοσμική ταβέρνα όπου ένας θορυβώδης τύπος που άγγιχνε να αναστατώσει τον κόσμο γι' αυτόν να φιλολογεί, εκδιώχθηκε εν τέλει κακήν κακώς από το κέντρον εκείνου.

—Α! περί τούτου έχω πεισθή κ' έχω ελπίδα πεύρα — προσέθεσε με ένα χαρούμενο ξεφωνητό ο λοχαγός του πυροβολικού Γεωργίου... Θέλετε να σας διηγηθώ το σχετικό επεισόδιο; Άξιζει τον κόπον.

—Ακούς εκεί αν θέλουμε; Άπληκτοι έβλεπε δειλούς τάν νέων αξιωματικών που αν και νέοι, ήταν παλαιοί πολεμιστάι.

Καί αφού πρώτον άδειασαν δλοι τα γεμάτα από αφράδη ρετσίνα ποτήρια τους, ο λοχαγός Γεωργίου άρχισε.

«Έσώστε πώς η καταγωγή μου είναι από τη Μικρά Άσία. Στην περιοχή του χωριού μου, της οποίας οι κάτοικοι ήταν δλοι ήσυχου και ήμερου ανθρώπου και ζούσαν ταύροι και Έλληνες άγροπλήμεις σαν άδέρφια, έδρανε έξωφανα ένας ληστής, ο οποίος μέσα σε λίγο καιρό κατέλαβε να τρομοκρατήσει όλοκληρη την επαρχία. Οι δυστυχισμένοι γεωργοί έφθασαν στο σημείο να αφήνουν τα κτήματα των άκαλλήλογητα μη τολμώντας δια τον φόβον του Άρναούτη — έτσι έλεγαν ο ληστής, γιατί ήτο Άλδανος — να ξεμυτίουν από τα χωριά τους. Τα καταδικαστικά άποσπάσματα τά όσα έτελέσσαν προ έξέτασιν του έστάθισαν άνίκαν να επιτόχουν το παρμικρόν γιατί, οι τρομοκρατημένοι τοσιμπάνηδες τόν έπροσέτευν άποστειλωτικάς.

«Αλλ' έτσι δέν μπόρεσαν να κάμουν τα καταδικαστικά άποσπάσματα, τα κατάρθισαν τη τύχη. Ένα πρωί ο φοβερός ληστής έβρεθηκε νεκρός σε μία χαράδα, με μία μαχαίρα στο λαιμό του.

«Πότε τον εκάψαν; Άγνοώσαν. Κανείς δέν παρουσίασε να τον ελπίσει, ότου αι τοπικά άρχαί προέκυρσαν ότι θα άμειφθή γενναίως έκείνος που θα όμολογήσει ότι σκότωσε τον Άρναούτη και άπήλλαξε την περιφέρειαν

από ένα διαρκή κίνδυνον. Ή προκήρυξε τότε το άποτέλεσμα της διότι άμείως, ο πρώτος άνακαλώσας τον νεκρόν του ληστού, παρουσιάσθη εις τάς άρχάς και όμολόγησε ότι αυτός ήτο και ο φονεύς του.

«Ο άπρωδόκητος αυτός ληστοφάγος ήτο ένας χωρικός, τύπος χασομέρη, ο οποίος διαρκώς όπαρκενίνο τον ήρωα χωρίς ποτέ να δείξη το παρμικρόν σημείον της άνδρείας του. Γεμίσας καθ' όλην την σημασίαν της λέξεως κατεσπατάλησε την μικρή του περιουσία σε γλέντια και σε άνόητες λαθρεμπορικές έπιχειρήσεις. Έλέγγοτο Πανάγος. Όταν έγινώσθη ότι ο Πανάγος εκτόκωσε τόν λήσταρχον Άρναούτην, δλοι έβρεξαν τα μάτια των από έκπληξι. Κανείς δέν τόν έπίστευε Ικανόν για ένα τόσον ήρωϊκόν άθλον και έπειθ ή κανείς δέν ένεφανόβηθη να τόν διαφύσκη, κατ' άνάγκην, έπισπεύθη το άσπιν άρχι να προάγασται και μισθό έννύντοσ άντ' έπαρξίας του. Αί άρχαί καί έδωσαν μίαν γενναίαν άμείβην και τόν διώσαν άμείως Κολάτζίμπασιν, δηλαδή άρχηγόν των καταδικωκτών του λαθρεμπορίου καπνός.

«Πρέπει να σας είπω πώς ο Πανάγος ήταν ένας άφρατος άνδρας. Ήταν δέν ήσαν 25 χρόνων. Ήτο ύψηλός, ξανθός μέλαν μουστάτι άγκυρότερι και —τόσσημ λιστα που είχε χρήματα και μισθό έννύντοσ άντ' έπαρξίας του. Το σάλβηρον του ήτο από πολύτιμο καστόρι, το πλατύ ζωνάκι του από μετξωτό ύφανμα της Δαμοσκού, το γιλέκετι του είχε γίλια μετωξωτά κεντήματα και όταν, κακάς, στο ώραιο άσπρο ά'όγιο του, έκάλπαζε, ή θυσανητή μενάλη φούστα του κρητικό φεσιότ' άνεμίζετο στον άέρα σαν μαυρή κουρδάρικα σημαία.

«Στην άρχή τα πράγματα ήσαν καλά. Ο καπετάν Πανάγος — έγινε έλέπτοσιν — καπετάνιος μετά τόν φόνον του ληστού — έγύριζε με τους δυο — τρεις άπαδούς του τα χωρία της περιφέρειας όπου οι χωρικοί τόν έπείδεγοντο με ένδειξεις τιμών και θαυμασμού μη παραλείποντες να τόν γεμίζουν και με δώρα χρηματικά τα όποια ο φοβερός ληστοφάγος έδέχετο εύχαρίστως.

«Σιγά-σιγά όμως και όσο περνούσε ο καιρός, τα πράγματα χειροτέρευαν. Ο καπετάν Πανάγος πιστεύεσας και ότεσ άφρατος άνδρας, έτι ή επαρχία είχε υποχωρήσει να τόν κάνει τα καρίπια του, άπεφασάσθη τόν άνοσάσσει άπείθ και αυτός με την σειράν

του μάλιστα τόν άναθών χωρικών. Έννοούσε να συνεχίζεται επ' άπειρον ή καταδολή των έδωρον, ίδιως από τους εύπορους χωρικούς και όσοι έξ αούτων έδυστρόπων έξυλοκοπούντο άγρίως.

«Έφθασε καιρός που όταν ο καπετάν Πανάγος έφθανε σ' ένα χωριό, οι κάτοικοι έσπευδαν να κλεισθούν στα σπίτια των περίτρομοι — τόσοσ που έννοούσαν την έποχην που έζη ο ληστής Άρναούτης ο οποίος στο κάτω της γραφής δέν τολμούσε να κατέβη στα χωρία. Την έποχή έκείνη τόν έγνώρισα κι' εγώ. Ήμουν πολύ νεώτερός του. Ήμουν σνεδόν παιδί όταν τόν είδα να περνά έξω από το σπίτι μας όπλισμένος σαν άτακός και στα παιδικά μου μάτια μου φάνηκε άληθινός ήρωας...

«Πέρασαν μερικά χρόνια και έπληθον τα γινώσκα πολιτικά και πολιτικά γεγονότα. Έκρηγνθσαν οι πόλεμοι και εγώ, νεαρός άνθροπολογός πλέον έστάλην εις το μέγαλον.

«Ή μερικοί εις την όποιαν άνήκεν ή μοίρά μου έπρόκειτο να έκτελεση μίαν μεγάλην έπίθεση κατά τόν έχθρικόν χαρακομιάτων και την παραμηνήν της έπιχειρήσεως έστάλην από το σύνταγμα εις το παρατηρητήριον της Μεραρχίας για να πάρω κάποιες οδηγίες. Φαντάσθε μόνον σας την έκπληξι μου άλλά και τη χαρά μου όταν σε ένα όμιλο στρατιωτών έξω από το πρόχειρον παρατηρητήριον όπτεγνάζετο το έπίτελειο της Μεραρχίας είδα έναν άφρατο εύσταλή και ύψηλόν φαντάρο και ο όποιος δέν ήτο άλλος παρά ο πατριώτης μου ο καπετάν Πανάγος.

«Με είδε και αυτός από μακρυά, με άνεγνώρισε προφανώς και άποσπαθείς από τους συντροφους του έκινήθη προς έμέ. Έως ότου με πλησίασε είχα έκαιμα χίλιους σολογισμούς. Έφαντάσθηκα πώς ο άνδρείος συμπόλιτης μου θα έγενετο μόνι με το άτρόμητο όσάρος του και την άνυπέρβλητη άνδρεία του. Είπα πώς στη συνέδισή μου μέσα ο καπετάν Πανάγος ήταν ήρωας. Ωστόσο ο ήρωας μου με έπλησίασε και τείνοντας φιλικά το χέρι του μου λέγει με το κουτασάκικο πάντοτε ύφος του: —Γεία σου πατριωτάτι.

—Βρέ καλώς τόν καπετάν Πανάγο. Έδελοντις.

«Όχι. Μιάς έστρατολόγησαν στη Μιλιτάρη τους πρόσφυγας.

—Τό ίδιο κάνεις. Φαντάζομαι τη χαρά σου και την υπερηφάνειά σου, που εί-

σαι στρατιώτης. Είσαι στο στοιχείό σου.

Τού κάνω ένώ σφιγγόντας ελκινικά το χέρι του.

Στη φιλοφρόνησί μου αυτή ο καπετάν Πανάγος απέφυγε να άπαντήση και ήλθεν άπ' εύθείας στο πρόκειμενο.

—Πότε άρχίσει ή έπίθεσις; μ' έρώ-
τησε.

—Μά αύριο το πρωί.

Τού άπαντώ.

—Εσύ που είσαι αξιωματικός — συνεχίζει άνευρησιστάς — μπορείς να μου κάμης μία χάρι.

—Αν περνώ από το χέρι μου... λέγει. Τού άπαντώ ένώ, φαντάζόμενος ότι θα μου ζητήση να τόν βάλουν στην πρώτη γραμμή.

—Έχω — μου λέγει — μία μάννα και μία άδελφή. Τι θα γίνουν όστές οι δυο γυναίκες αν σκοτωθώ εγώ; Δέν ζητάς από το στρατηγό να με στείλη στα μετόπισθεν; Όχι φυλάγω και τα πρόγνια της Μεραρχίας...

«Έννοια πώς δέν άκούσα καλά. Είπα μπροστά μου τόν καπετάν Πανάγο, τόν φοβερόν και τρομερόν ληστοφάγον, τόν καπετάν Πανάγο, τόν ήρωα της παιδικής μου φαντασίας, τόν φάσον και τρώμον τόν συμπόλιτον μου, το μεγάλο παλληκάρη της μικρής μου πατρίδας, σε παραμηνή μάχη και έκεί που ένδιμ-
κα πώς θα μου ζητήση να σκοτωθώ πρώτος τόν καπετάν Πάτρίδα, να μου ζητή να τόν στείλω στα μετόπισθεν για να σώση το τοιάρη του.

Δέν δαύταξ. Άντι να τού άπαντήσω σήκωσα το μαστιγίό μου και δίνοντας του μία κατεκείφαλα τού λέγω: —Γκρεμίσου από δώ παλαιοτόμαρο, επεκαπαλληκαριά. Έσύ μωρέ είσαι το μενάλο παλληκάρη. Έσύ μωρέ είσαι έκείνος που έτρομοκρατούσε τόν κόσμο με την άνδρεία σου...

«Και ο φοβερός και τρομερός καπετάν Πανάγος, φοβόμενος μη συνεχισθούν αι όσπειτα τού μαστιγίου μου άπεμακρύνθη δρομιαίως γογγυίζοντας.

«Έδώ έστάμιασε τη διηγησί του ο λοχαγός Γεωργίου.

—Έκείνο που είπα ένώ — συνεχίζει ο υπολογιστής Μοράκης — όλοι οι παλληκαράδες τάν ταδεύοντες και τάν ύποπτον κέντρον, είναι δειλοί.

Και οι νέοι έξωφωτικοί τοσυγκρίζοντας τα ποτήρια των έξέσπασαν σε δροσερά νεανικά γέλια.

Π. ΚΑΨΗΣ

ΟΙ ΑΠΟΓΟΝΟΙ ΤΩΝ ΠΕΡΣΩΝ

ΕΙΝΕ ΟΙ ΣΗΜΕΡΙΝΟΙ ΑΡΧΟΝΤΕΣ ΤΗΣ ΚΑΛΚΟΥΤΑΣ

«Όποιος θα ταξιδεύει εις τάς Ίνδιαις για να μείνη έκεί πολύ καιρό, θα παρατηρήση βατερα από λίγες ήμέρες στους δύο μόνους περιέρους άνθρώπους, ντυμένους κάσταμπα, με ένα κοκό μαύρο. Αυτοί οι άνθρωποι, σνεδόν δλοι, κυκλοφορούν με αυτοκίνητη Μπουκί ή άλλες πολυτελείς άμερικάνικες μάρκες. Έπειτα θα συναντήση γυναίκες ντυμένες με πλούσια βουλά κεντημένα με χρυσάφι. Το χρώμα αυτών τών γυναικών είναι ώχροτόρο από το χρώμα τών άλλων Ίνδιων γυναικών που τις συνοδεύουν. Αυτοί αυτοί οι άνδρες και αυτές οι γυναίκες είναι μέλη της κοινότητος τών Παρσών.

Κατάγονται από το Ίράν και είναι απόγονοι τών άρχαίων Περσών. Έχουν ακόμη την θρησκείαν του Ζωροάστρου και λατρεύουν τη Φωτιά. Μέρος του λαού τούτου άνεχώρησε από την πατρίδα του, περιεπληνθή διά μέσου της Άσίας, ύπεφανε τα πάνθηρα από την πείνα και από τάς καταδύσεις των Μοσουμάνων και στο τέλος, κατά τόν 18ον αιώνα, κατέβη στις Ίνδιαις από Σουάτ και στην Βουδά, όπου έγκαταστάθη. Οι πλάτηδες αυτοί άνθρωποι, απόγονοι τών άρχαίων μάγων της Περσίας, οι κοιμιστάι του Ιεροού Πυρός, το όποιον δέν σβύνει ποτέ, ευφρόνως τέλος λημάν να άράζουν και να... ευημερήσουν.

Οι Παρσών άντλήθησαν πρώτοι από τους τούς άλλους, ότι οι Άγγλοι θα έπικρατήσουν στις Ίνδιαις και άνθ οι άλλοι Ίνδοι φύλαχοι και πρίγκιπες έπολεμούσαν τους «βαρβάρους της Δάσεως», οι Παρσών έγιναν φίλοι τών Άγγλων και τούς έβόησαν να... «Όταν στο τέλος οι Άγγλοι έγιναν κρείτοι των Ίνδιων, οι Παρσών έγιναν φυσικότατα, σύμμαχοι των. Αί

Τράπεζα, το έμπόριον, οι δουλείες εν γένει, έπέρασαν κατά προτίμησιν εις τάς χείρας τών Παρσών. Σημερινή ή κοινήτης τών Παρσών άρριβή περί τάς έκάτον χιλιάδας μέλη και είναι ή πλούσιαιτα και, ίσχυροτέρα κοινήτης τών Ίνδιων.

«Αν μεταβήτε το πρωί εις το σπίτι ενός Παρσών στη Βουδά, έξω από την πόρτα του θα ίδετε να περιμένει ένα πολυτελές αυτοκίνητο. Οι γραμματείς του είναι στη θέσι τους, τά γραφεία είναι άνοικτά και τόν πείλφον δουλεύει. Μόνο ο άφεντικός δέν είναι έκεί. Πού είναι;

Σκύπτε από το παράθυρο και κοιτάξετε τον. Ντυμένος όσπορ φόρεμα που συμβόλίζει τις καθαρές ψυχές, άπαγγέλει τόν ύμνον προς τόν Πύρ, και γι' αυτό είναι σπορμμένος προς τόν Ήλιο. Έπειτα προσκύνει στα τέσσαρα σημεία του όρίζοντος, έκεί που κατοικούν τα τερατώδη πνεύματα, τα όποια δόρατα έπαρμυνούν επί της άνθρωπότητος. Μερικά λεπτά άκόμη και αυτός έκεί ο άνδρας τόν έπιχειρήσεως, είναι άφοσιωμένος στις θρησκευτικές λειτουργίες της φυλής του. Λατρεύει το Πύρ, την ζωντανή φλόγα του καθαρισμού, όπως την καθάρισε ο Ζωροάστρης, την έκάνε τόν όποιον έλαμψε κα νέανσιν κολλημένη και σ' αυτούς άκόμη τούς τοίχους του άσπασέρ.

«Η τελετή της μνήσεως ενός νέου Παρσών, γίνεται σε μία μεγάλη αίθουσα, γιοματή άνθη, στη μέση της οποίας βρίσκεται ένα άσημένιο θιαμιάτριο. Μετά τήν άσπιν, οι Παρσών έγιναν φίλοι τών Άγγλων και τούς έβόησαν να... «Όταν στο τέλος οι Άγγλοι έγιναν κρείτοι των Ίνδιων, οι Παρσών έγιναν φυσικότατα, σύμμαχοι των. Αί

Λοιπών ή στην Νέα Υόρκη για τις χρηματοπιστωτικές δουλείες του.

«Η κοινήτης τών Παρσών, άν και τους δύο έξοπλισμένη στις λέσχες και στους διειθεις έμπορικούς κύκλους της Βουδάς, της μεγάλης αυτής Ινδικής πόλεως, φυλάττει ζηλοτύπος τις τελετουργίες της, μουτικές από τους άλλους. Πολύ σπανίως και άμα άποκτήσουν έμπιστοσύνη, δέχονται οι Παρσών να άποκαλύψουν σε ξένους τις θρησκευτικές τελετές τους.

Μία από τις περιεργότερες τελετές, είναι ή τελετή της μνήσεως, την όποιαν υπόκειται κάθε μέλος της κοινότητος μόνι φθάσει την ήλικιαν τών επτά έτών. Μέχρι της ήμέρας έκείνης ο μικρός ή ή μικρά Παρσών είναι ένα μικρό ζώο άνθρώπου και άπείθει. Την έπομένη θα είναι ένας άληθινός ή μία άληθινή Παρσών, θα άναγινώσκονται πλέον ως Παρσών και θα ύποχρεούνται έκτοτε να έκτελή τα καθήκοντα της φυλής της.

«Η τελετή της μνήσεως γίνεται ως έξης: Η κυρία αίθουσα της τελετής είναι γεματή άνθη. Στη μέση του κύκλου που σχηματίζουν οι νταστούρ, δηλαδή οι Ιερείς, είναι το άτεσχαδόν, δηλαδή το άσημένιο θιαμιάτριο, όπου καιεί άσπαστο το Ιεροό Πύρ, το πύρ που δέν έσβυσεν άκόμη και έστιν πλέον και αυτό Παρσών. Σε λίγα χρόνια — και αυτό Ίνδιαις παντρεύονται σχεδόν παιδιά — θα παντρευθή ένα Παρσών, που θα της δώσει την τάξι που θα της άνήκει τόν κόσμο.

Αυτοί είναι οι Παρσών, οι απόγονοι τών άρχαίων Περσών, οι σημερινοί άρχοντες τών Ίνδιων.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΜΑΝΝΑ ΤΟΥ ΓΡΙΖΑ

ΤΟΥ Κ. ΔΗΜΟΣΘΕΝΗ ΒΟΥΓΥΡΑ

Τός για την πατρίδα, για την έλευθερία, και ή γυναίκες άφρο στανάνα, σκύψανε το κεφάλι χωρίς λέει να πούμε. Ο καπετάν Άντώνιας στεκόταν έρθιος και φαίνονταν κάποια στενωχώρα να τόν βασάνισε πολύ. Έβριζε, έανήριζε, και το μέτωπό του βράχκε από ιδρώτα. Επί τέλους ώρθηκε στο κορμί του και είπε στη γρηά πώς κάτι θέλει να της πη.

«Τρεις γυναίκες σηκώθηκαν και φύσανε σαν άκούσανε έτσι, και ο καπετάν Άντώνιας άρρίγνεσε να της λέη γιατί είχε πάει έκεί. Της είπε ότι μέσα στους αχμαλώτους που είχανε φέρει ήτανε κάποιος που έμοιαζε πολύ, με το λ, απ' το σού των, απ' το σού του Γρίζα, και πη πάντων με το παιδί το χα-

μένο!... Της έκανε ο καπετάν Άντώνιας, και ή γυναίκες άφρο στανάνα, σκύψανε το κεφάλι χωρίς λέει να πούμε. Ο καπετάν Άντώνιας στεκόταν έρθιος και φαίνονταν κάποια στενωχώρα να τόν βασάνισε πολύ. Έβριζε, έανήριζε, και το μέτωπό του βράχκε από ιδρώτα. Επί τέλους ώρθηκε στο κορμί του και είπε στη γρηά πώς κάτι θέλει να της πη.

«Τρεις γυναίκες σηκώθηκαν και φύσανε σαν άκούσανε έτσι, και ο καπετάν Άντώνιας άρρίγνεσε να της λέη γιατί είχε πάει έκεί. Της είπε ότι μέσα στους αχμαλώτους που είχανε φέρει ήτανε κάποιος που έμοιαζε πολύ, με το λ, απ' το σού των, απ' το σού του Γρίζα, και πη πάντων με το παιδί το χα-

μένο!... Της έκανε ο καπετάν Άντώνιας, και ή γυναίκες άφρο στανάνα, σκύψανε το κεφάλι χωρίς λέει να πούμε. Ο καπετάν Άντώνιας στεκόταν έρθιος και φαίνονταν κάποια στενωχώρα να τόν βασάνισε πολύ. Έβριζε, έανήριζε, και το μέτωπό του βράχκε από ιδρώτα. Επί τέλους ώρθηκε στο κορμί του και είπε στη γρηά πώς κάτι θέλει να της πη.

«Τρεις γυναίκες σηκώθηκαν και φύσανε σαν άκούσανε έτσι, και ο καπετάν Άντώνιας άρρίγνεσε να της λέη γιατί είχε πάει έκεί. Της είπε ότι μέσα στους αχμαλώτους που είχανε φέρει ήτανε κάποιος που έμοιαζε πολύ, με το λ, απ' το σού των, απ' το σού του Γρίζα, και πη πάντων με το παιδί το χα-

Καθισμένοι στην ταράτσα του μικρού ξενοδοχείου μιλούσαμε. Είχα ένώ μελαγχολήσει με την άλλαγή έκείνη του καιρού, με τα μαύρα σύννεφα, που περα στεκόνουσαν σαν να μάς κυτάζανε άγρια.

Στην άκροσση στο πεζούλι της ταράτσας δέν άκούγα τί λέγανε, κύτταζε την έρημη πλατεία και άκούγα. Έτσι χωρίς να θέλω, τόν κοότο του όργάνου που έπαίξε στο μεγάλο δρόμο και τη φωνή του μεθυμένου, που τραγουδοόσε.

Σαφηνικά άκούσα τη φωνή του γέρο Φουλαρά να ληή κάτι, που μου κίνησε την περιέργεια και μ' έκανε να προσέξω.

Αυτή την Ιστορία, που θα σας πω, όλοι τη γνωρίζουν, όλοι στόν τόπο μας, αλλά πολλοί φοβούνται να την πουν, γιατί λένε πώς ή γρηά, ή μάννα του Γρίζα, βγαίνει και φωνάζει τη νύχτα μεταμορφωμένη σε νυχτοπούλι, πάλιν απ' τα σπείτα εκείνων, που τη διηγούνται.

Ήτανε παλιά και δυνατή ή οικογένεια του Γρίζα μέσα στην επαρχία μας. Είχε, λένε, ένα με άδόντα τουφεκία συγγενικά, άδελφοδέδελφα, γαμπρού, κοινιάδω. Άλλά τώρα, πάλι, πάλι, Σελκιορίστηκε. Και όστε ένας πια φέρνει αυτό το έπώνυμο. Σάν να είχε πέσει κά τάσος! Απ' την ήμερα που έφυγε και γάθηκε ένα παιδί του, ίσους δέκα-έφτα, δέκα-όχτω χρονών, απ' την ήμερα κείνη πια καλά δέν έπαιζε κείνο το σπείτο. Το πιστεύετε... Πώς; Έδώ είναι το υπήτηρο! Λοιπόν!... Οκαπετάν Γρίζας σκοτώθηκε λίγα χρόνια μετά τόν χαμό του γιού του, κατά λάθος, λένε, σ' ένα πανηγύρι. Οι δυο του άλλοι γιοι σκοτώθηκαν απ' τους Τούρκους λίγες μέρες πριν άρχισή το τουφεκί, που γινόταν φωνή, να το θεό, περισσότερο απ' τόν πόλεμο!

Μετά τόν όθον τών παιδιών — και σού το ήτανε μία αίτια που έξέσπασε στην επαρχία μας πριν της ώρας της ή έσπανάσσει, — τά βουγά γεμίσανε από πολέμιστες και κείνο τόσο άκούγεται, ο κρότος από τουφεκιά. Και άργίσανε πάλι ή νύχτες να φωτίζονται συχνά, με πολύ συννά, σπό πυροκείς γαιρών, έλαϊνάων!... Α! το πόλεμος είναι κακό, κακό! Άλλά όταν πούκείται για έλευθερία, έλα, μωρέ, έλα πτάχτη, να νίνουνη, στάνη!... Και δέν ύπληγε Έλεος σε κανένα αχμαλώτω! Τόν πιστεύετε; Εθ' τόν τουφεκί'νε! Άλλο δέν είνε. Καλάίτεσα κι' απ' τήν τά να σταθ να τόν πιστώση; Άς είνε... Στην Ιστορία μας τώρα.

Και από μία πορτοάνα, που συγκοινοούσε το σπείτο του Γρίζα με τού Άντώνιας, μπήκανε στη μάννα του και πη σάσανε κάτι καμπαρία που μέσα ήτανε σ' αχμαλώτους.

Μόλις έβλεψή πησάσανε, ή γρηά δέν έβλεπε να περνούσε από τήν πόρτα. —Κάλλιο να κατάρξω απ' το παράθυρο.

—Όπως θέλεις! της είπε ο Άντώνιας.

Ήτανε ένα παράθυρο μεγάλο, σιδεράραστο, με καγκέλλα. Ή γρηά έβλεπε κίτρινη-κίτρινη και κύτταζε.

Οι αχμαλώτοι ήσαν δεμένοι και καθισμένοι κατά γής. Τα μάτια της γρηάς σπαρτάβησαν σ' ένα αχμαλώτο, με μαύρα λόγια δέν έβγαίανε αέρας, αλλά ή μεγάλη όμοιότης, που είχανε ή μορφή τούρκου!... Τι λές; Μουράβηκες, καπετάν Άντώνιας;

Μετά ο καπετάν Άντώνιας να της πη τί άλλο ήθελε, μα πού ν' άκούση σού! Δέ δεχότανε ούτε λόγια! Ο Άντώνιας όμως, άντι να φύγη, έπεμπε. Ο πολέμιστης ο άνθρος, που δέ λυπότανε κανένα, είχε γίγει έκεί καλός και γλυός σ' άκούσας γυναικά! Και της έλεγε με γλυκά λόγια δέν έβγαίανε αέρας, αλλά ή μεγάλη όμοιότης, που είχανε ή μορφή τούρκου!... Τι λές; Μουράβηκες, καπετάν Άντώνιας;

Και ή γυναίκες άφρο στανάνα, σκύψανε το κεφάλι χωρίς λέει να πούμε. Ο καπετάν Άντώνιας στεκόταν έρθιος και φαίνονταν κάποια στενωχώρα να τόν βασάνισε πολύ. Έβριζε, έανήριζε, και το μέτωπό του βράχκε από ιδρώτα. Επί τέλους ώρθηκε στο κορμί του και είπε στη γρηά πώς κάτι θέλει να της πη.

«Τρεις γυναίκες σηκώθηκαν και φύσανε σαν άκούσανε έτσι, και ο καπετάν Άντώνιας άρρίγνεσε να της λέη γιατί είχε πάει έκεί. Της είπε ότι μέσα στους αχμαλώτους που είχανε φέρει ήτανε κάποιος που έμοιαζε πολύ, με το λ, απ' το σού των, απ' το σού του Γρίζα, και πη πάντων με το παιδί το χα-

μένο!... Της έκανε ο καπετάν Άντώνιας, και ή γυναίκες άφρο στανάνα, σκύψανε το κεφάλι χωρίς λέει να πούμε. Ο καπετάν Άντώνιας στεκόταν έρθιος και φαίνονταν κάποια στενωχώρα να τόν βασάνισε πολύ. Έβριζε, έανήριζε, και το μέτωπό του βράχκε από ιδρώτα. Επί τέλους ώρθηκε στο κορμί του και είπε στη γρηά πώς κάτι θέλει να της πη.

«Τρεις γυναίκες σηκώθηκαν και φύσανε σαν άκούσανε έτσι, και ο καπετάν Άντώνιας άρρίγνεσε να της λέη γιατί είχε πάει έκεί. Της είπε ότι μέσα στους αχμαλώτους που είχανε φέρει ήτανε κάποιος που έμοιαζε πολύ, με το λ, απ' το σού των, απ' το σού του Γρίζα, και πη πάντων με το παιδί το χα-

Καθισμένοι στην ταράτσα του μικρού ξενοδοχείου μιλούσαμε. Είχα ένώ μελαγχολήσει με την άλλαγή έκείνη του καιρού, με τα μαύρα σύννεφα, που περα στεκόνουσαν σαν να μάς κυτάζανε άγρια.

Στην άκροσση στο πεζούλι της ταράτσας δέν άκούγα τί λέγανε, κύτταζε την έρημη πλατεία και άκούγα. Έτσι χωρίς να θέλω, τόν κοότο του όργάνου που έπαίξε στο μεγάλο δρόμο και τη φωνή του μεθυμένου, που τραγουδοόσε.

Σαφηνικά άκούσα τη φωνή του γέρο Φουλαρά να ληή κάτι, που μου κίνησε την περιέργεια και μ' έκανε να προσέξω.

Αυτή την Ιστορία, που θα σας πω, όλοι τη γνωρίζουν, όλοι στόν τόπο μας, αλλά πολλοί φοβούνται να την πουν, γιατί λένε πώς ή γρηά, ή μάννα του Γρίζα, βγαίνει και φωνάζει τη νύχτα μεταμορφωμένη σε νυχτοπούλι, πάλιν απ' τα σπείτα εκείνων, που τη διηγούνται.

Ήτανε παλιά και δυνατή ή οικογένεια του Γρίζα μέσα στην επαρχία μας. Είχε, λένε, ένα με άδόντα τουφεκία συγγενικά, άδελφοδέδελφα, γαμπρού, κοινιάδω. Άλλά τώρα, πάλι, πάλι, Σελκιορίστηκε. Και όστε ένας πια φέρνει αυτό το έπώνυμο. Σάν να είχε πέσει κά τάσος! Απ' την ήμερα που έφυγε και γάθηκε ένα παιδί του, ίσους δέκα-έφτα, δέκα-όχτω χρονών, απ' την ήμερα κείνη πια καλά δέν έπαιζε κείνο το σπείτο. Το πιστεύετε... Πώς; Έδώ είναι το υπήτηρο! Λοιπόν!... Οκαπετάν Γρίζας σκοτώθηκε λίγα χρόνια μετά τόν χαμό του γιού του, κατά λάθος, λένε, σ' ένα πανηγύρι. Οι δυο του άλλοι γιοι σκοτώθηκαν απ' τους Τούρκους λίγες μέρες πριν άρχισή το τουφεκί, που γινόταν φωνή, να το θεό, περισσότερο απ' τόν πόλεμο!

Μετά τόν όθον τών παιδιών — και σού το ήτανε μία αίτια που έξέσπασε στην επαρχία μας πριν της ώρας της ή έσπανάσσει, — τά βουγά γεμίσανε από πολέμιστες και κείνο τόσο άκούγεται, ο κρότος από τουφεκιά. Και άργίσανε πάλι ή νύχτες να φωτίζονται συχνά, με πολύ συννά, σπό πυροκείς γαιρών, έλαϊνάων!... Α! το πόλεμος είναι κακό, κακό! Άλλά όταν πούκείται για έλευθερία, έλα, μωρέ, έλα πτάχτη, να νίνουνη, στάνη!... Και δέν ύπληγε Έλεος σε κανένα αχμαλώτω! Τόν πιστεύετε; Εθ' τόν τουφεκί'νε! Άλλο δέν είνε. Καλάίτεσα κι' απ' τήν τά να σταθ να τόν πιστώση; Άς είνε... Στην Ιστορία μας τώρα.

Και από μία πορτοάνα, που συγκοινοούσε το σπείτο του Γρίζα με τού Άντώνιας, μπήκανε στη μάννα του και πη σάσανε κάτι καμπαρία που μέσα ήτανε σ' αχμαλώτους.

Μόλις έβλεψή πησάσανε, ή γρηά δέν έβλεπε να περνούσε από τήν πόρτα. —Κάλλιο να κατάρξω απ' το παράθυρο.

—Όπως θέλεις! της είπε ο Άντώνιας.

Ήτανε ένα παράθυρο μεγάλο, σιδεράραστο, με καγκέλλα. Ή γρηά έβλεπε κίτρινη-κίτρινη και κύτταζε.

Οι αχμαλώτοι ήσαν δεμένοι και καθισμένοι κατά γής. Τα μάτια της γρηάς σπαρτάβησαν σ' ένα αχμαλώτο, με μαύρα λόγια δέν έβγαίανε αέρας, αλλά ή μεγάλη όμοιότης, που είχανε ή μορφή τούρκου!... Τι λές; Μουράβηκες, καπετάν Άντώνιας;

Μετά ο καπετάν Άντώνιας να της πη τί άλλο ήθελε, μα πού ν' άκούση σού! Δέ δεχότανε ούτε λόγια! Ο Άντώνιας όμως, άντι να φύγη, έπεμπε. Ο πολέμιστης ο άνθρος, που δέ λυπότανε κανένα, είχε γίγει έκεί καλός και γλυός σ' άκούσας γυναικά! Και της έλεγε με γλυκά λόγια δέν έβγαίανε αέρας

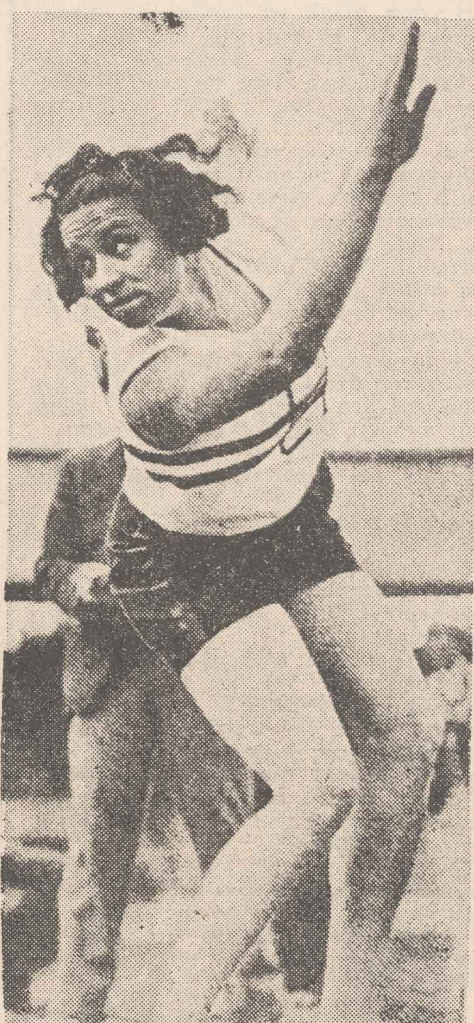

ΑΘΛΗΤΙΚΑ

Θα άνοιξη την 4ην 'Ιουνίου

Η 'Αθλητική "Εκθεσις

Πώς οργανώνεται στο Ζάππειο ή πιό πρωτότυπη άθηνάικη "Εκθεσις, που θ' αποτελή τον καθρέπτην της έλληνικής άλκης

Οι γυναίκες έχουν πάρει στόν άθλητισμό πρωτεύουσιν θέσιν και διαρκώς κατακτούν έδαφος.

καθ' όλην την άθλητικήν έβδομάδα, περί της οποίας το "Εργον" έγραψεν ήδη σε περασμένο φύλλο. Είς το Ζάππειον, δηλαδή, θα άναζητή για λίγες έβδομάδες ό-λόκληρος ό άθλητικός μας κόσμος από της παλαιάς εποχής μέχρι σήμερα. "Όλα τα σπορ και όλοι οι "Έλληνικοί σπόροι θα παρέλθουν από την "Αθλητικήν "Εκθεσιν πού, στό σημειον αυτό θα αποτελή ζωτανήν εικόνα της εξέλιξης και της δράσεως του "Ελληνικού άθλητισμού. Το ποδόσφαιρον, ό κλασσικός άθλητισμός, τό τένις, ή ποδηλασία, ό προσκοτισμός, ή κολυμβήσις, τό μπόξ, ή πάλη, τά ναυτικά σπορ ή σκοποβολή, τό αυτοκίνητον, ή ορειβάσις, ό Πανεπιστημιακός άθλητισμός θα έμφανισθόν στά όμματα του έπισκέπτη με ζωτανά εκθέματα εξαιρετικού ενδιαφέροντος. Τό ύπουργείον της Πρωτεύουσας, υπό την προσωπικήν επί-θελψιν του κ. Κοτζιά, και με την συνεργασίαν του Συνδέσμου Ε.Γ.Α.Σ., κατήρτισε ένα δολόκληρον έπιτελείον, τό όποιον έργάζεται νυχθημερόν, ώστε ή Πανελλήνιος άθλητική έκθεσις και από άθλητικής, αλλά και από καλλιτεχνικής απόψεως σταθή στό ύψος της. "Η έκθεσις θα στεγασθή εις τας πέντε αίθουσας της δεξιάς πτέρυγας του Ζαππειου μεγάρου, στας οποίας θα υπάρχουν, ό,τι σχετικόν με τό σπορ και την άγωνιστικήν, Στάδια, κολυμβητικά, δεξαμενά, γήρυ, φυσιοθεραπευτικά καταφύγια, περανί ποδοσφαίρου και τένις, όμοιώματα άθλητών, αντίγραφα παλαιών άθλητικών αγαλμάτων, στατιστικοί πίνακες, ποδηλατοδρόμια, κύπελλα, άθλητικά όργανα, διάφορα άλλα εκθέματα, όλα αυτά θα έμφανισθόν μπροστά στόν έπισκέπτη με μία επιθλητική μορφή μέσα στήν σημερινήν πραγματικότητα. Πι πρόκειται όμως να δη ό έπισκέπτης της "Αθλητικής "Εκθέσεως;

Μέσα στις πέντε τεράστιες αίθουσες του Ζαππειου μεγάρου τά διάφορα άθλητικά εκθέματα θα βρίσκονται κατά την ακόλουθη σειρά:

Α' ΑΙΘΥΣΑ. —Θα διατεθή διά τών

οχολικών άθλητισμών του ύπουργείου Παιδείας και τά κέντρα παιδικής χαράς, θα περιλαβήν διάφορους στατιστικούς χαρτες, μακέτας έκ τών κέντρων παιδικής χαράς, χαρτη τών "Αθηνών με σημειωμένα τά υπάρχοντα κέντρα κλπ.

Β' ΑΙΘΥΣΑ. —Είς αυτήν θα περιέχεται ό άθλητισμός του στρατού, και του στόλου, ό προσκοτισμός. "Ενα πλήθος έπιθελών θα δίδη την εικόνα της συμμετοχής του Στρατού εις την άγωνιστικήν κίνησιν της χώρας, αντίστοιχως δέ ειδικές "μακέτες" μαζί με θάρκας και όμοιώματα του Σταδίου του Ναυστάθμου θα μάς έμφανίστη την εξέλιξιν του ναυτικού άθλητισμού μας. Παραπλήρους θα υπάρχουν μία πλήρης προσκοτική κατασκευή με δύο ακρόασις, με ισάριθμα όμοιώματα προσκοτών κλπ.

Γ' ΑΙΘΥΣΑ. —Εδώ θα στεγασθή τό θαρρύ πυροβολικόν, δηλαδή ό κλασσικός άθλητισμός, εις τό κέντρον του όποιου θα υπάρχει άνάγκη του άγώνιστου του "Διαδευμένου" του Πολυκλήτου. Προς τό άρστέον θα υπάρχει ή οπλοαρχή, ό Πανεπιστημιακός άθλητισμός, ή αντίστροφισ, προς τά δεξιά δέ μεγάλα φωτογραφία φάσεων άγώνων. Πρό του εισερχομένου θα στεγάζονται τά ιππικά άγώνια, αθλοπαίδια και τό γκόλφ. Είς τό βάθος της αίθουσής θα έκτιθενται τρία βάθρα με εκθέματα έκ τών "Ολυμπικών άγώνων, δηλαδή μικρογραφία του "Ολυμπιακού Σταδίου του Βερολίνου, σχέδια τών μεταλλίων όλων τών "Ολυμπικών, φωτογραφία τών "Ολυμπικών κλπ.

Δ' ΑΙΘΥΣΑ. —Είς αυτήν θα στεγασθόν όλοι αι εκτός του ΣΕΓΑΣ "Αθλητικοί "Ομοσπονδία πρό τών εκθεμάτων έκείνης τούτων θα υπάρχει μακέτα πλάτους ενός τετραγωνικού του μέτρου, παριστάωσα τό πρότυπον του άγωνιστικού χώρου. "Επίσης θα υπάρχει αγάλμα άθλητού με την στήλην του αντίστοιχου άθλητισμού και την σημαίαν της "Ομοσπονδίας του. Είς την αθουσαν αυτήν θα αντι-

προσπευθώσι αι έξής "Ομοσπονδίαί: 1) "Εκδρομητική. Με πίνακας τών διανυθέντων χιλιομετρών, του άριθμού τών εκδρομικών συλλόγων και τών διανυθέντων υπό τών εκδρομικών προς όρεας της "Ομοσπονδίας. 2) Κολυμβητική. Με πίνακας τών ρεκόν, της κινήσεως τών συλλόγων, τών κατ' έτος πρωταθλητών στο ύδωρ, καθώς και με χαρτη της χώρας, έμφανίζοντες τους υπάρχοντες κολυμβητικούς συλλόγους. 3) Ναυτικόν σπορ. Με χαρτας, μικρά σκάφη διάφορων τύπων κ. λπ. 4) Ποδόσφαιρική. Με 12 πινακίδες έμφανίζοντες τά διάφορα αποτελέσματα και με χάρ-ας, έρ' όν θα έχουσι σημειωθή αι περιφερειακά "Ενώσεις και τά άνεγνυν ρισμένα γήπεδα. 5) Παλαιστική. Με στατιστικάς, πίνακας Βολκανικών κλπ. 6) Ποδηλατική. Με χάρ-ας, πίνακας κλπ. 7) Σκοπευτική. Με συλλογήν όπλων και πύλιν. 8) ΕΑΠΑ. Με εκθέματα σχετικά με την κίνησιν αυτοκινήτων, χαρτην του Βαλκανικού Ράλυ κλπ. 9) Ορειβατική. Με όρεας μακέτες καταρτυμένων, συλλόγων, φωτογραφία κλπ.

Είς την πέμπτην αίθουσαν θα είναι τό "Ηρώον του "Αθλητισμού, δεξιά και αριστερά αι σημαίαι τών συλλόγων που θ' αντιπροσωπεύον στήν μεγάλην παρέλκον τής 5ης "Ιουνίου κάτω δέ τούτον θα-θρον επί του όποιου θα άναγράφονται τά διάνητα τών άπεθανόντων άθλητών. "Επίσης θα υπάρχουν όκτώ τιμητικά στήλαι. Στην πρώτην έκ τούτων θα εδωσκονται γράμματα τά διάνητα τών θα-νόντων φιλόθλων Βασιλέων, κατόπιν τά διάνητα τών πεσόντων ύπέρ Πατριδος, τών "Ολυμπιονικών κλπ.

Αυτή με δύο λόγια θα είναι ή Πανελλήνιος "Αθλητική "Εκθεσις που θα άνοιξη έπειτα από λίγες μέρες. "Ενας άληθινός καθρέπτης της "Ελληνικής άλκης, που τόσες νικες και τόσους θράυμβους κατήγαγε και καταγάγει συνεχώς...

την κανονικότητα τών γραμμών σας και την νεανικήν χάρη του κορμιού σας. "Ετα τελευταία, με την ίδρυσιν του "Ελληνικού Ραδιοφωνικού Σταδίου, παρέχεται στίς "Ελληνίδες ακόμη μία εύκαιρία ν' άρχισουν να κάνουν γυμναστική στό σπίτι τους. Γιατί όπως άνηγγέλη, ό "Ελληνικός Ραδιοφωνικός Σταθμός θα δίδη κάθε πρωί παραγγέλματα σουηδικής γυμναστικής για γυναίκες, καθώς και ειδικές συμβουλές. Δέν έχετε, λοιπόν, παρά ν' άνοίξετε κάθε πρωί τό ραδιοφώνον σας και να κάνετε τη γυμναστική σας.

ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΩΡΑΙΕΣ ΓΥΜΝΑΖΕΣΘΕ!... ΓΥΜΝΑΖΕΣΘΕ!...

Μόνον έτσι θα διατηρήσετε την νεανικότητά σας

"Εάν ή γυμναστική όφελει όλον τον κόσμον γενικά, και εις άναγκαία διά την διατήρησιν της γραμμής του άνδρου πινον σώματος, διά τούς "Ελληνίδας, αι οποίας, λόγω του μεσογειακού μας κλίματος, έχουν κατ' άρχην μία τάσι προς πάχυνσιν, ή γυμναστική είναι άπαραίτητος. Γιατί μόνον με την γυμναστική ή καλή γραμμή του σώματος, ή εύκνησις, ή σκελετική, ή χάρη διατηρηθών μετά την πορεία και μετά μία άριστην ηλικία και θ' αποφευχθών τά περιττά πάχυν, που παραφυφώνουν τό γυναικεύ σώμα και τό καθιστούν δυσκίνητο και ά-σχημο.

"Η γυμναστική, όμως, της οποίας την χρησιμότητα δέν άμφισβητεί κανείς και σήμερα, για νά όφελγη πραγματικά την υγίαν, πού θα θέληση να την κάμη, πρέπει να γίνεται με σύστημα και με προσοχή, ώστε να μη την κορφή και να μη εξασθενή της σωματικής της δύναμης και με έπιμονή, ώστε να εξακολουθήσει να γίνεται επί πολύν καιρό καθ' ήμεραν ή μάλλον, πάντοτε. Γιατί ή γυμναστική, ως άσκηση, δέν πρέπει να διακόπτεται με καμμία πρόσαι και με καμμία αιτιολογία. Είτε έχουμε κέρη, είτε δέν έχουμε, είτε έχουμε τά "ενύδρα" μας, είτε όχι, είτε έχουμε πολλή δουλειά, είτε δέν έχουμε, πρέπει άπαραίτητα να κάνουμε καθ' ήμεραν τά καθήκοντάς μας. Τό πρόγραμμα... Νά, ένα άλλο σπουδαίο

ζήτημα, τό όποιον πρέπει να προσέξει κάθε γυναίκα, προκειμένου ν' άρχίση νά κάνει γυμναστική. Πρέπει, δηλαδή, να καταστήσθω ένα πλήρες πρόγραμμα άσκησης, πού θα άρχισή από τις ελαφρότερες για νά φθάση σιγά-σιγά στις βαρύτερες. Λέγοντας βαρύτερες, δέν έννοούμε φυσικά, σωματικές άσκήσεις, πού μόνον άνδρες—και άνδρες γυμναζόμενοι—μπορούν να κάνουν, αλλά τις κάποιες σιγίτες, άσκήσεις, έκείνες, πού ενώ ταίριαζουν στή σωματική ή διπλάσι της γυναικός άπαιτούν, όστόσο, για νά γίνουν, μία κάποια προπόνησις και προηγουμένη εκάσκησις. Τέτοια άσκησις συνήθει, πού δέν πρέπει να γίνη στήν άρχή, είναι και ή άσκησης, πού παρουσιάζει ή εικόνα μας και πού αποτελεί ύπόδειγμα για τό πώς πρέπει να γίνεται.

"Όταν άκούσουμε, όμως, να κάμνουμε γυμναστική, πρέπει να περιορισθώμε άπλάως στις σουηδικές άσκήσεις, πού θυμολογούμε από τό σχολείο. Δηλαδή: Κίμψεις ποδιών, γυρίσιν και μερικές έκτάσεις ποδιών του λαυού και μερικές έκτάσεις ποδιών και χεριών. "Όλες αυτές οι άσκήσεις πρέπει να γίνονται συνολικά στήν άρχή επί δέκα, τό πολύ, λεπτά και, εάν είναι δυνατόν, έμπρός σε άνοιχτό παράθυρο.

Κατόπιν, με τις ήμέρες, αύξάνομεν τών άριθμών τών άσκήσεων, κάμνοντες τες πού σώνουμε, καθώς και την χρονικήν των διάρκειαν. "Ετσι, άφού προχωρήσουμε άρκετα, θα φθάσουμε να κάμνουμε γυ-

μναστική επί μισή ώρα κάθε ήμερα. Και θα σνηθίσουμε να την κάμνουμε καθημερινά και πάντοτε, ώστε να δώμε πραγματική όφέλεια—να διατηρήσουμε την φυσική μας, τη φυσική μας και την νεότητά του σώματος μας.

"Άλλα για να γίνουν όλα αυτά πρέπει, άγαπητές άναγνώστρες, ν' αποφασίσετε να κάμτε γυμναστική. Πρέπει να τό θέσετε ως όρο στόν έαυτό σας και ν' άρχισετε τη σωματική άσκησιν χωρίς καμμία άναβολή, από την επομένη ήμερα. "Υστερα από μερικές έβδομάδες θα πεισθήτε και μόνες σας για τά καλά αποτελέσματα της γυμναστικής. Και θα πεισθήτε, βλέποντας τά καλά αυτά αποτελέσματα επάνω στό δικό σας σώμα. Θά δάτε, πώς θα περπατάτε καλύτερα, πώς θα κινήσθε εύκολότερα, πώς θα κουράζεσθε λιγώτερο, κατά την έκτέλεσιν της δουλειάς σας. Και έπειτα από μερικά χρόνια, θα είσθε κατενθουσιασμένη γιατί θα διατηρήτε ακόμη την εύκνησιν σας.

"Όπως πρό χιλιάδων έτών

Οί μάγοι ίατροί

Οί πρωτόγονοι λαοί δέν έχουν καμμία πίστιν εις την ιατρικήν έπιστήμη. Προτιμούν ακόμη τούς μάγους

"Η άσθένεια, ή ζωή και ό θάνατος είναι βασικά στοιχεία κάθε ανθρώπινης ύπαρξεως. "Εμείς, οι πολιτισμένοι άνδρες, χωρίς εις την Ιατρικήν έπιστήμη πού τελειοποιείται διαρκώς, ήμπορούμεν ν' αποφύγωμεν τας άσθενείας και ν' απομακρύνομεν τόν θάνατον.

Δι' ήμας τούς λευκούς ό όρος "ασθένεια" δέν είναι παρά μία άνωμαλία του οργανισμού μας. Και την άνωμαλίαν αυτήν τάς περισσότερας φορές ήμπορούμεν να την άρωμεν με την χρησιμοποίησιν διαφόρων φαρμάκων ή άλλων θεραπευτικών μέσων.

Δέν συμβαίνει όμως τό ίδιο και με τούς πρωτογόνους λαούς. "Η πίστις εις διαφόρους θείους ήρωας, ή δεισιδαιμονία, ή έμπιστή των άστέρων προσλαμβάνουν τάς περιεργότερας μορφάς και έκδηλώσεις εις τούς άγρίους αυτούς άνθρώπους.

"Εν τούτοις ή στήν έπιστή την όποιαν έχουν οι πρωτόγονοι αυτοί με την γήν και την φύσιν, τούς βοηθεί παρά πολύ εις τό να εύρουν τρόπον θεραπείας των διαφόρων άσθενειών, αφού ή άσθένεια είναι ένα γεγονός πού ερμηνεύεται μετ'ό τών άλλων από τυχαίας συμπτώσεις και από τις συνθήκες της ζωής.

Οί άγριοι λ.χ. δέν γνωρίζουν καθόλου τάς διαφόρους άσθενείας πού προσβάλλουν τούς όδόντας. Πάσχουν μάλλον από έκτεντρικές επιδράσεις όρελαιμένες εις ζώα και φυτά τά όποια δέν θα ήμπορούσαν ποτέ ν' αποτελέσουν κίνδυνον δι' ήμας αφού δέν τά γνωρίζομεν.

Διά τούς πρωτογόνους λαούς ή άσθένεια είναι πρό πάντος ένδειξις της όργης των θεών. Κατά την άντιλήψιν έκείνων πού έμμενούν στήν θεότητα πού είναι όργισμένη έναντίον των ή τόν κοκόν δαίμονα. Είς την άντιλήψιν έκείνων πού έμμενούν στήν θεότητα πού είναι όργισμένη έναντίον των ή τόν κοκόν δαίμονα. Είς την άντιλήψιν έκείνων πού έμμενούν στήν θεότητα πού είναι όργισμένη έναντίον των ή τόν κοκόν δαίμονα.

"Ενα από τάς περιεργότερας θεραπευτικές συστήματα είναι αναμφισβήτως έκείνο πού έμμενούν οι Ούρροι. "Ός ένας πρωτόγονος ένδικός λαός. "Ο μάγος της φύλης πού είναι και ιατρός, χρησιμεύει ως μεσάζων μεταξύ της θεότητας και τού άσθενούς.

"Ο μάγος αυτός τών Ούρρων "Ός κατοικεί εις μίαν καλύβην, ή έξωτερικήν όλης της οποίας μαρτυρεί άμέσως ότι έκεί μένει μέσα μία προσωπικότης. "Ενθ' όλοι αι καλύβη του χωρίου είναι κατασκευασμένα κατά τρόπον πού πρωτόγονον από καλώς και κλάδους φοινικιδένδρων, ή καλύβη του μάγου είναι από λάσπη και οι τοίχοι είναι διακοσμημένοι με παράξενες ζωγραφίας πού παρουσιάζουν τόν τροχόν της ζωής και της τύχης εις την όποιαν οι Ούρροι "Ός υπακούσιν μετά πεποιθήσεως. Είς την είσοδον της καλύβης εφίσταται τό γκόγκ, αποτελούμενον από δύο όρειχαλκίνους σφαίρας, και αυτό άκρίβως τυπωτόν διά νά καλέσουν τόν μάγον από τό έξωτερικόν της καλύβης.

"Η θεραπεία τού άσθενούς γίνεται ως έξής: Τόν τυλίγουν καλά με σκεπάσματα και τόν ξεπλύνουν εις ένα χαμηλό κρεβάτι πού όμοιάζει με ντιάνι. "Ο μάγος, όρθος επάνω του, άπαγγέλει διάφορα έόρκια, μετά γονατίζει σιμά εις τό κρεβάτι και σφειάζει εις τό βάπεδον ένα ποτόν. Είς τό μέσον της καλύβης εφίσταται μία μικρή κανδήλα, πού αντιπροσωπεύει την ζωήν τού άσθενούς. "Εάν κατά τό διάστημα αυτό ή κανδήλα όρθή, σημαίνει ότι ό άσθενής θα πεθάνη.

"Επάνω εις ένα τραπέζι πού δείχνει τά άστρα τά όποια προστατεύουν την ζωήν τού άσθενούς, ό μάγος κάμνει διάφορους αστρολογικούς ύπολογισμούς. "Επειτα άπαγγέλλει και άλλα έόρκια και τοποθετεί μερικούς κόκκινους σιτούς εις τάς άκτάς του τροχού της ζωής. Τότε φέρουν ένα μαυρόν πετεινόν τών όπών ό μάγος, κρατεί πλησίον τού τροχού της ζωής, πού σημαίνει νά ήμπορή να πέσιν τόν στήν. "Εάν ό πετεινός άρχισή να τρώγη έρ άριστοτέρην σημαίνει ότι ή κατάσταση τού άσθενούς θα έπιβελήσθι και θα έπέλθη ό θάνατος. "Εάν όμως άρχισή από τά δεξιά, τότε ό άσθενής θα γίνη καλά.

Πρόκειται λοιπόν περί καθαράς δεισιδαιμονίας. Και δέν είναι ή μόνη εις την όποιαν πιστεύουν οι πρωτόγονοι έκείνοι λαοί. Μετά τών πετεινών φέρουν ένα μαύρο άρνάκι. Και πά-ν ή στροφή της κεφαλής προς τά δεξιά ή πός τ' αριστερά είναι ένδειξις διά την πορείαν της νόσου. Τέλος, τό άρνάκι πρέπει νά ηδησθ τό κρεβάτι τού άσθενούς. "Εάν τ' άρνάκι του το έγίλισον, τοτό αποτελεί προειδοποίησιν τών θεών ότι ή κατάσταση τού άσθενούς είναι πολύ σοβαρά.

"Υπάρχουν άπειρα περιπτώσεις θανάτων πού θα ήμπορούσαν ν' αποφευχθών με την έμμενούν ενός Ιατρού. "Άλλα οι πρωτόγονοι έκείνοι λαοί άρνούνται να καταφύγουν εις την έπιστήμη, πιστεύοντες μετά πεποιθήσεως ότι μόνον ό μάγος της φύλης των έχει την δύναμιν ν' απομακρύνη την άσθένειαν και τόν θάνατον.

"Από παντού ζητούνται

Σιδερικά για πούλημα

Και οι άγορασται προσέρχονται άδρόοι. Είναι όλα τά κράτη του κόσμου πού έξοπλίζονται πυρετωδώς διά την αύριον

"Ολίγοι θα φαντάζονται ίσως ότι όλα έκείνα τα μεταλλικά άπορίμματα, τά όποια ύποδεικνύομε γενικά με τόν περιφρονητικόν όρον "απορριμματα" είναι δυνατόν να γίνουν πηγή πλούτου και να δημιουργήσουν κίνησιν ως εάν ήσαν χρυσωρυχεία. Και όμως έτσι είναι. "Η μεγάλη άνάγκη μετάλλου, ή οποία έδημιουργήθη κατά την διάρκεια του πολέμου, είχε άώσει τότε και πάλιν μεγάλην άξίαν εις ό ποιαιδήποτε κομμάτια μετάλλου τά όποια είχαν καταστή πλέον άχρηστα. Μία νέα τέτοια χρυσή εποχή για τά παλιοσίδερα και, φυσικά, για τούς κατάτους αυτών, έδημιουργήη τώρα εις την "Αμερικήν. "Αφ' ενός ή άνάγκη πρώτων όλων, την όποιαν προέκλεσεν ό πόλεμος στήν Κίνα και άφ' έτέρου ή αξία ή οποία έδόθη εις τό παντός είδους μέταλλον έκ της αιτίας ταύτης, έδημιούργησαν μίαν τεραστίαν κίνησιν έκμεταλλεύσεως όλων τών παλαιών σιδηρών.

Πρό όλων των έβδομάδων, οι κάτοικοι του Σαν Φρανσίσκο, είδαν με κάποιαν έκπληξιν ένα μεγάλο ατμόπλοιο 23.000 τόνων, τό "Σιτι όφ Λος "Αντζελες" — τό όποιον πρό δεκαετίας μόλις έθεωρείτο ως τό πολυτελέστερον πλοίο της γραμμής του Ειρηνικού, πού αέερεται στήν λιμενικήν, χωρίς όμως τήνυνησιμένην συνδεσίαν από άτμακάτους και δάρκες, χωρίς από τό κατάρτιόμα τό να χωρηστούν οι έπιβάται και χωρίς να συνοδεύη την έξοδο του μισυική από τις πολυτελείς του αίθουσας. Τό πλοίο έφάνιστο άναγκαστικά πού αέερεται τό τελευταίο του ταξίδι, τό ταξίδι τού θανάτου, με πλήρωμα όλίγων μικρούς "Ισπανούς και με φορτίον χιλιάδες τόνους παλιοσιδηρών. Τό πλοίο είχε άγορασθή έπίσης ως παλιοσίδερον από μία Ισπανική εταιρεία και έπήγαγε τού λιμάνι τού Κόμπε για νά διαλυθή. Είναι ένα από τά πολλά, τά όποια διεσχισαν ήδη και θα διασχίσουν, τό "Ιστικό φορτίο και με τόν ίδιο σκοπό τον Ειρηνικό "Ωκεανόν. Στις ήμερας ή μεγαλύτερη έφημερίς του "Άγιου Φραγκίσκου έγραφε: "Ελπίστες να μη έμπίστραφή κόποτε αυτό τό παλιοσίδερον με πολύ ταχύτερον ρυθμό από ό,τι φεύγει σήμερα και με καταστρεπτικά αποτελέσματα έννοουσα την πθανότητα πολέμου.

Σήμεραν τά παντός είδους παλαιά μέταλλα αποτελούν τόν χρυσόν της βαρείας διουρηνίας. Είς την "Αμερικήν δέν τό εμπόριον τού μέχρι πρό τίνος περιφρονημένου αυτού είδους, έλαβε μία μεγάλην διαστάσει, τάς όπας λαμβάνουν έκεί πάντοτε όλοι αι έπιχειρήσεις, και πού προσφέρουν άμεσο και θετικό κέρδος. Πράγματι, πρό όλων άκόμη έτών, τά παλαιά αυτοκίνητα, τά όποια οι Ιδιοκτήται έγκατέλειπον σε όποιοδήποτε γκαράκι — έξοχων όρων όταν δέν τά ήθελαν πιά, είχαν αποτελέσει στάς "Ηνωμένες Πολιτείας ένα σοβαρό πρόβλημα για την λύσιν του όποιου είχαν άσφαλθή αρκετά αι άρμόδιες άρχες. Σήμεραν ή λύσις αυτή ήθε μόνη της. "Η χρησιμότητα παλαιών μετάλλων έρριψε σ' όλους τούς όρους τρακτέρ με ειδικά θάνατα και με ειδικούς συμπιεστήρας, πού μαζεύουν όλους τούς παλιούς αυτούς σκελετους, τούς συμπιέζουν εις δέματα και τούς μεταφέρουν εις τας ήμερας.

Τό εξαγωγικόν εμπόριον παλαιών μετάλλων, τών "Ην. Πολιτειών, τού όποιον πρό όλων των έτών έθισαν μόλις εις 72.000 τόνων, έρθεσε τώρα εις τά δύο εκατομμύρια. Τό ήμισυ δέ του μετάλλου αυτού έξαγεται εις "Ιαπωνίαν. "Όλοι αι άπεραντοι έκτάσεις, έξω τών μεγάλων άμερικανικών πόλεων, όπου από χρόνια πολλά έφρηνοντο όλα τά άπορίμματα, μεταβλήθησαν τώρα εις μικρά χρυσωρυχεία. Μεγάλες εταιρείες, με κεφάλαια εκατομμυρίων δολαρίων, τας άνοσκά πίνουν εις αρκετό βάθος, για νά θρούν παντός είδους παλαιά σιδηρικά. "Ο χώρος π.χ. παρά τό Χίλθινγκ, εις τόν όποιον από όργάνωσιν ή προσέγγισιν έκτάσεις της Ρίβερ "Υόρκης, έξεχωρήθη από τών δήμων Νέας "Υόρκης εις άνοσκά πινον αυτόν εις μίαν εταιρείαν επί έξη μηνες έναυται περισίτας έργασίας πού καταβάλλεται για την άνάδρυσιν παλαιών μετάλλων εις ή διάλυσιν των βοηθητικών πλοίων πού είχαν κατασκευασθή, κατά την διάρκειαν του Παγκόσμιου πολέμου, και έπειδή είχαν πολλές ελλείψεις, είχαν θυθισθή εις ένα όριωμένον σημειον τών ακτών της Βιρτζίνιας. Οι σκελετοι τών παλαιών αυτών κοραβιών, καλύπτονται την ήμεραν από τά κύματα, άλλα την νύκτα ή παλιν-ορεία τά έκσπελάζει. Και τότε άκούγεται, στήν όρη γλάφυρο, τεραστίων ηλεκτρικών λαμπτήρων, ή σκληρή έρσεία της διαλύσεως των σιδηρών σκελετών. Είς την ακτή έχουν δημιουργήθη δολώληροι συνολισμοί και τό πρωί κατά έκτακτάς τάς φορηγιάς αυτοκινήτων έρχονται να παραλάβουν τό προϊόν της έργασίας της νύκτας για νά τό μεταφέρουν στό πλησιέστερο λιμάνι.

Πράγματι, δέν πρόκειται για παλιοσίδερα. "Η έκφρασις είναι κακή. Πρόκειται για άκαταργάστο μέταλλο, τό όποιον ό άνθρωπος εύρίσκει για δεινότερη φορά.

"Ο γιατρός στήν νεοσκόμια:

—Σε παρακάτω Μαρία, να θά-λως έξω τών σπυλίων, ναι με τά κόκκαλα πού έλαπτε δέν θα πς ά-φήση να κάνουμε τη δουλειά μας και τόν θάνατον.

Νά παχύνετε ή όχι

Θέλετε να παχύνετε;
Εκλέξετε μεταξύ των έξι φαγητών: Βακαλάου, κρέατος, θουτύρου, κουνουρέων, ριζιδιού, ζυμαρικών, όσπρων, πατατών, κρεμμύδων, ζαχαρώδους, ξηρών καρπών, γλυκών ή γάλα.

Αν θέλετε να μην παχύνετε περιορίστε το φαγητό σας μεταξύ: ψαριών, κρέατος χωρίς λίπος, κουνουριδιού, δ-των θέβαια είναι ή εποχή του, μελιτζά-

παιδί τηγανητά με πολύ θούτυρο.

Η θιταμίνη Α, που είναι και θρίσκειται άφθονη στο γάλα, είναι για την παχύσαρκη κόρη, αφορμή περισσότερας παχύνσεως. Γι' αυτό, δώσατε της μπουρουνέλιου, δ-που θρίσκειται εν άφθονία. Σε μικρή δό-σι δεν παχαίνει.

Μετά το σχολείο, η μητέρα πρέπει να δώσει στο αδύνατο παιδί, άφθονο γάλα με ψωμί και θούτυρο και στο παχύ κορίτσι φρούτα.

Κολακεύετε με τρόπο

Μη διατάζετε. Απευθύνετε τα πιο μεγάλα και πιο κολακευτικά έγκριμα εις τους προσκεκλημένους των συναντησεων φών σας, προσέχετε όμως να μην τα λέτε κατά τέτοιον τρόπον, ώστε να φέρετε εις δύσκολον θέσιν εκείνον, η εκείνη, προς την όποιαν απευθύνεσθε.

Χρειάζεται όληνη επιτηδεότης. Όταν αποτεινείτε εις οιοδήποτε ένα κολακευτικόν λόγον, φροντίστε να έχετε έτοιμην μίαν άλλην σχετικήν φράσιν με την όποιαν ν' απαντηθούν εις τους άλλους παρευρισκόμενους και μίαν δεύτεραν άκόμη φράσιν, έπίσης σχετικήν, εις τρώπον ώστε ν' άρπάξουν άσφαλώς συζητήσεις και έτσι το κομπλιμέντο σας θα σφαιρικότατον. Ένδ' αντιθέτως, όταν αποτεινέσθε προς κάποιον διά να τον κολακεύετε και κατόπιν σταματάτε άποτομώς, τον φέρετε εις δύσκολον θέσιν προκειμένου ν' απαντήσει περί του έαυτού του.

Δέν ειλε άλλως τε δύσκολον ν' άποφύγετε τούτο. Άρκει λίγη προσοχή και ή συναναστροφή σας θα είναι πάντοτε θελκτική.

Μη διακόπτετε

Όταν εις 3'να φίλκον κώνον μιλή κά ποιος, φροντίτε να μη τον διακόπτετε, αποτεινόμενοι μεγαλοφώνως προς τον δι-πλανόν σας. Έπίσης όταν στην φιλική συγ-κέτρωσι του σπιτιού σας προσφέρετε τσάι ή λικέρ, ή ό,τι άλλο, μην κάνετε πολύν θόρυβον, μη σηκώνεσθε διαρκώς ή μην μπεινοσβάνετε για να φέρετε ότι χρειάζεται. Όταν προσφέρετε κάτι τι, να μιλήτε με χαμηλή φωνή. Δέν είναι τί-ποτα ή τα σοκολατάκια που κάνουν ή συναναστροφή ευχάριστη. Είναι ή συνομι-λία, ή καζοσί, εις την όποιαν να λαμβά-νουν μέρος όλοι.

Η οικοδόεποινα

Έπίσης επικρατεί ή εφοβλήνη ιδέα, ότι ή οικοδόεποινα πρέπει να μιλή διαρκώς στη συναναστροφή της, για να την κάνουν εύνοιστη. Αυτό δέν είναι οσστό. Όταν μιλή διαρκώς ή οικοδόεποινα, δέν μπορούν να μιλήσουν οι προσκεκλημένοι. Ένδ' το αντίθετον πρέπει να συμβαίνει. Οι προσκεκλημένοι να μιλούν και ή οικο-δόεποινα να υποδοσθή άπλως την συζή-τησι και να την άναζωγοσθή, όταν πα-ρίσταται άνάγκη.

Γιά την όμορφιά σας

Ποτέ δέν μπορεί να γίνη ένα καλό λού-σμο άν στο ξέδνάλμα δέν προσθέσθε λίγο έξδι. Προηγούμενος λουσέας με σαμπόον, τρίβετε καλά το δέρμα της κε-φαλής με τα χέρια. Τούτο ώφελει διότι είναι ένα είδος σασσας πολύ εδερνετικό διά την διατήρησι των μαλλιών. Κατόπιν ξεπλένετε με άφθονο νερό. Στο τέλος ρίχνετε στο κεφάλι σας μία κατασάρια χλιαρό νερό εις το όποιον έχετε προσθέ-σει ένα μικρό ποτήρι έξδι. Τα μαλλιά σας είναι εύκολοκτένιστα και πέρνουν θαυμάσια λάμπη.

Οι Βιταμίνες

Σπουδαίος συντελεστής της ύγείας σας άλλα και της όμορφιάς σας, είναι οι βιταμίνες.

Η θιταμίνη Α, που προφυλάσσει από όφθαλμικές και ροχτιοειδείς, από παθήσεις ό-φθαλμικές και ροχτιοειδείς, θρίσκειται στο θούτυρο, στην άφρόκρεμα, στους κρε-κούς των αυγών, στο σπκήτι, στα μαρού-λι, στο σπανάκι και στα κρέατα.

Η θιταμίνη Β, που είναι άπαραίτητη για την διατήρησι του σώματος, άλλάκαι άνοίγει την όρεξη, θρίσκειται στα πορτα-κάλλια, στις ντομάτες, στο σπανάκι, στους ξηρούς καρπούς, στους κροκούς των αυγών και στο σιτάρι.

Έκτος όμως των θιταμινών, υπάρχει και το κάλσιουμ, που ώφελει στα δόντια και τα κόκκαλα, που τονώνει τους ά-θροεικούς και τους άδενικούς όργανο-μούς. Αυτό παρέχεται θέβαια εις ένθεος, όπως και οι θιταμίνες παρέχονται σε σπανάκι, ντομάτες, ντομάτες, άφθονο, στο γάλα, στο τυρί, στο θούτυρο, στο γι-αούρτι, στα λαχανικά στα φρούτα. Το φώ-σφορο, άλλος σπουδαίος παράγων διά την ζωήν του ανθρώπου, υπάρχει στα αυ-γά, στο κρέας, στα ψάρια, στο μαύρο ψωμί, στο γάλα, στις πατάτες με φλούδες, στο σιτάρι.

Τέλος το σιδηρό, θα το θρωμε στο μαύρο ψωμί, στα λαχανικά, στο άραπο-σίταρο, στις σταφίδες, στα όσπρια, στα ραμνακίγια.

Αν θέλετε, ακολουθήσατε, άναλόγως της κραςέας σας, το διατολόγιο αυτό. Δέν θα μετανοήσατε.

Η θιταμίνη Σ, που συντελεί τόσο στην καλή διάπλασι του σώματος και προ-λαμβάνει την... τριχόπτωση, θρίσκειται, στο πορτοκαλλία, στα λεμόνια, στην ντο-μάτια, στα μαρούλια, στα ώμα λαχανί-κα και στις πατάτες.

ΕΞ ΑΦΟΡΜΗΣ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

ΠΩΣ ΒΑΔΙΖΟΥΝ ΟΙ ΡΩΜΗΟΙ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ...

Φρεατορύχοι, τρακαδόροι, άριστερόποδες, μελετηροί, στρε-ψοκέφαλοι, όπαδοί του «σπεύδε θραδέως» και λοιποί

Η Άστυνομία ανέλαβε, να μάς μάθη να βαδίζουμε. Όπως τα μαρά:

—Στράτα, στράτα, το χρυσό μου... Νομίζετε, ότι έξορουμε πώς περιπα-τούν οι πολιτισμένοι άνθρωποι; Κό-ρις. Είδησάμεν άς προς το κεφάλαιο-ν αυτό εις βρεφικήν κατάστασιν Συγ-κρουόμεθα στο δρόμο, άτακτοίμε, πά-με άναπόδα και στραβά, σαν τα μικρά παιδιά.

Ας σταθούμε λίγη ώρα στην γωνία του πεζοδρομίου. Ας ίδουμε σκηνές σπαρταριστές της πειδι παράξενης κυ-κλοφορίας πεζών.

—Ενδ' είναι άναμφισβήτητον ότι ή τα-

τούς αξίζει το άριστα. Ας διαβάται δ-μως βαθμολογούνται με το πειδι στρυ-γυλό μηδενικό.

Μα δέν είναι κατάστασις αυτή, κύριε. Διπλώσατε την έφημερίδα σας και περι-μένετε, να την διαβάσατε στο γραφείο ή στο σπίτι σας. Δέν είναι δά και τήσι κινεζών, δέν σημαίνει, ότι το γεγονός τούτο θα βαρύνει επί της έ-ξελίξεως των έπιχειρήσεων εις Κίνα.

Ενδ' είναι άναμφισβήτητον ότι ή τα-

στην άνάγκων των άστυνομικών οδη-γίων. Πώς θα έδικαιολόγητο;

—Δέν το κατάλαβα το αυτόκίνητο, θα έλεγε, διότι έδιάβαξα την οδηγίαν του λέγει, ότι δέν πρέπει να διαβάζουμε στο δρόμο.

Φαίλος κύκλος ρωμείκων άδιορθώ-των ελαττωμάτων...

Να και τα ζιζάνια της κυκλοφορίας. Είναι πολλών κατηγοριών. Πρώτον οι έμποροι του ποδαριού. Σταματούν με το

μέση όδω ή πυρολατρική ιεροτελεστία. Ο πυρφόρος καπνιστής προτείνει το ά-ναμένο τσιγάρο τον στον άλλον. Τού άλλου όμως το χέρι έρείλει. Δέν μπορεί να συναντήσει την θυσία. Τα δύο τσιγάρα δέν δέχονται ν' ανταλλάξουν πυρίνον άσπασμόν. Και ή προσπάθεια συνεχίζεται, μέχρις ότου το σβούστο ται γάρο παρασύρει την «κάπτρα» του ά-ναμένου και σβύσει κι' έκεino. Όποτε και οι δύο πλέον καπνιστά, θα... στα-ματήσουν κάποιον τρίτον ν' άνάψωσι.

—Μας δίνετε, κύριε, την φωτιά σας;

Να και οι μεσκαριοί. Είναι όπαδοί του «Σπεύδε θραδέως». Βαδίζουν άς να πε-ριδιαβάσουν εις τις άλλες του κήπου των. Τι να τους πής; Μπορείς να τους πής και τίποτε; Έτσι σου λέγει μου άρσει έμένα να βαδίζω. Αν έσύ βιά-ζεσαι πέραν και προχώρει. Άλλά πώς να περάση κανείς, που κατά κανόνα οι μεσκαριοί άνηκουν εις την τάξιν των χοντρών. Είναι τα βραδυκίνητα φράγια-τα των άρμων.

Επειτα είναι εκείνοι, των όποιων τα φρένα λειτουργούν πολύ καλά. Αυτό μπορεί να είναι προτέρημα για τα όχη-ματα, άλλα για τους πεζούς είναι ελάτ-τωμα. Προχωρούν κανονικά και μιλούν με τον συνοδόν του.

—Το τι τούκαμα χθές του Πίτη στο τάβλι, δέν λέγεταί...

—Αλήθεια;

—Ακου να στα πω.

Στόπ. Είς το σημείον αυτό στάσεις. Ο άνθρωπος έχει άνάγκην, να σταθή για να το τα καλλίτερον. Καμμία φορά ξεκινούν. Και συνεχίζουν την συζήτησιν.

—Ωστε έτσι, έ; Τόν κέρσιες τρία τάβλια σερί...

—Και μόνον αυτό;

—Τί; Έχει και συνέχεια;

—Αν έχει λεί; Ακου να στα πω.

Στόπ. Νέον φρεναρίσμα. Α, μα είναι άπελπίσια οι πεζοί, των όποιων τα φρέ-να λειτουργούν πολύ καλά...

Να και οι όφθαλμοδιστοί. Μ' άλλα λόγια αυτοί, που τρώνε τα διερχόμενα θηλυκά με τα μάτια. Μόλις περάση φουστάνι, το κεφάλι των άρχίζει περι-στρεφόμενον κατά 180 μίρες. Και έ-ξασκοιοθούν να βαδίζουν με τον... αυ-χένα προς τα πίσω. Είς τον αυχένα, ως γνωστόν, δέν υπάρχουν μύτια και το αποτέλεσμα είναι, να πέτσουν οι στρεψοκέφαλοι αυτοί διαβάται έπάνω μας. Έστυχός υπάρχουν, και... στυλοί, οι όποιοι μας σώζουν από δούλους.

Να τέλος και οι ψιτακοί. Πώς άλλω-ως να τους χαρακτηρίσω με μίαν λέ-ξιν αυτός, που έχουν το ελάττωμα, να έκτοβούν ένα ήχητικώτατον σήμα: «Ψιτ».

Το αποτέλεσμα είναι, να γυρίσουν δι-σσοδικώς όλοι οι προπερευόμενοι. Συγ-χαίς και άναμάλια εις την κυκλοφο-ρίαν προκαλείται. Και μόνον έκείνος, για τον όποιον προορίζεται το «Ψιτ»... δέν γυρίζει.

Δέν θα λογυρισθώ βέβαια, ότι συνε-κέντρωσα εδώ όλα τα ελαττώματα των Αθηναίων πεζών. Μία πλήρη τέτοια στατιστική δέν γίνεται με μίαν ή δύο ώρων παρατηρήσιν από την γωνίαν του πεζοδρομίου. Και να άμέσωσ — άμέ-σωσ: Σέχασα ν' άναφέρω μεταξύ των έμποδιστών την κυκλοφορίαν και τον... έαυτόν μου, ο όποιος έστάθη, τόση ώρα τώρα, εις το πεζοδρόμιον και κάρνει παρατηρήσεις και κουστομο-πο-λιέ εις βάρος των διαβατών.

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΛΑΜΑΣ

Τι θα λέγατε αν βλέπατε στους δρόμους των Αθηνών, αυτό το θέαμα. Και δ-μως δέν είναι φανταστικό. Η Έβελινα Εσκαρπέν ένας νέος άσθηρ του Χόλλυ-γουντ, πηγαίνει κάθε πρωί στο σπώντιν της καρδιάς στο άγαπημένο της λιοντάρι.

Πόσο θα πληγή αυτή η τάξι με την άσθητηράν καθέλωσιν του «βαδίζετε δεξιά». Δέν θα μπορεί να έλθη κανείς αντιμετώπισης ενός γνωστού προσώπου, που θα κληθή επειγόντως να σώση την κατάστασιν:

—Βρε Κώστα, γεια σου. Καλά που σε συνάντησα.

—Τί συμβαίνει;

—Άμάν, άδελφέ μου, ένα εικόσαρι θέλω, να με δανείσης, διότι πνίγομαι.

—Μα έρείς...

—Ξέρω, ότι είμαι τυχερός που σε συ-νάντησα. Είδες, φίλε μου, συμπόσια! Αλλά ή ευχάριστη για τους δανειζό-μενους και ή δυσάρεστη για τους δανεί-ζοντας συμπτώματα θα έκλειψη του λοι-πού. Όλοι θα βαδίζουμε προς την ίδι-αν κατεύθυνσιν. Αυτό πάλι εξυμνείται τους χρεωστούς των. Διότι δέν θα κινου-νέουν ν' αντιμετώπιζον άπρόοπτος τους δανειστές των. Ενδ' με την μέχρι τούδε άτακτική, κυκλοφορία, έρε-πε το έχων θαλασσοπονημένους τους λο-γιστάς των. Όλοι έβάρθηκαν να τις δι-κατολομήσιν τα μάτια του εις άγρυπνον πε-ρισκόπην. Και μόλις άντικρούση τον δα-νειστήν, ν' άλλάξη κατεύθυνσιν με την δικαιολογίαν ενός φίλου μου:

—Πάμε από δω, μου έλεγε, όταν τού έτύγχανε καμμία τέτοια έναίστατη πε-ρίπτωση, διότι έδω μπροστά έχει ό δη-μαρχος τοποθετήσει... κάτι έμποδια.

Να και οι μελετηροί. Αυτοί, ως μά-ται, για την έπιμελείαν των, μπορεί να

κτική σας της καθ' όδον άναγνώσεως βαρύνει μεγάλως επί των συνοδοιπόρων σας. Άλλους θα πατήσετε, άλλους θα σπρώξετε, τους σωφέρ θα πιάτε φέρτε σε δύσκολη θέσι, διότι σεις πλύν δέν βαδίζετε εις τον άθηνάϊκον δρόμον, άλλ-ως περιπλανήσθε εις τα ατακτοβρεκτα Κινεζικά έδάφη. Κατεβάσατε όμως την έφημερίδα και προσέξτε, διότι δέν φο-νέουν τα όπλα μόνον της ανισανομίας της συρράξεως. Φονεύουν και τ' αυτο-κίνητα...

Πού ν' άκούση όμως ο μελετηρός κύ-ριος! Τώρα προχωρεί εις τις θλώσεις του Ντούστε... φανίζεται, ότι ο δρόμος έμνεται εις όλους μας την διάθεσιν να προσχωρήσουμε εις την περιπατητικήν σχολήν, η όποία όπο τον ίδιον αυτόν ούρανόν ήκμασε. Τούτο παρετήρησιν την ήμερα, που έμοίρασε ή Άστυνομία έν-τύπους οδηγίες για την κυκλοφορίαν των πεζών. Όλοι έβάρθηκαν να τις δι-κατολομήσιν τα μάτια του εις άγρυπνον πε-ρισκόπην. Και μόλις άντικρούση τον δα-νειστήν, ν' άλλάξη κατεύθυνσιν με την δικαιολογίαν ενός φίλου μου:

—Πάμε από δω, μου έλεγε, όταν τού έτύγχανε καμμία τέτοια έναίστατη πε-ρίπτωση, διότι έδω μπροστά έχει ό δη-μαρχος τοποθετήσει... κάτι έμποδια.

Να και οι μελετηροί. Αυτοί, ως μά-ται, για την έπιμελείαν των, μπορεί να

κτική σας της καθ' όδον άναγνώσεως βαρύνει μεγάλως επί των συνοδοιπόρων σας. Άλλους θα πατήσετε, άλλους θα σπρώξετε, τους σωφέρ θα πιάτε φέρτε σε δύσκολη θέσι, διότι σεις πλύν δέν βαδίζετε εις τον άθηνάϊκον δρόμον, άλλ-ως περιπλανήσθε εις τα ατακτοβρεκτα Κινεζικά έδάφη. Κατεβάσατε όμως την έφημερίδα και προσέξτε, διότι δέν φο-νέουν τα όπλα μόνον της ανισανομίας της συρράξεως. Φονεύουν και τ' αυτο-κίνητα...

Πού ν' άκούση όμως ο μελετηρός κύ-ριος! Τώρα προχωρεί εις τις θλώσεις του Ντούστε... φανίζεται, ότι ο δρόμος έμνεται εις όλους μας την διάθεσιν να προσχωρήσουμε εις την περιπατητικήν σχολήν, η όποία όπο τον ίδιον αυτόν ούρανόν ήκμασε. Τούτο παρετήρησιν την ήμερα, που έμοίρασε ή Άστυνομία έν-τύπους οδηγίες για την κυκλοφορίαν των πεζών. Όλοι έβάρθηκαν να τις δι-κατολομήσιν τα μάτια του εις άγρυπνον πε-ρισκόπην. Και μόλις άντικρούση τον δα-νειστήν, ν' άλλάξη κατεύθυνσιν με την δικαιολογίαν ενός φίλου μου:

—Πάμε από δω, μου έλεγε, όταν τού έτύγχανε καμμία τέτοια έναίστατη πε-ρίπτωση, διότι έδω μπροστά έχει ό δη-μαρχος τοποθετήσει... κάτι έμποδια.

Να και οι μελετηροί. Αυτοί, ως μά-ται, για την έπιμελείαν των, μπορεί να

κτική σας της καθ' όδον άναγνώσεως βαρύνει μεγάλως επί των συνοδοιπόρων σας. Άλλους θα πατήσετε, άλλους θα σπρώξετε, τους σωφέρ θα πιάτε φέρτε σε δύσκολη θέσι, διότι σεις πλύν δέν βαδίζετε εις τον άθηνάϊκον δρόμον, άλλ-ως περιπλανήσθε εις τα ατακτοβρεκτα Κινεζικά έδάφη. Κατεβάσατε όμως την έφημερίδα και προσέξτε, διότι δέν φο-νέουν τα όπλα μόνον της ανισανομίας της συρράξεως. Φονεύουν και τ' αυτο-κίνητα...

Να και οι μελετηροί. Αυτοί, ως μά-ται, για την έπιμελείαν των, μπορεί να

Τὸ ἀριστούργημα τῆς ρωμαντικῆς φιλολογίας

160v

Ἡ Κλαίρη ἔφριξε στὴν ἰδέα ὅτι ὁ δοῦδς
πιθάνον νὰ ἐμάνεψε τὸ μυστικὸ της.
Ἀμφέβαλε λοιπὸν γιὰ τὴν εὐτυχία της,
γιὰ τὴν ὅποιαν ἔκανε τόση προσπάθεια
νὰ ἐπίδειξη. Καὶ ἐμάνεψε ἀμέσως ὁ-
λως τοὺς κινδύνους ποὺ θὰ διέτρεχε ἂν
ὁ δοῦς εἶχε τὴν κακὴν ἔμπνευσιν νὰ ἐ-
διαφέρεται γι' αὐτήν.

Με κάθε θυσία λοιπόν έπρεπε να σπά-
ση τὸν πῆλπον ποὺ ἀρχίζει ν' ἀπλώνεται
πάνου στὶς σχέσεις τῶν δύο ὀικογενει-
ῶν. Μία πρόσκλησις, σχεδὸν δημοσία,
μὲ τὴν ὁποῖαν θὰ καλοῦσε ὅλην τὴν κα-
λὴν κοινωνία τῆς περιφέρειας, θὰ μπο-
ροῦσε ἴσως νὰ σώσῃ τὴν κατάσταση.

[illegible]

ἐγύρισαν πάλι στὸ Μπελεμπλῆξ κι' ἐ-
τράβηξαν κατὰ τὸ "Αἶ. Εἰς τὴν Μπολο-
τινὴ ἐσταμάτησαν καί..

— Ἀρκεῖ, ἀρκεῖ! τὸν διέκοψε ὁ Δέ
Γιοντάκ γελώντας. "Ἄν σ' ἀφήσουμε νὰ
τὰ πῆς ὅλα θὰ μάς δώσης τὸ δρομολό-
γιο τοῦ κυνηγιοῦ.

καὶ νὰ μ
ἔνα κορ
—Ζίνα
(ἀναστε
τὸν Θεό
—Γουρ
θῶ! —
νὰ ξεύρ

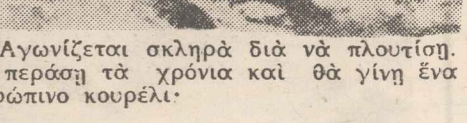
Εἷς γὰρ καὶ τὸν ὅτι εὐδοκῶνται ἀπὸ καὶ ἡ ἐξέφρασις αὐτὴ ἀφίλειται εἰς τὴν τύχην.

ΤΟ ΚΑΚΟ

ΤΟ

(Συνέχεια έκ της 11ης σελίδος)

τιδα, ἔσπασε κατὰ λάθος τὸ δοχεῖον κα-
τὸ περιεχόμενον ἐχύθη ὑπὸ μορφήν ἀερ-
ου. Φαντασθῆτε ὅμως τὴν ἐκπληξίν τοι-

Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἀδαμαντοθήρας. Ἀγωνίζεται σκληρὰ διὰ νὰ πλουτίσῃ.
Θὰ τὸ κατορθώσῃ ὅμως ὅταν θάχουν περάσῃ τὰ χρόνια καὶ θὰ γίνῃ ἓνα
ἄθλιο ἀνθρώπινο κουρέλι.

πάγος εἶχεν ἀνακαλυφθῇ καὶ τώρα κατα-
σκευάζεται ἀκριβῶς ἀπὸ ἀνθρακ κὴν ὁ-
νυδρίτιδα ποὺ στερεοποιεῖται κατὰ πολ-

... λους καὶ διαφόρους τρόπους.

θέλει να θεωρώσει περί της γνήσιου
τοῦ πολυτίμου λίθου ποὺ πρόκειται ν' ἀ-
γοράσῃ.

ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΗ ΤΣΕΧΟΦ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 11ης σελίδος)

καί νά μὴ μπορῆς νά τὰ καταφέρεις μὴ
ἕνα κορίδι!

—Ζίνα, ἔμπρὸς σὲ ξένον ἄνθρωπον
(ἀναστεναγμός). Πάντα ἢ ἴδια.. Μὴ
τὸν Θεόν...

—Γουρουνία, δὲ μ' ἀφίνουν νά κοιμη-
θῶ! — ἐμουρμουρία θωμωμένος χωρὶς
νὰ εἰσῆλθαι καὶ ἐνῶ τὸ θυμῷ.

—Καὶ τί μέν τοῦτο; Ἔχουσιν αἰρὸν.
τὸν ἴδιο κάμνει, κ' ἔστι δὲν κοιμούμε-
θα... Ἐξετάσατέ τιν, φιλάτες! Πρέπ-
νὰ θεύρετε ὅτι τὴν θεραπεύει ὁ Σερβ-
τόφ... Εἶνε καλὸς ἄνθρωπος, ἀλλά,
ποῖος τὸν θεύρει; Δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνη
σ' αὐτόν! Καμμίαν ἐμπιστοσύνη! Μ-
γιατί διατάττει: Σὰς παρακαλᾷ ὁ

να σπουδάσετε έκποιάστε! Άπεκτήσα-
νε τὰς γνώσεις με ἰδῶτα καὶ αἷμα.
Αὐτὸ τὸ καταλάβαινε!
Ἐπειδὴ δὲν μπορούσα νὰ κάμω δια-
φορετικά, ἀναγκάσθηκα νὰ πάρω τὰ
δέκα ρούβλια.
Ἐτοίς εἰς γενικὰ γραμμὰ ἐπέρωσα
τὴν νύκτα πρὸς τῆς δίκης σου. Δὲν θά-

Καιρός όμως να παύσω.
Γράφω το παρόν έντος τοῦ δικαστηρίου κατὰ τὸ διόλειμμα τοῦ γεύματος.
Τώρα θὰ ἀρχίσῃ τὴν ἀγόρευσίν του ἐπιστολὴ γελῆς.
Τί θὰ συμβῇ;...

A. TS

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ «ΠΡΙΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΓΑΜΟ»

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ Κ. Ν. ΓΥΡΑ

Δημοσιεύουμε και σήμερα μίαν ακόμη επιστολή, από το έκλεκτο, ψυχολογικό, έμειο και με έκλαυτευμένα θέματα, θύλον, του ιατρού κ. Ν. Γύρα.

Ε'λασθη μου Ντόρα, Δέν με κουράζεις καθόλου με τά γραμμάτια σου. Τούναντιον, στο ζαναιπά κι' άλλωτε, ότι χαίρομαι εξαιρετικά όταν με ρωτάς για κάτι και σου λύνω μιά απορία σου ή σου δίνω μιά συμβουλή για τί ζωή.

Μου λές, πώς μιά φίλη σου που είχε παχύνει αρκετά, άρχισε υποβολική δίαιτα, τρώγοντας μόνο το μεσημέρι—κι' έκεινο λίγο—πρωίμιακά δέ, κατόρθωσε ν' άδυνατίσει πολύ μέσα σε τρεις μήνες. Δέν πρόφτασε όμως να χαρή για την κομψή της σιλουέττα, κι' έμεινε έγκυος, όποτε παρουσιάστηκαν κάτι δέκατα και τρέμει μί της πούν οι γιατροί, ότι πρέπει να κάνει έκτρωση, γιατί θέλει πολύ ένα παιδάκι.

Άχ: αυτές ή γυναίκες τί άπερίσκεπτες που είναι! Για να καταπορεύουν τη Θεά Μόδα κι' αυτό που τούς λένε οι ιερείς της, δέ διατάζουν να διακινδυνεύουν την όγεια τους, να σακατεύουν τόν όργανισμό τους, θυσιάζοντά τα στο θωμό της!

Ευτυχώς που πέρασε κείνη ή φρικτή μόδα, που έφ'ελε τη γυναίκα σά στέκα μυυλιάρδους χωρίς τις καμπυλότητες, που είναι ή πραγματική γυναίκα όμορφη.

Δέ φαντάζεσαι, Ντόρα, πόσο είχε αύξησθ ή ρομαιοσύνη τότε. Γιατί ή γυναίκα, γιά να διατηρήσει την «εκαλεμένη» σιλουέττα της, τρέφονταν μέ... άέρα θαρρω! Έτσι στην πρώτη άρρώστεια δέν μπορούσε νά παλαύξει ό όργανισμός της, κι' αυτός ό ύπουλος και κατακαμένος έχθρός, που κρύβουμε όλοι μέσα μας—ή φουαττωή—έδρασε εδκαίρια νά εκδηλωθ!

Άφίνα που ήταν έντελός άντιασθητικό τό θέαμα αυτόν τών γυναικών, μέ τό «όμα» τους έλα... γυναίκες, που φοβόσσαν μή σε τρωπήσουν μέ τάνόκαλούς.

Ευτυχώς που δέ θάστασε πολύ αυτή ή μόδα, γιατί δά καταπορεύει ή περισσότερες γυναίκες ρομαιοτικές: Κατάλαθαν, έπιτέλους, ότι ή πραγματική όμορφιά είναι αυτή που άπεθανάτισε ή σιμύλη του Πραξιτέλη, που έκανε τη γυναίκα όχι μ' ευθείες και κάθες γραμμές, όπως την ήθελαν οι λειτουργοί της Θεάς Μόδας, αλλά γυναίκα με καμπύλες! Έτσι ευτυχώς ξαναθρήκην ή γυναίκες την όμορφιά τους.

Μά και τό υπερβολικό πάχος δέν είναι όμορφο. Είναι όχι μόνο πολύ άντασθητικό, αλλά είναι και πολύ άθυμεινό!

Γι' αυτό ή κάθε γυναίκα πρέπει από νέα νά φροντίσει τη σιλουέττα της, κάνοντας πάντα μιά σχετική δίαιτα, ώστε να μη παχύνει και ν' άρχίσει τότε μόνο να καταπολεμεί τό πάχος!

Μά κι' άν πάχυνε χωρίς νά τό προσέξη ή ήταν παχεία από κορίτσι—και σπανίως ή γυναίκα είναι παχεία από κόρη—και θέλουμε ν' άδυνατίσει, δέν πρέπει νά τό επηρεύσει μόνιμη της, χωρίς να την παρακολουθεί γιατρός.

Έπειτα δέν είναι σωστό ή κάθε μιά γυναίκα νά πέσει για μόντελλο μιά φίλη της και νά θέλει νά ζυγίσει τις ίδιες όκάδες μ' αυτή, γιατί κάθε σώμα έχει ανάγκη τις δικές του όκάδες, όχι μόνο γιά να είναι όμορφο, αλλά και γιά να είναι γερό!

Δέν είναι σωστό μιά γυναίκα ν' άδυνατίσει, χωρίς νά την παρακολουθεί γιατρός.

ΣΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΣΑΣ

—Αν ίδητε στόν ύπνο σας ότι παρετάθη ό χειμώνας, έτοιμασθήτε νά δεχθήτε την πεθερά σας.

—Αν ίδητε ότι τρώτε σκόρδα, γρίπη θά σας πάσει.

—Ότι κρυώνετε άν όνειρευθήτε, θά πη ότι δέν είσθε καλά σκεπασμένος.

—Πουλάνια άν ίδητε, αύτά θ' άγοράσετε.

—Αυτόκινητό άν ίδητε, κάποιος θηλυκό θά βρήτε μέσα.

—Αν όνειρευθήτε ότι είνε έορτές θά κλάψετε πολύ.

—Αν ίδητε ότι μιλάτε ξένη γλώσσα πρέπει νά φυλάγεται τά ρούχα σας.

—Γυναίκα άν ίδητε ότι σφίγγετε στήν άγκυλιά σας, συνάχι έχετε. Δέν είνε τίποτε, θά περάσει.

τρός, γιατί πολλές φορές φθάνουν σέ θλίψη πολύ). Ότε καν είναι δίαιτα αυτή. Είναι πολύ προτιμώτερο, νά τρώγει περισσότερες φορές και νά προσέχη, ώστε ή ποιότης τού φαγιού νά είναι τέτοια, που νά μη της προσθέτει πάχος.

Γι' αυτό πρέπει ν' άποφύγει κανείς τά πολλά ζυμαρικά, τά πολλά γλυκά και προπαντός τό πολύ ψωμί. Τά κρέας, ψάρια, τό γάλα και τό θούτορο δέν παχύνουν· είναι θρεπτικά, χωρίς νά προσθέτουν λίπος. Πρέπει νά τρώγει άπ' όλα αυτά, γιατί είναι άπαραίτητα γιά νά λειτουργή καλά ό όργανισμός. Μαζί μ' αυτά, νά τρώγει πολλά χόρτα, κι' άφθονα φρούτα. Προπαντός φρούτα. Τά φρούτα δέν πρέπει νά λείπουν ποτέ από τό τραπέζι, είναι τό όγιενότερο κι' άρραυτερό πράγμα, που ή φύση μάς έδωσε.

Είναι πολύ κακό νά σηκώνονται από τό τραπέζι και νά πεινάς άκόμα, όπως φυσικά είναι έξ' ίσου κακό νά τό παραφορτίς. «Όύτε πολυφαγύν, ούτε πεινών, ούτε άλλο τί ύπέρ τά φυσικά όρια», έλεγαν οι Έπικουράτες.

Τό στομάχι, τότε, καθώς ύπερφορτώνεται τό μεσημέρι, κουράζεται πολύ (είναι έπόμενο, όταν τρώγει κανείς μιά φορά

τό είκοσιτετράωρο, νά πεινά και νά τρώγει πολύ). Ότε καν είναι δίαιτα αυτή. Είναι πολύ προτιμώτερο, νά τρώγει περισσότερες φορές και νά προσέχη, ώστε ή ποιότης τού φαγιού νά είναι τέτοια, που νά μη της προσθέτει πάχος.

Γι' αυτό πρέπει ν' άποφύγει κανείς τά πολλά ζυμαρικά, τά πολλά γλυκά και προπαντός τό πολύ ψωμί. Τά κρέας, ψάρια, τό γάλα και τό θούτορο δέν παχύνουν· είναι θρεπτικά, χωρίς νά προσθέτουν λίπος. Πρέπει νά τρώγει άπ' όλα αυτά, γιατί είναι άπαραίτητα γιά νά λειτουργή καλά ό όργανισμός. Μαζί μ' αυτά, νά τρώγει πολλά χόρτα, κι' άφθονα φρούτα. Προπαντός φρούτα. Τά φρούτα δέν πρέπει νά λείπουν ποτέ από τό τραπέζι, είναι τό όγιενότερο κι' άρραυτερό πράγμα, που ή φύση μάς έδωσε.

Είναι πολύ κακό νά σηκώνονται από τό τραπέζι και νά πεινάς άκόμα, όπως φυσικά είναι έξ' ίσου κακό νά τό παραφορτίς. «Ότε πολυφαγύν, ούτε πεινών, ούτε άλλο τί ύπέρ τά φυσικά όρια», έλεγαν οι Έπικουράτες.

Φροντίζε πάντα άπλως «νά χορταίνεις»

μέ τη διαφορά όμως, ότι δέν πρέπει νά χορταίνεις μέ ζυμαρικά ή μέ ψωμί ή μέ γλυκά, γιατί δα' αυτά παχύνουν, αλλά μέ τρόφιμα που θά σέ χορτάσουν, χωρίς όμως νά σου προσθέσουν λίπος.

Νά ζυγίσεις κάθε δεκαπέντε μέρες, στην ίδια ζυγαριά πάντα. Άν δής ότι άδυνατίζεις, έστο και λίγο, θά προσθέσεις κάτι άκόμα σ' αυτά που έτρωγες. Άν πάλι έθελεις καμιά όκά, θ' άρραφής νά τι από τό φαί σου, χωρίς όμως νά λές: «Α! έθελω μιά όκά. Θά κόψω τό πρωινό μου ή δέ θά τρώω πιά τό θράδυ!» Σο' είπα, δέν είναι σωστό τό στομάχι νά δουλεύει μόνο μιά φορά τη μέρα.

Έάν προσέχης τό φαί που τρώς κι' άν ζυγίσεις τακτικά, ώστε την παραμικρή αύξηση νά την κυνηγήσεις άμέσως, γιατί νά παχύνεις; Δέν έχω έπειτα δικίο, όταν σου την θρέψ' τους, ενώ άκριβός όταν διατηρήσεις πάντα τ' όρεάθ σου σώμα;

Πολύ άστείο μου φάνηκε επίσης, ότι σο' είπαν νά μη πίνεις νερό, γιατί τό νερό παχύνει! Δυστυχώς πολλοί έχουν αυτή την κουτή ιδέα, την τόσο έξωφρενική κι' άποφύγουν τό νερό, που όμως είναι από τά καλύτερα φάρμακα, που διαθέτει ή φύση και ή ιατρική!

Τό καθύπευον τό νεράκι πώς τό συκοφαντάνε! Μά πώς είναι δυνατόν νά παχαίνει τό νερό, που δέν έχει καθόλου λίπος, καμιά θρεπτική ουσία;

Άντ' αυτό ό όργανισμός μας τό έχει τόσο ανάγκη! Τό σώμα μας, οι ίστοί μας, έν γένει ό όργανισμός μας άποτελείται από νερό κατά τό μεγαλύτερο ποσοστό, που άναανεύεται συνεχώς από τά ύγρά που πίνουμε. Έπειτα, τό νερό όταν περνά από τά νεφρά—αυτό τό στραγγιγμένο τό όργανισμός μας—παράσσει θγαίνοντας τόσα άλάτα, τόσες τοξίνες, που δηλητηριάζουν τό σώμα μας. Έτσι τό νερό έσπεί τά νεφρά, ώστε να κάνουν αυτό τη δουλειά τους πιο άνετα, πιο καλά.

Πίνε, Ντόρα, νερό όσο θέλεις! Μη στερείς τόν όργανισμό σου άπ' αυτό τό πολύτιμο πράγμα. Μόνο νά προσέχης νά τό πίνεις λίγη ώρα πριν νά φας ή τρεις μετά τό φαγητό, γιά νά έχης χονψήν στο μεταξύ.

Είναι τόσο κουτή ή ιδέα, που έχει ό κόσμος, πώς άν πη κανείς νερό πριν από τό φαί, ότι θά τού κόβει την όρεξη! Και θέλεις τόσες μπήρες να στερούν στα παιδάκια τους τό νερό, από όδφο, μη χάσουν την όρεξη τους, ενώ άκριβός όταν διψά κανείς δέν πεινά!

Άναγκαστικά τότε πίνουν νερό μετά τό φαί κι' αυτό κάνει πολύ κακό. Τό νερό τότε φυσικώνει τό στομάχι κι' άραιώνει τά γαστρικά ύγρά. Έτσι όμως έκείνα, έπειδή δέν έχουν την πυκνότητα που χρειάζεται γιά τη χώνευση τών φαγιών, άρχίζουν τη χώνευση. Έπειτα τό στομάχι άναγκάζεται νά θάψει μεγαλύτερη ποσότητα γαστρικών υγρών, γιά νά έλκουν θροήν την πυκνότητα που χρειάζεται και κουράζεται μ' αυτή την παραπανήσια δουλειά.

Τό νερό πρέπει νά πίνεται πάντα, όταν τό στομάχι είναι άδειο, γιατί όταν είναι άδειό, τό νερό άπορροφείται άμέσως από τόν όργανισμό. Άν άνοιξης ένα στομάχι δέσει λεπτά άφού πιη κανείς δυό ποτήρια νερό, δέ θά θρής μέσα ούτε μιά στανάνα, γιατί έχει άπορροφήσει άμέσως. Μη στερείσαι λοιπόν, Ντόρα, αυτό τό νέκταρ, ετό θεϊκότατο δώρο, όπως τό λέη ό Πίνδαρος, που ή φύση μάς έδωσε. Ένα ποτήρι δέ όροσέρό νερό την ώρα που διψά κανείς, είναι μιά εύτυχία!

Μ' αγάπη

ΣΟΦΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

—Η σιωπή είνε κι' αυτή ένας τρόπος νά μιλάς άρτια.

—Η έγκατέλειψη δέν κάνει τίποτε άλλο παρά νά σπρώχνει στην άπιστία.

—Η άγάπη τοπεινώνει τις μεγάλες ψυχές και έξυμώνει τις μικρές.

—Η κατάκτηση είναι γιά τόν άνδρα τό τέλος, γιά τη γυναίκα ή άρχή.

—Οι άνδρες είνε ή αίτία που οι γυναίκες δέν άγαπών ή μιά την άλλη.

—Η φιλαργυρία αιδάνει όσο αιδάνει και ό σωρός τού χρυσού.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. —Τό νεογόν των λεπιδόπτερον έντόμων· μέχρι τις στιγμής της μεταμορφώσεώς του είνε χρυσάλλιδα.

2. —Πρόθεσις. —Πρωτεύουσα μεγάλου Εβραϊκού κράτους.

3. —Η μεταφάσις από της μιάς είνε άλλην γίνεται άρρακίτως διά πλοίου.

4. —Έξαρσις της έπιφανείας της γής. —Γράμμα και ίδια σύμφωνον τού ελληνικού άλφαβήτου.

5. —Τό έν τοίς γεννητικούς άργάνους τού θήλεος διαπλασόμενον όργανον σώμα. —Ο μικρότερος θετικός άκέραιος αριθμός.

6. —Κουλότης τού εδάφους έν ή ρέει ποταμός ή ρυά. —Θεός της άρχαίας ελληνικής μυθολογίας.

7. —Άνταναμία άναφορική. —Προπαρσκευαστική κίνησις πρός άλμα, ρίψιν κλπ.

8. —Δέρμα ζώου, και ίδια τραγού, χρησιμοποιούμενον μετά τό στεγανόν δέσμον τών τεσσάρων άκρων του πρός μεταφοράν γάρων.

9. —Πρόθεσις της άρχαίας ελληνικής γλώσσας. —Ανθή.

10. —Μικρότερος, όλιγότερος ύποδεότερος.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. Παράγω είνε τινα την προτιμήν μου, τόν διακρίνω μεταξύ άλλων. —Πτηνόν σαρκοβόρον.

2. —Μεγάλη νήσος τού Αιγαίου πελάγους, ή μεγίστη των άδωδεκάνησων.

3. —Πάν ό τι θεωρεί τις ή αίσθάνεται ως σημαντική άπώλειαν. —Μία των πέντε αίσθήσεων.

4. —Θεός της άρχαίας ελληνικής θρησκείας. —Μόνον τά άερωπλάνα δύνανται νά την έκτε-

5. —Τό πρώτον φως της ημέρας, τό παραγγέλον την άνατολήν τού ήλιου. —Πάν ό τι δύνανται νά μετρηθ ή είνε έπιδεκτικό αύξήσεως και έλαττώσεως.

6. —Μεγάλη μάρκα αυτοκινήτων.

7. —Όργη σφοδρά και παρατεινόμενη. —Έν τη άρχαία ελληνική μυθολογία, όνομασία των νομφών των γλυκέων οδώνων, κατ' αντίδιαστολήν πρός τάς ηριθίας της θάλασσας.

8. —Απαραίτητον εφόδιον δ. πως πράξη ή όπως γίνη τις τι. —Φέρω έννομα ή έξάρτημα ένδυσιασας.

9. —Τό πρώτον φως της ημέρας, τό παραγγέλον την άνατολήν τού ήλιου. —Πάν ό τι δύνανται νά μετρηθ ή είνε έπιδεκτικό αύξήσεως και έλαττώσεως.

10. —Μεγάλη μάρκα αυτοκινήτων.

11. —Όργη σφοδρά και παρατεινόμενη. —Έν τη άρχαία ελληνική μυθολογία, όνομασία των νομφών των γλυκέων οδώνων, κατ' αντίδιαστολήν πρός τάς ηριθίας της θάλασσας.

12. —Απαραίτητον εφόδιον δ. πως πράξη ή όπως γίνη τις τι. —Φέρω έννομα ή έξάρτημα ένδυσιασας.

13. —Τό πρώτον φως της ημέρας, τό παραγγέλον την άνατολήν τού ήλιου. —Πάν ό τι δύνανται νά μετρηθ ή είνε έπιδεκτικό αύξήσεως και έλαττώσεως.

14. —Μεγάλη μάρκα αυτοκινήτων.

15. —Όργη σφοδρά και παρατεινόμενη. —Έν τη άρχαία ελληνική μυθολογία, όνομασία των νομφών των γλυκέων οδώνων, κατ' αντίδιαστολήν πρός τάς ηριθίας της θάλασσας.

16. —Απαραίτητον εφόδιον δ. πως πράξη ή όπως γίνη τις τι. —Φέρω έννομα ή έξάρτημα ένδυσιασας.

17. —Τό πρώτον φως της ημέρας, τό παραγγέλον την άνατολήν τού ήλιου. —Πάν ό τι δύνανται νά μετρηθ ή είνε έπιδεκτικό αύξήσεως και έλαττώσεως.

18. —Μεγάλη μάρκα αυτοκινήτων.

19. —Όργη σφοδρά και παρατεινόμενη. —Έν τη άρχαία ελληνική μυθολογία, όνομασία των νομφών των γλυκέων οδώνων, κατ' αντίδιαστολήν πρός τάς ηριθίας της θάλασσας.

20. —Απαραίτητον εφόδιον δ. πως πράξη ή όπως γίνη τις τι. —Φέρω έννομα ή έξάρτημα ένδυσιασας.

21. —Τό πρώτον φως της ημέρας, τό παραγγέλον την άνατολήν τού ήλιου. —Πάν ό τι δύνανται νά μετρηθ ή είνε έπιδεκτικό αύξήσεως και έλαττώσεως.

22. —Μεγάλη μάρκα αυτοκινήτων.

23. —Όργη σφοδρά και παρατεινόμενη. —Έν τη άρχαία ελληνική μυθολογία, όνομασία των νομφών των γλυκέων οδώνων, κατ' αντίδιαστολήν πρός τάς ηριθίας της θάλασσας.

24. —Απαραίτητον εφόδιον δ. πως πράξη ή όπως γίνη τις τι. —Φέρω έννομα ή έξάρτημα ένδυσιασας.

25. —Τό πρώτον φως της ημέρας, τό παραγγέλον την άνατολήν τού ήλιου. —Πάν ό τι δύνανται νά μετρηθ ή είνε έπιδεκτικό αύξήσεως και έλαττώσεως.

26. —Μεγάλη μάρκα αυτοκινήτων.

27. —Όργη σφοδρά και παρατεινόμενη. —Έν τη άρχαία ελληνική μυθολογία, όνομασία των νομφών των γλυκέων οδώνων, κατ' αντίδιαστολήν πρός τάς ηριθίας της θάλασσας.

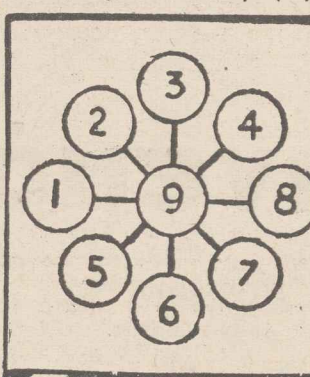
28. —Απαραίτητον εφόδιον δ. πως πράξη ή όπως γίνη τις τι. —Φέρω έννομα ή έξάρτημα ένδυσιασας.

29. —Τό πρώτον φως της ημέρας, τό παραγγέλον την άνατολήν τού ήλιου. —Πάν ό τι δύνανται νά μετρηθ ή είνε έπιδεκτικό αύξήσεως και έλαττώσεως.

30. —Μεγάλη μάρκα αυτοκινήτων.

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ

Πρός όλα τά μέρη

Δημοσιεύουμε άνωτέρω τόν ζήτησιν έτερον τρέπον τοποθετήσεως των διαφόρων αριθμών, ούτως ώστε ή θύρασις αυτών πρός όλα τά μέρη νά διδη πάντα ως άποτελέσμα όχι πλέον «15» αλλά «18».

«Μαγικόν τετράγωνον»									
10	8	2	4	6					
2	4	6	10	8					
6	10	8	2	4					
8	2	4	6	10					
4	6	10	8	2					

Έξου πάς έπηρεα νά τοποθετηθών οι 25 αριθμοί. Τοιούτοτρόπος, προσθέτοντες αυτούς όρίζοντως, διαγώνιος και κάθε-θώς, θά ευρίσκει πάντα ως άποτελέσμα «30».

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ ΤΟΥ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 86 ΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΦΥΛΗ — ΠΟΘΩ 2) ΟΡΧΟΣ 3) ΛΕΓΩ — ΛΙΜΑ 4) ΙΣΧΥΩ 5) ΝΕΑ — ΣΙΑ 6) ΩΡΑ 7) ΔΙΣ — ΚΕΑ 8) ΟΛΙΚΑ 9) ΜΕΛΙ — ΥΜΝΩ 10) ΟΡΙΜΑ 11) ΣΙΝΑ — ΑΣΙΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΦΥΛΟΝ — ΔΗΜΟΣ 2) ΕΠΙ 3) ΛΟΓΙΑ — ΣΟΛΩΝ 4) ΗΡΩΣ — ΛΙΡΑ 5) ΛΟΡΟΙ 6) ΠΟΛΥ — ΚΥΜΑ 7) ΟΣΙΩΣ — ΚΑΜΑΣ 8) ΙΔΕ 9) ΩΡΑΙΑ — ΑΦΩΝΑ.

Τά «τριγωνα»

Είς την εικόνα μας ύπάρχει 486 τρίγωνα, 6 αριθμός είνε άγιον τι άσπότητος, και όμως είνε πραγματικό, δεδομένου ότι πρέπει νά ληφθώσιν έξω:

1ον: τό κάθε μικρόν τρίγωνόν.

2ον: τά τρίγωνα που σχηματίζονται με 4 μικρά.

3ον: τά τρίγωνα που αποτελούνται από 9 μικρά.

4ον: τά τρίγωνα που αποτελούνται από 16 μικρά.

5ον: τά τρίγωνα που αποτελούνται από 25 μικρά.

6ον: τά άποτελούμενα εκ 36 μικρών.

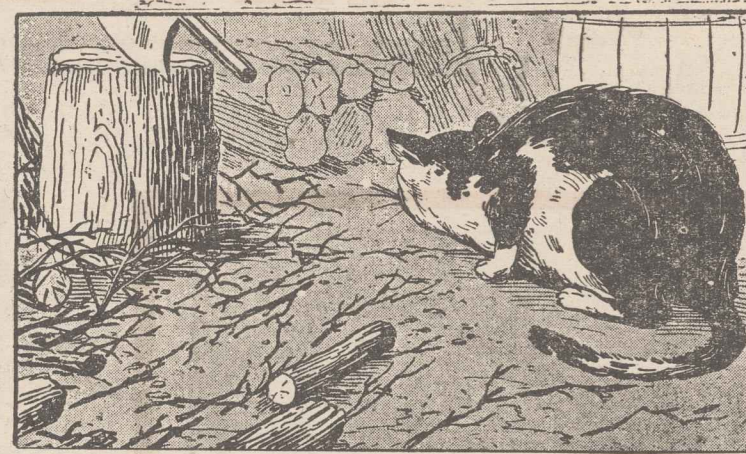
7ον: τά άποτελούμενα εκ 49 μικρών.

Εάν τώρα με υπολογίσω τά μετρήσιμα όλα αυτά, θά παρατηρήσθ ότι 6 αριθμός της λύσεως είνε άπολύτως δικαιολογημένος.

Τά γεγέδια του Μπαρμπά Μαδιού

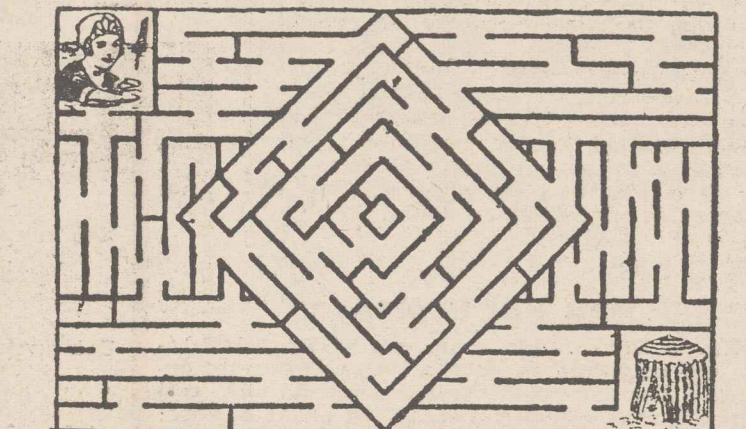
«Απλοστονιστά είνε ή έξηγησης ό υπάλληλος Μαδιός, πλός είνε τόν κοσμήτην τόν 29ην Σεπτεμβρίου τού 1880, δι' αυτόν δέν τόν λόγον, εορτάζων τά γενέθλιά του κάθε τέσσαρα χρόνια, τό εώρτασά μόνον 15 φορές άντι 61 όπως θά ήτο τό κανονικόν.

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Η γατούλα αυτή ήκουσε έναν ύπνον θορύβον έντός της άποθήκης. Πράγματι, δύο μεγάλα ποιντικά ευρίσκονταν έντός αυ-τής, έκρύβθησαν όμως, και τώρα ή γατούλα τά κυρεύει. Βοηθήσατέ την άνέυρεσιν αυτών.

ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ

Βοηθήσατε την μικρούλα Ίωάννα νά περάση διά μέσου αυτού του λαβυρινθού και νά φθάση έπι τέλους σπύτι της (κάτω δεξιά). Προσέχη όμως, όπως πάν-τα, δέν πρέπει νά περάσετε δύο φορές από τό αυτό σημείον. Άφ' έτέρου πρέπει νά πάρετε τόν συντομώτερον δρόμον.

«Τό παιγνίδι μας»

Είς την εικόνα μας, θάπέτε ένα τετράγωνον και έντός αυτού έτερον μικρότερον, περιημένον είνε 100 μικρά τετραγώνια.

Μέχρις έδω θέσισα τίποτε τό

«Μαγικόν τετράγωνον»

1. 3. 5. 7. 9. 11. 13. 15. 17.

Τοσαυτά είνε τούς διαφόρους άνωτέρω δημοσιευόμενος αριθμούς, έκαστον έντός έκάστου

τετραγώνιου τού τετραγώνου, ούτως ώστε όρίζοντως, διαγώνιος και κάθεως, πρόσθετοντες τούς διαφόρους αριθμούς, έκαστος στήλην, ή εωρτάσκε πάντα ως άποτελέσμα «27».

Π. χ. 7+9+11=27.

«Αστυνομικό πρόβλημα»

—Εμπρός! —Αστυνομία αύτου; —Μάλιστα.

—Ό αστυνομικός περίμενε είνε λεπτό, αλλά τίποτα. Έξαφνα άκουσε καθόρυπτο τό κρότο ενός πυροβόλου.

—Εμπρός! Εμπρός! επανέλαβε, αλλά δέν ήπρε καμιά άπάντησι.

Πήρε άμέσως τό τηλεφωνικό κέντρο, έμαθε την διεύθυνση από την οποία τού είχαν τηλεφωνήσει προηγουμένως, και έσπευσε επί τόπου, ακολουθούμενος από τούς αστυφύλακες. Τό σπίτι άνηκε σ' έναν πλούσιον κτηματία.

Στό δωμάτιο τού γραφείου, ήσαν τόν κτηματία νεκρό, με τό κεφάλι γεμμένο άπάνω στο